

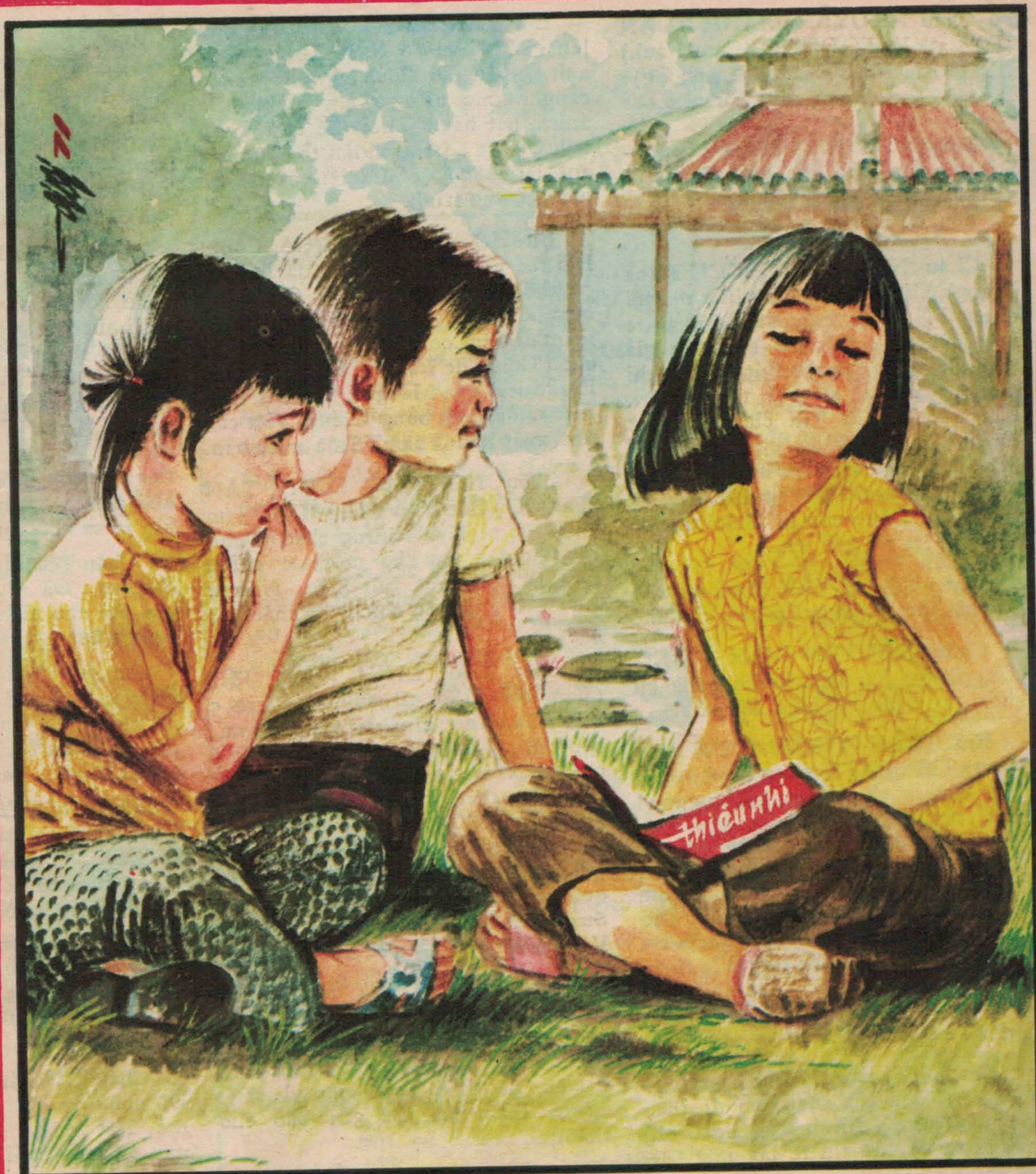
RA NGÀY CHỦ NHẬT

thiếu nhi

TUẦN BÁO CỦA THIẾU NHI VIỆT NAM

Chủ nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG Chủ biên : NHẬT-TIẾN

Tòa soạn : 159, Thiệu Trị (Phú Nhuận) — Saigon
Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi, Saigon — Điện thoại 20.348

TRẦN NGẬP BÀI VỞ BỒ ÍCH

với sự cộng tác của nhà văn, nhà giáo Thủ Đô

12

Hộp thư

(Nhật Tiến trả lời những thư đã nhận được tính đến ngày 21-10-71)

Cháu NGUYỄN ANH TUẤN (Phú Bôn): Báo chưa phổ biến sâu rộng, cháu đừng lấy làm buồn. Ở đời làm việc gì phải kiên nhẫn và tòa soạn vẫn kiên nhẫn làm việc để tin tưởng vào tương lai. Tất cả tòa soạn gửi lời cảm ơn cháu và người bạn cháu đã hết lòng cổ động cho T.N.

Cháu NGUYỄN MẠNH TOÀN (Đà Lạt) VIỆT DŨNG (Cam Ranh) LÊ TRẦN NGUYỄN (Kiến Phong): Bài sẽ đăng. Đừng sốt ruột nhé.

Em NGUYỄN LIÊM (Cam Ranh): Em cho địa chỉ rõ rệt sẽ gửi TN số 3 và 4 cho em. Báo ra rất đều, có ngưng số nào đâu.

Cháu NGÔ NGỌC BÍCH (Nha Trang): Các ý kiến của cháu về nội dung TN, tòa soạn đã đang thực hiện dần dần. Các bài của độc giả nếu ghi « có Nhuận Bút », thì khi đăng, tòa soạn sẽ phải thanh toán. Khi truyện Tin Tin chấm dứt sẽ được thay thế bằng một phim dài lịch sử do chú viết lời, họa sĩ Vương Nghiêm vẽ tranh, sẽ gửi báo số 3 cho cháu. Còn cuốn lá chúc thư để chú tìm lại rồi gửi sau.

Cháu TẠ LỆ VÂN (Ba Xuyên): Các bài thơ sẽ đăng. Cứ gửi tiếp nhé.

Cháu NGUYỄN VĂN TÙNG (Gia Định) Bài làm Radio bằng củ khoai tây đăng ở Thiếu Nhi số 1.

Em TRẦN THIẾU DUY (Đà Nẵng) Thế nào TN cũng tổ chức thi thơ. Nhưng chưa thực hiện ngay vì cuộc thi văn chưa chấm dứt. Em ráng chờ nhé.

Em TUẤN THANH (Huế) Em chọn thơ khác đi, đừng làm thơ Đường Luật vội vì kỹ thuật của em chưa vững. Em có thể trau dồi thêm thơ này bằng cách đọc nhiều tác phẩm của Bà Huyện Thanh Quan, Trần Tế Xương.v.v...

Em NGUYỄN HOÀNG HÙNG (Saigon) Đến tòa soạn em đi theo đường Trương Minh Ký (Gia Định) tới công xe lửa thì rẽ tay mặt. Bài sẽ đăng.

Cháu VŨ BÌNH THANH (Bình Tuy) Tòa soạn hoan hỉ mời cháu và gia đình Thiếu Nhi. Nội dung các bài thơ cần trong sáng, đừng đem sủng dạn, quân thù vào thơ nhé.

Em NGUYỄN NGỌC MỸ (Vũng Tàu): Sẽ thả bướm vào vườn hồng.

Cháu NGUYỄN KIM YẾN (Phan Rang) Đã nhận được 6 đ tem của cháu sẽ làm thẻ thật nhanh, mặc dầu các cô chú trong tòa soạn đã cố gắng hết mình rồi.

Cháu THÁI SƠN (Bảo Lộc) ý kiến đăng ít bài thơ văn để thêm trò chơi khoa học lại trái ngược với những ý kiến khác đòi rút khoa học để thêm thơ, văn. Vì thế bọn phên của tòa soạn là phải dung hòa để giữ được quân bình. Mục Bưu Hoa vì thiếu người chuyên môn phụ trách nên chưa mở được cháu ạ.

Em VÂN LONG (Saigon): Bữa lên « sân khấu » ở Ngân Thông là do anh Quyên Di thích chơi trò chéo căng ngỗng, ai ngờ em lại khen là anh... hát hay! Thôi thế là tội cho anh Quyên Di rồi, vì lần tổ chức sau anh lại nâng nấc đòi lên ca thì bề hết chương trình.

Em HỒ BÁ DIỆP (Gò Công) Hai tác phẩm ấy của anh đã in. Em có thể nhờ hiệu sách ở Gò Công mua hộ. Ngoài cuốn Le Français Élémentaire em có thể học thêm bằng cuốn Cours de Langue et Civilisation Françaises của Mauger, Tome I kèm theo cuốn dịch bằng Tiếng Việt của nhà xuất bản Tuấn Tú đã xuất bản.

Cháu NGUYỄN ĐÌNH TÂN (Tam Kỳ) Bút hiệu Chân Trời Tím chưa có ai lấy. Nhưng theo ý chú thì lấy đặt tên cho một tác phẩm hơn là cho một bút hiệu. Nhưng cái đó tùy ý, nếu thích thì cháu cứ giữ.

Cháu MẶC LINH HOÀI THI (Tam Kỳ): Sở dĩ chú giới hạn 5 trang là vì sợ các bài viết lai rai, kéo dài vô ích, lại còn loãng hết ý chính. Nhưng nếu ý dồi dào, phong phú cần thêm trang thì vẫn được, không sao. Chú bận bịu quá nên không thể viết 2 trang riêng cho dân hủi của được. Nhưng chú nghĩ rằng quân ta có đến 30 trang còn lại đọc được cơ mà. Và cháu cứ vô đại Vườn Hồng, chị ĐPK đâu có cản.

Cháu TRẦN HUY HÒA (An Giang) Tên truyện ấy là do cháu đặt ra, chứ chú đâu có sửa đổi, cháu nhớ kỹ lại xem. Cuộc thi truyện dài khó thực hiện vì sẽ ít người tham dự. Sẽ gửi báo cho cháu.

Bé MAI LINH THI (Cần Thơ) Tính đăng trí của Bé như thế là nhất, làm mỗi lần nhận được thư của bé, anh lại phải kiểm hồ sơ huyệt hơi. Bây giờ thì đủ lệ bộ rồi, sẽ gửi cho Bé một cái thẻ thật đẹp, bằng lòng chưa.

Em LÊ VĂN TRUNG (Biên Hòa) Sẽ làm theo đúng lời em dặn. Đơn xin Kiểm Duyệt em đề gửi ông Chánh Sự Vụ Sở Phối Hợp Nghệ Thuật, chỉ viết cần ghi trong đơn: Họ, tên, số căn cước, địa chỉ, tên tác phẩm, tên tác giả, đính kèm 2 bản thảo và gửi về phòng Kiểm Duyệt Bộ Thông Tin, đường Phan đình Phùng, Saigon. Sở dĩ cần hai bản thảo là vì Bộ sẽ giữ lại một bản còn một bản sẽ trả lại.

Em NGỌC HỒ (Đà Nẵng): Sẽ sửa lại tên em khi bài được chọn đăng. Em nhắn giùm Thủy Liên cho địa chỉ chắc chắn để tòa soạn gửi bưu phiếu nhé (cần có thẻ căn cước hay Thẻ học sinh có thị thực đấy)

Em TRẦN VIỆT CƯỜNG (Saigon) Em lại gặp anh ở tòa soạn vào mỗi sáng chủ nhật để bàn thêm về chuyện em đề nghị. Bài của em tòa soạn đang đọc. Nếu có thể, em đem cái « gánh hát tí hon » lại cho anh coi để bàn thêm trước khi phổ biến.

Cháu LINH THỦY (Gò Công): Sẽ đăng thơ của cháu. Thứ mực cháu nói là mực polycopie (không phải olicopie) để in thạch bản. Cháu có thể thay bằng mực tím học trò pha thật đặc, lúc viết nhìn nghiêng thấy màu xanh biếc. Buổi họp mặt giữa TN và NT phải đình lại vì sợ các vụ lộn xộn ngày bầu cử. Đoạn thơ Trường Tiền có 2 chữ cháu viết khó đọc quá, vậy cháu chép lại để khi in ra khỏi sai nhé.

Cháu TRẦN THỊ THANH MAI (Saigon): Đã nhận đủ « hồ sơ » sẽ gửi thẻ cho cháu, nhưng đừng sốt ruột nhé.

Em NGUYỄN VĂN VIỆT (Đà Nẵng): Sách võ thuật hiện nay có rất nhiều, đủ mọi môn phái. Em có thể gửi mua ở nhà sách Khai Trí, 62 Lê Lợi — Saigon.

Cháu NGUYỄN HUỲNH ĐẠT (Phước Nhuận): Bác Chủ nhiệm chính là Giám Đốc nhà sách Khai Trí. Sẽ lưu ý điều của cháu nhận xét và đã chuyển tới GS Nguyễn Tài Năng.

Em ÂU MINH SANG (Chợ Lớn) Em ghi ngày sinh, họ tên, địa chỉ, và gửi kèm 2 ảnh 4x6 cm và 6 đ tem về tòa soạn. Bài luận hay không cần có phiếu.

Cháu LÂM XANH (Long Khánh) Đã nhận được thư của cháu. Sẽ làm thẻ. Hai tờ báo mà cháu hỏi hiện nay đã tạm nghỉ rồi.

Em TRẦN QUỐC HÙNG (Tân Phước Khánh): Sẽ làm theo ý kiến của em khi có Đại Hội hoặc các cuộc tổ chức họp mặt. Em có đầu óc tổ chức. Cảm ơn em rất nhiều.

(Xem tiếp trang sau)

thiếu nhi

Chủ nhiệm: NGUYỄN-HÙNG-TRƯỜNG — Chủ biên: NHẬT-TIỀN

Tòa soạn: 159 Thiệu Trị (Phú Nhuận) — SAIGON

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi — Sài Gòn-Điện thoại: 20.348

đọc trong số này:

- Thơ chủ nhiệm
- Tưởng niệm chí sĩ Phan Bội Châu.
- Non sông gấm vóc: Chùa Thiên Mụ
- Không có máy mà vẫn chơi được Ảnh.
- Loài vật tự vệ như thế nào?
- Trái tim hồng
- Miu Miu, bạn các em lên 6.
- Bài luận hay nhất lớp
- Giải trí
- Làm thuyền chạy cánh quạt
- Thơ ngụ ngôn
- Vườn hồng
- Bướm trong vườn
- Thán tố (Carbone)
- Cuộc thi sáng tác
- Mạo hiểm xứ Phi châu
- Muôn hồng nghìn tía
- Gia đình Thiếu Nhi
- Em học nhạc
- Tranh vui Tí Xíu
- Trang kỹ thuật
- Đường lên núi Thiên mã
- Thắc mắc của em
- Tiếng hú trên đỉnh chà hóc

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Một em đã gửi đến chúng tôi: Thưa bác chủ nhiệm, trong báo Thiếu Nhi số 4, bác có viết: « ... Tại sao em không nở nụ cười? Khi em còn đủ hai tay và hai chân, và nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Bà Helen Keller, khi nhỏ vừa mù, vừa câm vừa điếc, nhưng bà có buồn đâu! Bà vui vẻ và cố gắng. Bà đọc sách nhiều gấp trăm người thường, đã viết bảy cuốn sách và diễn thuyết khắp nước Mỹ... » cháu thắc mắc làm thế nào bà Helen Keller cảm lại diễn thuyết được khắp nước Mỹ và cháu xin bác kể lại cho cháu nghe cuộc đời của nhân vật phi thường ấy.

Em đọc giả bé nhỏ của tôi ơi, em đã nhận xét rất đúng: người câm không làm sao diễn thuyết cũng như người chết không bao giờ nói được nữa. Trong đoạn trên, tôi có ghi rõ: Bà Helen Keller, khi nhỏ, vừa mù, vừa câm, vừa điếc.

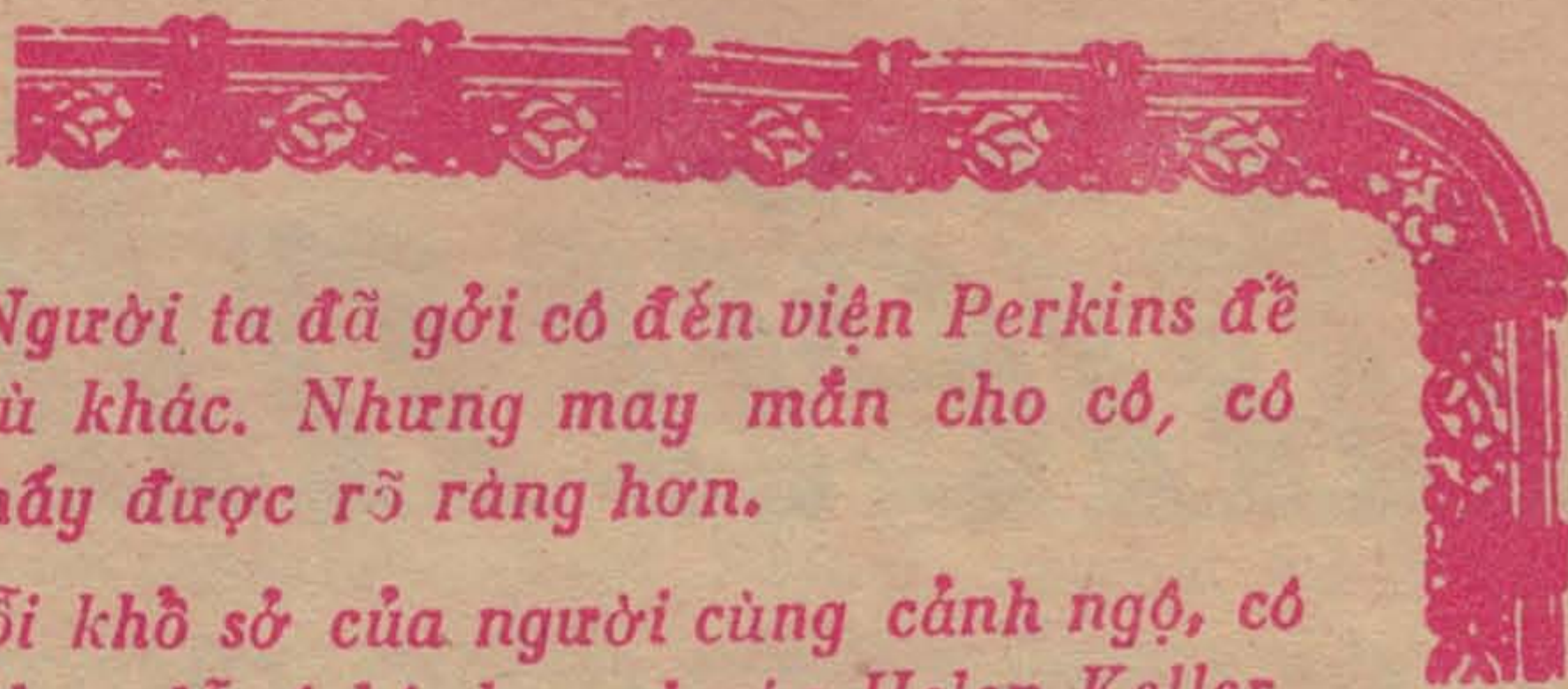
Đúng ra, có bé Keller khi sinh ra cũng lành lặn hẳn hoi như mọi đứa trẻ bình thường. Có bé vẫn nhìn thấy mọi vật xung quanh. Có bé vẫn nghe được những âm thanh như bao em bé khác. Có bé vừa bập bẹ tập nói thì một chứng bệnh nặng làm cho em phải mù, câm và điếc lúc ấy em bé Keller vừa mới lên được một tuổi rưỡi.

Từ đấy, có bé Keller sống và lớn lên trong sự đầy khổ sở. Các em thử tưởng tượng nếu chúng ta bị câm và điếc hay chúng ta chỉ bị mù lòa thôi, chúng ta sẽ đau đớn, cực nhọc như thế nào?

Khi Keller đến tuổi đi học, cha mẹ em đến trường dạy các trẻ em mù tìm cho em một ông thầy để dạy riêng cho em.

May mắn thay, cha mẹ em được gặp có Anne Sullivan, một cô gái mới hai mươi tuổi vừa rời viện Perkins là trường dạy các trẻ em mù ở Borton. Có Anne Sullivan bằng lòng nhận một công việc vô cùng khó khăn là giáo dục một đứa bé vừa câm, vừa điếc lại vừa mù.

Đời có Anne Sullivan cũng đầy nước mắt. Cô đã sống trong sự khổ nghèo. Năm lên mười tuổi cô cùng đứa em ruột bị đưa vào trại tế bần. Ở đấy đời sống quá chật vật, không có đủ chỗ cho các em nghỉ. Đêm đến, hai đứa bé phải vào nhà xác mà ngủ. Sống trong trại được sáu tháng, vì quá vất vả, em cô bị bệnh và mất sau đó. Còn có lấy lát sống, khi đến mười bốn tuổi, cô cũng bị đau

nặng đến đôi mắt gần bị mù. Người ta đã gửi cô đến viện Perkins để học chữ như những người mù khác. Nhưng may mắn cho cô, cô không bị mù hẳn, lần lần cô thấy được rõ ràng hơn.

Có lẽ vì cảm thông nỗi khổ sở của người cùng cảnh ngộ, cô Anne Sullivan đã nhận ngay dạy dỗ cô bé bạc phước Helen Keller. Nhờ sự cố gắng của cô, chỉ trong vòng một tháng, hai người có thể giao dịch với nhau. Cô Helen Keller rất sung sướng khi thấy mình tàn tật đến mức độ như vậy lại có thể giao dịch được với một người khác.

Khi cô Helen Keller lên đến mười hai tuổi, cô học hành đã khá. Cô được đưa vào trường trung học. Cô giáo Anne Sullivan cũng đi theo để giúp đỡ cô. Lúc ấy, cô bắt đầu tập nói và nhờ sự cố gắng, cô đã nói được tuy không rõ ràng. Cô lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần câu nói đầu tiên mà cô nói được : « Bây giờ tôi hết cảm », lòng tràn ngập sung sướng.

Lớn lên, bà Keller viết sách và viết báo rất nhiều bằng lối chữ Braille là lối chữ dành cho người mù.

Bà cũng đọc rất nhiều sách, có lẽ nhiều hơn những người có may mắn còn đôi mắt.

Bà đã đi diễn thuyết khắp nước Mỹ, tuy giọng bà không được rõ ràng, hơi giống giọng của người ngoại quốc nói tiếng bản xứ.

Trong những lúc nhàn rỗi, bà thường đi dạo trong vườn, làm bạn với con chó mà bà rất quý mến. Bà thường thức âm nhạc bằng cách sờ tay lên môi của người hát hay đặt tay trên chiếc dương cầm hay vĩ cầm. Bà biết bơi, biết chèo thuyền, biết cỡi ngựa. Bà chơi cờ, dành riêng cho bà. Bà cũng hay đàn hoặc thêu thùa.

Các em thân mến,

Với một ý chí mạnh mẽ, các em có thể vượt qua mọi trở lực một cách dễ dàng.

Đúng vậy, chúng ta được diễm phúc không phải tàn tật như bà Keller, chúng ta khỏi phải lặn mò trong đêm tối, chúng ta chỉ cần một ít nghị lực là chúng ta đạt được những gì chúng ta ước muốn.

Thân ái

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

MỖI TỬ SÁCH GIA ĐÌNH ĐỀU NÊN CÓ : THIẾU NHI ĐÓNG BỘ

(Bộ 1 — 10 cuốn : từ số 1 đến số 10)

Gồm 360 trang tràn ngập bài vở đặc sắc — 10 họa phẩm lộng lẫy của Vi Vi — 8 bản nhạc Thiếu Nhi đặc sắc — 4 tranh hoa, bướm in nhiều màu — Một công trình biên soạn của các nhà văn nhà giáo tận tụy với các em Thiếu Nhi

BÌA BỌC NGOÀI BẰNG GIẤY DÀY BRISTOL IN OFFSET RỰC RỠ — Giá mỗi bộ 400\$ 00 — Sắp phát hành — Ở xa xin đặt mua trước tại các hiệu sách.

Tổng Phát Hành ; NHÀ SÁCH KHAI TRÍ, 62 LÊ LỢI — SÀI GÒN

(1867-1940).

THIỆU NHI V.N *****

***** TƯỢNG NIỆM

Nhà chí sĩ PHAN BỘI CHÂU

Ngày này của hơn ba mươi năm trước, người chủ xướng phong trào Đông du cổ vũ thanh niên xuất dương du học — cụ Phan-Bội-Châu đã tạ thế, sau mười lăm năm bị Pháp đày an-trí ở Huế!

Cụ tự Hải Thu và hiệu là Sào Nam, người làng Sa Nam huyện Nam Đàn xứ Nghệ. Thuở nhỏ cụ đã tập với bạn lập súng tre bắn đạn hạt vôi, và ao-trước thành như đảng Bình Tây của phong trào kháng Pháp. Năm 1900, cụ đỗ Thủ khoa nhưng không làm quan hưởng lộc triều đình, mà dẫn thân hoạt động cho lý-tưởng.

Lúc bấy giờ vua Hàm Nghi đã bị đày ở Algérie. Các cuộc khởi-nghĩa Cần-Vương dần tan-rã trước vũ-lực xâm-lăng của quân Pháp.

Nhận thấy Nhật-hoàng sau khi cải-cách trong nước đã oanh-liệt đánh bại ảnh-hưởng Nga khỏi vùng Đông-Á, cụ Phan Sào Nam tìm cách đưa thanh-niên sang Nhật học hỏi hầu về giúp nước, cứu dân. Cụ viết sách hô hào kêu gọi lòng yêu nước của mọi người. Phong-trào thật sôi nổi. Pháp lo sợ nên ký thương-ước yêu-cầu Nhật chấm-dứt những hoạt động của các nhà ái quốc Việt Nam trên đất này. Hơn 300 thanh-niên ta đã bị trục xuất khỏi nước Nhật.

Cụ thường giao-du với chính-khách tiến bộ ở nước ngoài, hầu rút tĩa chánh-sách duy-tân, đưa nước nhà đến chỗ tự cường. Và tiến hành

tổ chức Duy tân hội, Quang-phục hội với sự hợp-tác của Cường Đệ, Tăng Bạt Hổ, Đặng Tử Kính.

Cụ vào Nam, ra Bắc, lúc bốn-ba nơi hải-ngoại. Có lần chuyển khí-giới vận chuyển ở Nam-Dương về thì bị Anh tịch thu ở Hương Cảng. Đâu đâu hàng ngũ cách-mạng cũng bị tấn công, chặn đứng. Thế mà cụ vẫn không sờn lòng, xả thân chẳng ngại hiểm nguy và không ngừng hoạt động. Mấy lần bị vây và tù đày, nhưng cụ được cứu thoát.

Sau thế chiến thứ nhất, đảng cách-mạng Việt Nam lịm dần. Biết không thể nhờ ngoại viện, cụ Phan-Bội-Châu chuyển sang đường lối bạo động tổ chức ám sát toàn-quyền Merlin. Phạm Hồng Thái được cử ném bom ở nhà hàng Victoria (Quảng Châu). Bom nổ nhưng toàn quyền Pháp thoát chết. Người liệt-sĩ anh-dũng này đã trầm mình ở giòng Châu giang. Việc mưu sát tuy không thành nhưng cũng tạo tiếng vang làm rung động người Pháp.

Đến năm 1925, Cụ Phan Sào Nam lại bị bắt ở Thượng Hải và giải về Hà Nội. Khi ra tòa, cụ hùng hồn bào chữa cho mình, quả chẳng hề danh bạc cách-mạng lão thành! Nhưng Pháp kết án tử hình. Dân chúng rầm rộ nổi lên đòi Pháp ân xá. Và cụ bị đưa đi Quán-thức ở Huế!

Lúc ấy bên ngoài, Việt Nam Quốc Dân Đảng được thành lập gây những cuộc khởi-nghĩa đẫm máu ở Yên-

Báy, Lâm Thao, Vinh Bào. Cụ âm thầm hoạt động với chức cố-vấn. Nhưng chẳng được bao lâu, vì tổ chức chưa chặt chẽ nên VNQDD thất bại. Đảng trưởng Nguyễn Thái Học đã bị giặc Pháp xử tử cùng 12 đồng chí tại Yên Bái. Từ đó cụ Phan Bội Châu sống bần bạch cho đến lúc mất.

Quãng đời tranh-đấu của nhà chí sĩ yêu nước Phan Bội Châu trải qua thật gian-khò. Cụ đã hy sinh hiến thân mình hoàn-toàn cho cách-mạng.

Ngày nay tuy cụ không còn nhưng gương chiến đấu ngoại xâm vẫn sống mãi trong lòng người Việt. Nhân ngày giỗ cụ, chúng ta khơi lại hương trầm ngày cũ và ngậm ngùi vì quê hương còn hằn vết đạn bom. Cầu Hiền lương vẫn ngăn cách đôi bờ!

Thế hệ chúng ta, những thiếu nhi Việt Nam có bổn-phận cùng nhau góp công xây-dựng, gieo rắc tình thương ở những nẻo đường còn lại hầu chung tay nối nhịp cầu Nam, Bắc. Gây tạo những gì đã đổ vỡ.

ĐT

NON SÔNG GẮM VÓC

CHÙA THIÊN MỤ

Bài thơ được tạm dịch nghĩa như sau: Trên gò có chùa xưa trấn ngay trước sông. Trăng thường tròn an-nhàn thảnh thích. Một trăm hai tiếng tiêu được trăm sự hoan-kiết. Ba ngàn thế giới thức tỉnh được duyên ba sinh. Tiếng chuông rền rĩ giữa giờ ngọ thông cảm cả các giới u-minh. Tiếng tụng ề-à khi giờ dần có mùi đạo huyền-diệu. Phật tích thánh công truyền trên đất nước. Nhân lành quả tốt khắp cõi bờ.

Nhà lục giác ở phía tả (về hướng Đông của tháp Phước Duyên) là Bi-Đình của chúa Nguyễn-Phúc-Chu. Năm Ất-Mùi (1715), chúa tự làm một bài văn ghi những công-cuộc chấn-hưng đạo Phật, và công-trình kiến-trúc chùa Thiên-Mụ. Bài văn được khắc vào một tấm bia cầm-thạch, cao 2m60, rộng 1m20, dựng trên lưng một con rùa to lớn cũng bằng cầm-thạch, nằm ở giữa nhà lục giác.

Sau tháp Phước-Duyên là cửa Nghi-Môn gồm ba cánh, trên có nóc lợp ngói âm-dương. Phần giữa có lầu, và nóc cũng lợp ngói. Bên trong của Nghi-Môn là một cái sân trong, đưa ta đến một tòa nhà rộng-rải gọi là Điện-Đại-Hùng, cột kèo to lớn, chắc chắn, và trang trí thanh-nhã. Phần tiền đường và phần chánh đường đều có năm gian, hai chái. Điện đã bị hư hao, nên 1951 người ta tu hồ, và thế vào bằng xi măng vì thiếu cây danh mộc. Do đó, điện đã mất một phần vẻ cổ kính. Điện này thờ rất nhiều tượng phật. Nơi đây cũng có treo cái khánh đồng do người Bồ-Đào-Nha Jean De La Croix đúc năm 1674

Trong cửa Nghi-Môn, tại hai bên của cái sân trong, có hai dãy nhà Lôi-Gia, đâm đôn đôn xuống sông Hương. Nơi đây, người ta thờ những

tượng Hộ-pháp và Tứ-Thiên, chân đặt trên một con rắn hay một con vật khác. Tục truyền rằng, các tượng này, hồi mới đắp, rất linh-thiêng. Mỗi tượng có thể tự đẩy mình qua bên này hay bên kia được. Con mắt của các tượng này, có thể liếc bên này, ngó bên nọ như người sống.

Bấy giờ, các pho tượng biết cử động này đã gây xúc-động ở vùng sông-Hương núi-Ngự, giống như pho tượng « Thương Tiếc » ở nghĩa-trang quân-đội tại xa lộ Biên-hòa đã gây xúc-động ở vùng Bến Nghé Đồng Nai hồi đầu năm nay (1971) vậy. Người đã vào chùa Thiên Mụ rồi, đều sợ và kính nể các tượng ấy. Có người lại van-vái đề được phù-hộ. Chúng tôi nghe nói thế, cũng đến xem tận nơi cho rõ hư thật.

Các sư sãi nơi này xác nhận điều ấy có thật, nhưng kể từ ngày hư-hao (vào độ năm 1940 đến nay) và sau khi được sửa lại, thì các tượng ấy đã hết linh. Đôi mắt không thể nào ngó qua liếc lại như lúc trước nữa. Nhìn các tượng đất có tô màu, chúng tôi cũng thắc mắc tại sao đồng-bào nơi ấy, đã có lần, nói có vẻ là chuyện có thật, như người ta còn bàn về pho tượng « Thương Tiếc » ngày nay.

Khi vào cửa Nghi-Môn, du-khách đề ý ngay lần chuông và lầu trống: Lầu chuông ở bên tả cùng một phía với Bi-Đình. Cái chuông ở đây tuy nhỏ hơn « đại thần chung » ở nhà lục giác bên ngoài, nhưng tiếng kêu lại thanh và thi-vị hơn nhiều. Trong buổi chiều u-tịch, hay trong sương sớm, tiếng chuông ngân-ngã trong-trẻo, khiến cho lòng du-khách cảm thấy lâng-lâng mùi thiền, và trong chốc-lát, quên cả ưu-phiền của chốn phồn-ba.

Tháp có 7 tầng, cao 21 thước 24 phân

Lầu trống lại đối diện với lầu chuông; và tất cả đều xây đồng một thời với cửa Nghi-Môn. Chính giữa và ở cuối sân trong là Miếu Quan-Công. Bộ giàn trò của miếu này, trạm trổ rất công-phu, và có khắc nhiều bài thơ của vua Thiệu-Trị. Bên hữu miếu này, có xây một căn nhà cồ khá lớn, tường gạch vách nan, dùng làm tầng-liều cho các sư sãi. Miếu này xưa là Điện Di-Lặc. Phía sau có xây Điện Quan-Âm nho nhỏ, và mới được trùng tu lại. Hiện nay, sau điện này là núi rừng trùng-trùng điệp-diệp.

Sau Điện Quan Âm, về phía hữu, xưa kia là Lầu-Tàng-Kinh, lầu chứa Kinh sách phật. Năm 1715, chúa Nguyễn-Phúc-Chu có cho người sang Trung-Hoa thỉnh nhiều kinh sách như: Địa-Tạng, Kinh, Luật, Luận... tất cả trên cả ngàn pho. Sách này và cả Lầu-Tàng-Kinh đều không còn nữa!

Khi thỉnh kinh xong, chúa Nguyễn - Phúc - Chu đã gửi trai giới tại vườn Côn-Da, tức là nơi sau Lầu-Tàng-Kinh. Chúa mở đại hội một tháng, và bố thí gạo cho người nghèo khổ.

Nơi này, giữa đất vườn rộng
trên cây cổ hoang vu, chùa Thiên
Mụ mở hồ tương đến những kỷ-
niệm thống trăm xa xôi về phật
giáo.

II 1 Năm Ất Ty (1665), Chúa
Nguyễn-Phúc-Tân cho trùng-tu.
Năm 1687, chúa Nguyễn-Phúc-
Trần mở đàn trai-giới rất long-
trọng, và có nhờ hòa-thượng
Nguyễn-Thiều sang Quảng-Đông
gặp nhiều kinh điển, và mời
được hòa-thượng Thạch-Liêm về.
Năm Canh-Dần (1910), chúa
Nguyễn-Phúc-Chu cho đúc « đại
hông chung » cao hai thước rưỡi,
nặng hai ngàn kí lô. Năm Giáp-
Ngọ (1714) chúa sai sửa sang
chùa cho rộng rãi hơn, Năm 1715,
chúa cho dựng tám bia bằng cẩm
thạch cao 2m60 rộng 1m20 đặt
trên một con rùa bằng cẩm thạch
ở Bi-Đình lục giác. Kế đó, chúa
Nguyễn Phúc Khoát (1783-1784)
lại trùng-tu.

2/ Nhờ không biết bao nhiêu
người, chùa Thiên-Mụ rất tráng-
lệ, và đã trải qua một thời phồn
thịnh vàng son, cực thịnh rồi lại
đến suy. Rồi Chúa-Trịnh tràn vào
Chúa Nguyễn bốn tàu vào Nam,
chùa Thiên-Mụ lại phải một phen
điều-tàn. Bùi-Huy-Bích là quan-
trấn của Chúa-Trịnh, thấy chùa
đốt nát, bèn hạ bút đề thơ :

Nguyễn-gia thất thế bài không tại,
Tặng xá thiên gian ngoạn bán linh.

Nghĩa là :

Bài vị bảy đời họ Nguyễn còn đây,
Tặng xá ngàn gian ngoạn bán linh
nữa.

Quan-trấn muốn nói rằng
Chúa Nguyễn đã bảy đời xây
dựng chùa Thiên-Mụ, nhưng nó
đã bị điều tàn. Nay, bài vị ghi
công đức của bảy đời Chúa Nguyễn
hãy còn.

3/ Hết Chúa Nguyễn rồi đến
Triều Nguyễn (Gia-Long) lại lo
cho chùa. Tục truyền rằng, năm
1802, sau khi lên ngôi, Nguyễn-

CHÚ : Đoạn có dấu hoa thị có
thể cắt ra làm một bài luận văn hay
giảng văn về loại thuật sự nói về sự
thăng trầm của chùa Thiên-Mụ.

Ánh có đến chùa cầu xin và hỏi
xem nên đặt để đồ ở đâu. Nhà
vua được cho biết là phải thấp một
cây nhang, rồi đi bộ xuôi giòng
Sông Hương, chừng nào cây nhang
tắt thì đặt để đồ ở đấy. Không biết
chuyện có thật hay chẳng, nhưng
cũng ngộ là cổ-đồ Huế chỉ cách
chùa Thiên-Mụ độ sáu cây số, tức
là vào khoảng đường đi tàn một
cây nhang. Năm 1803, vua Gia-
Long, sau khi thống-nhất sơn-hà,
đã làm lễ cầu siêu nơi Thiên-Mụ
cho các thủy quân bị đắm chìm
ngoài biển.

4/ Đến năm 1815, vua Gia-Long
cho trùng tu. Năm 1831, vua Minh
Mạng làm lễ trai-giới tại Thiên-
Mụ. Đến năm 1845, vua Thiệu-Trị
(theo di chúc của Minh-Mạng) cho
xây ngọn tháp lớn nhất : ấy là
tháp Từ Nhân hay Phước-Duyên.
Năm 1892, vua Thành-Thái cho
trùng tu, nhưng đến năm 1904
chùa bị bão làm sụp đổ rất nhiều.
Rồi năm 1907, vua Thành-Thái hạ
chiếu cho sửa chữa lại.

III Xem qua, ta đủ biết chùa
Thiên-Mụ đã được xây-cất trên
một đầu rồng, có long mạch, nên
được bảy đời Chúa Nguyễn, cũng
như các vua của Nhà Nguyễn Gia-
Long hết lòng liên-tục bồi-đắp cho
chùa thêm đẹp-đẽ, sáng ngời, đứng
vời lời tiên tri của bà lão mặc áo
đỏ quần xanh lục đã phán.

Giòng Sông Hương trong-vời
nơi mà chùa Thiên Mụ soi bóng

Nói đến chùa Thiên Mụ, ta cũng
nên nhớ đến công trình kiến trúc
của Chiêm Thành nơi này khi trước.

Năm 1306, muốn cưới Huyền-
Trần Công-Chúa, con của vua Trần
Anh-Tôn, vua Chiêm Thành là Chế-
Mân, đồng ý dâng hai châu Ô, Lý
làm sính lễ. Vua Trần tiếp nhận và
đòi ra là Thuận-Châu và Hóa Châu
(tức là nửa tỉnh Quảng-trị, trọn tỉnh
Thừa-Thiên, và nửa tỉnh Quảng-
Nam). Chùa Thiên-Mụ nằm trong
tỉnh Thừa-Thiên, nên suốt thời Nam
Tiến của ta, đã là sân khấu cho cuộc
tranh-hùng Chiêm-Việt. Nơi chùa
Thiên Mụ, xưa kia là một công trình
kiến trúc nguy-nga của Chiêm-Thành.
Nhưng, khi người Việt đến, nó chỉ
còn là một đồng gạch vụn, nơi ấy đã
dựng lên một ngôi chùa tầm thường
mà thôi.

Nếu núi Thiên-Mụ không có
long mạch, hay khí thiêng, thì đâu có
hân hạnh được cả hai dân-tộc Chiêm
Việt chiếu-cổ, để cho địa-danh này
trở thành một trong những danh
lam thắng cảnh nổi tiếng ở chốn cổ
đô. Cuộc đất này được nhắc đến, là
cũng nhờ có Thánh-Miếu, hay Văn
Miếu, ở khỏi chùa Thiên-Mụ độ 300
thước, do vua Gia-Long lập năm
1808, thờ đức Khổng-Tử và bốn vị
hiền-triết môn-đệ của ngài.

Xứ Huế rất hân-diện có Chùa
Thiên Mụ. Chùa này hợp với Sông
Hương, Núi Ngự, lăng tẩm, thành
vua, Đông Ba, Gia Hội, Tịnh Tâm,
Nam Giao... đã làm cho cổ đô được
nổi tiếng là Huế đẹp, Huế thơ. Khi
viếng các danh lam thắng cảnh khác
của xứ Huế, ta sẽ thấy mỗi nơi có
một kỳ thú riêng, một lịch-sử riêng,
nhưng nội chùa Thiên-Mụ thôi,
chúng tôi đã thấy những nét vàng son
rực-rỡ rồi.

Mãi ngắm chùa, nhớ di-vãng của
nó, mà kẻ viết bài này cũng không
muốn rời chân đi. Nay màu thời-
gian đã phủ đầy mái ngói, rêu phong
đã làm mờ vài nét sắt-son, nhưng
Chùa Thiên-Mụ vẫn soi bóng trong
giòng Sông-Hương trong-vắt, vẫn
phô bày vẻ vững bền, cổ kính, nghiêm
trang, vẫn còn lưu-luyến lòng du-
khách với âm điệu quyến-rũ của câu
ca-dao :

Gió đưa cảnh trúc la đà,
Hồi chuông Thiên-Mụ, canh gà
Thọ Xương.

NGUYỄN-TÀI-NĂNG

KHÔNG CÓ MÁY MÀ VẪN CHƠI ĐƯỢC ẢNH!

của DIỆU LAN

— Thiếu ơi, ra anh bảo, anh chỉ cho em cái này hay lắm!

— Gì đó anh Tuấn, em ra đây!

Thiếu liệng vội chiếc khăn tay lên giá khăn, rồi từ trong buồng tắm chạy ra.

— Em có muốn chụp ảnh không?

— Em không có máy mà anh.

— Ày, thế mới hay chứ, em không cần máy đâu, em ngồi xuống đây đã, rồi từ từ anh chỉ cho.

— Rồi, em ngồi rồi, anh chỉ cho em mau đi!

Tuấn mỉm cười nhìn em, chàng lần lượt lôi ở trong cặp ra: **một miếng kính trong, rộng 10cm dài 12cm, một miếng bìa cứng cũng rộng ngang cùng một khổ đó, hai sợi thung to, một hộp giấy ảnh, thứ khá bén nhậy, tự động sang màu, và một ít hyposulfite.** Thiếu hỏi anh:

— Miếng kính này anh mua ở đâu thế anh?

— Ở tiệm cắt kính mà em, đến đó bảo họ cắt cho thì họ làm cho liền.

— Còn giấy ảnh với hyposulfite?

— Anh mua ở tiệm ảnh, có chừng 50 tờ nhỏ trong đó, nhưng em cần **thận đừng mở ra lúc có ánh sáng, nếu không sẽ hư hết.**

— Vì sao thế anh?

— Vì ánh sáng sẽ làm đen giấy ảnh, và sau đó em sẽ không xài nó được nữa.

Anh Tuấn đi vào căn buồng bên, đóng kín cửa, kéo cho tối thui, rồi ở đó anh mở hộp giấy ảnh, lấy ra một tờ cắt một mẫu nhỏ, và đem ra, đưa cho em:

— Này, em thử cầm tờ giấy này, mang ra ngoài ánh sáng mặt trời mà xem, đề mặt bóng về phía ánh nắng.

Thiếu nghe lời anh, cầm lấy tờ giấy ra ngoài nắng, giơ mặt bóng ra; quả nhiên, tờ giấy xám dần rồi

trở thành đen. Thiếu mang vào đưa cho anh, lúc Tuấn cầm lấy tờ giấy Thiếu ngạc nhiên:

— Ủa, mà sao ở góc này, tờ giấy lại có một vết trắng thế anh?

— Em không biết ư? Đó là chỗ ngón tay em đấy, em ạ, ngón tay che không cho ánh mặt trời rọi vào, nên giấy vẫn còn trắng, em thấy không?

— À ra, thế, thế mà em không biết!

Hai anh em cùng cười, Tuấn bảo em:

— Thôi bây giờ em ra kiểm cho anh một chậu nhỏ đi.

Thiếu chạy vào kiểm, một lúc chạy ra:

— Em không thấy có chậu nhỏ anh ạ, em chỉ thấy có một cái tô to bằng nhựa, trước đựng rau sống, nay không thấy mẹ xài đến nữa mà thôi!

— Thế thì tốt lắm rồi, em xin mẹ rồi mang ra đây cho anh.

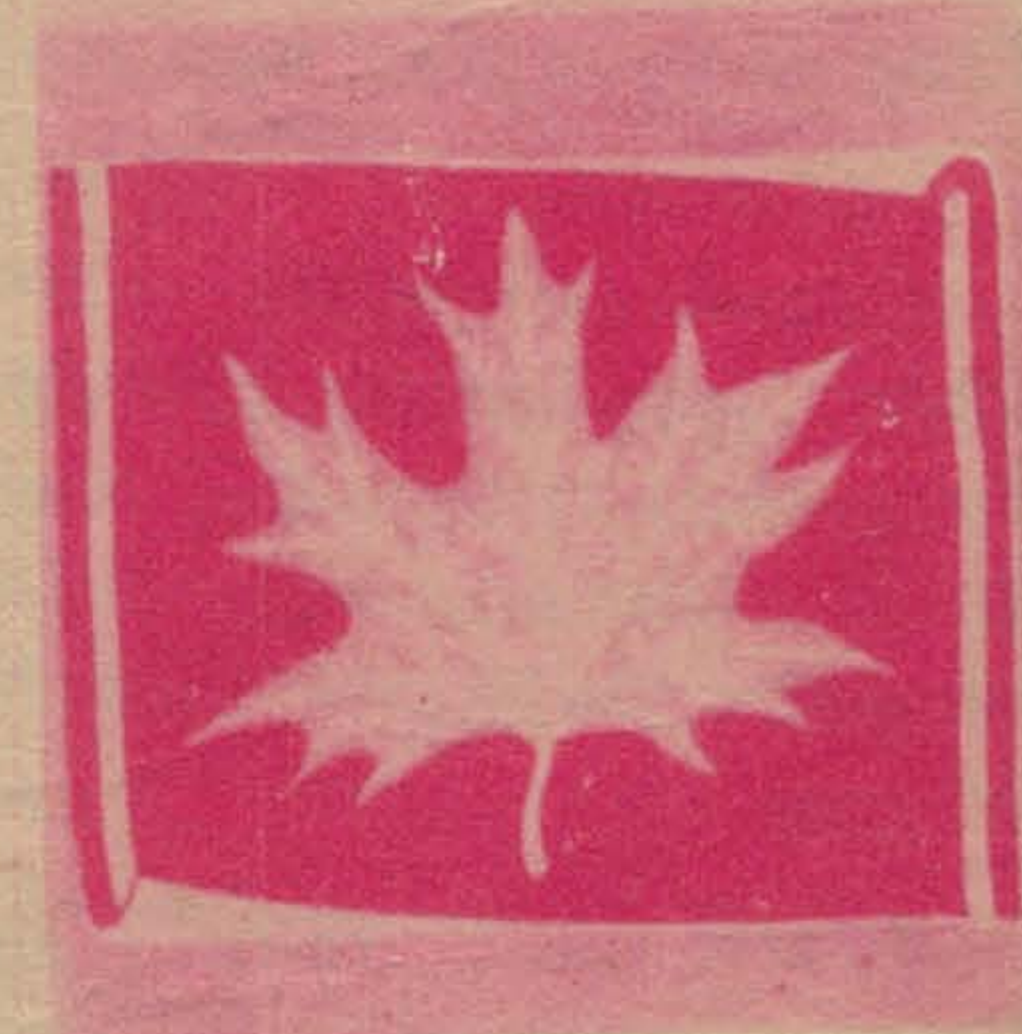
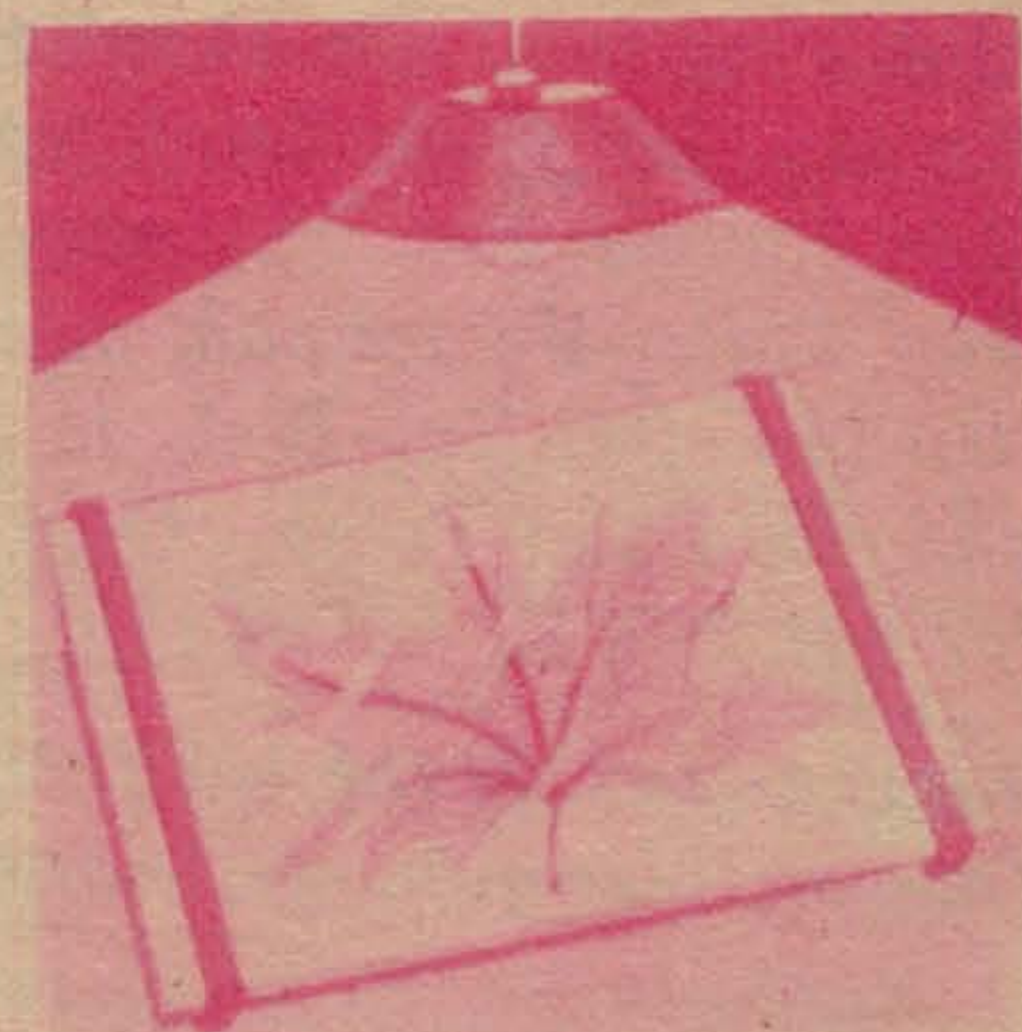
— Thiếu vâng lời anh, chạy vào xin mẹ rồi mang tô ra. Tuấn lấy đầy một chậu nước và pha vào đó **hai muỗng cà phê hyposulfite** (trông như một thứ muối hạt), Tuấn bảo em:

— Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu được rồi. Em ra kia hái cho anh một tàu lá me.

Thiếu chạy ra hái mang vào cho anh, Tuấn cầm lấy đi vào buồng bên, căn phòng tối, chàng cầm theo miếng kính, miếng bìa, hai sợi dây thung và hộp giấy ảnh. Thiếu chạy theo anh để coi. Thiếu thấy anh sau khi đóng kín cửa lại cho tối thui, bật đèn đỏ lên rồi lấy giấy ảnh ra, đặt lên miếng bìa, mặt bóng của giấy ảnh hướng lên phía trên, và chàng lại đặt lên đó tàu lá me, chàng đặt lên trên nữa miếng kính, rồi chàng lấy hai sợi thung cột tất cả lại, ở hai bên, để cho bóng của sợi thung sẽ không in xuống giữa hình,

Hình 1: Bạn đặt một cái lá lên một miếng giấy ảnh tự sang màu (papier auto-vireur) trên mặt bóng của giấy, rồi ép chặt cả hai giữa một tờ bìa cứng và một miếng kính.

Hình 2: Cột chặt hai bên bằng hai sợi thung, để cho lá không xô dịch. rọi đèn lên, hoặc để ra ánh sáng mặt trời, cho tấm hình đen lại, sẽ in hình lên giấy.

em đó chàng mang ra ngoài nắng phơi. (Bạn coi hình 2: ở đây buổi sáng, không có ánh nắng nên phải dùng đèn rọi thật sáng). Một lát sau tờ giấy đen kịt lại, chàng mang vào, gỡ tất cả ra, và chàng nhúng vội tờ giấy ảnh vào tô nước có pha hyposulfite. Thiếu hỏi anh:

— Sao anh phải làm thế?

— Vì nếu anh không nhúng vào nước thuốc này, nếu anh lấy hình ra, một lát, ánh sáng, dầu là ánh sáng tán quang trong phòng đi nữa, cũng sẽ làm đen hết giấy ảnh thì sao em?

Thiếu nhìn vào tấm hình trong chậu nước, quả nhiên, trong đó có in hình tàu lá me rõ mồn một. Thiếu mừng quá hỏi anh:

— À, thế này thì chắc chắn sau sẽ không còn lo gì bị hư phải không anh?

—Ừ, thuốc này có nhiệm vụ làm cho giấy hình không còn nhạy cảm với ánh sáng nữa, và bức ảnh sẽ mãi mãi như thế đấy em ạ, thuốc này là thuốc giữ hình.

— Phải để bao lâu hả anh?

— Lối 10 phút, sau đó em còn phải ngâm hình này vào một chậu nước to, lối một giờ, nếu để vôi nước chảy luôn, cho nước được sạch luôn thì càng tốt, để cho rã hết thuốc, thì sau này giấy mới không bị vàng,

em nhớ nhé! Sau một giờ, em phơi lên giấy kẽm cho khô đi, thế là em đã có một tấm hình để cất giữ làm kỷ niệm, hay là để mang cho bạn coi.

— Chụp được đủ mọi thứ lá không anh?

— Dĩ nhiên, em có thể dùng lá măng chẳng hạn, cho nó thanh, hay các thứ lá có khía, coi cho ngộ, tất cả các thứ lá lạ kiểu, mà em kiếm thấy, thế là em đã có một bộ sưu tập về lá, không bao giờ bị hư đấy, thích không? Em sẽ ghi tên lá lên mặt sau cho khỏi quên. Hoặc em dán Album, rồi ghi chú phía dưới.

Em còn làm như thế được với nhiều cái khác nữa em ạ, tí như em đặt bàn tay em bé lên, rồi rọi đèn vào một lát cho giấy đen, thế là em cũng sẽ có hình bàn tay em bé trên giấy ảnh đó, chắc nó sẽ ngạc nhiên lắm.

Thiếu vỗ tay reo:

— À phải rồi, em Nhi, em Nhi, để lát nữa nó về, em sẽ làm thế.

Thiếu và Tuấn cùng tưởng tượng đến sự ngỡ ngàng thích thú của thằng bé, hai cậu cùng nhìn nhau mỉm cười.

Một lát, Tuấn tiếp:

— Em cũng có thể in lại các hình phong cảnh khác đấy, em ạ?

— Làm thế nào anh?

— Dễ lắm, nhưng bức hình không được in chữ hoặc hình khác ở mặt sau mới được, nếu không, chữ đó, hoặc hình đó cũng sẽ in luôn lên mặt giấy, đó em!

— Thế à anh?

— Với lại, tấm ảnh không được dày quá, vì như thế, ánh nắng sẽ không xuyên qua được. Nếu đó là một tấm ảnh dày, thì em phải ngâm nước, rồi bóc ra cho nó mỏng bớt đi cái đã.

Em cũng làm như là với cái lá me đấy, em in hình y hệt vậy.

Thiếu hài lòng gật đầu, nhưng một lát anh nó nói tiếp:

— Nhưng em ạ, hình in ra sẽ không giống như hình trước đâu, vì thí dụ như đó là một bức chân dung chẳng hạn, thì tóc đen sẽ biến thành trắng, vì ánh nắng không lọt qua được, và mặt trắng sẽ bị xám đen.

— Ừa thế làm sao được hả anh?

— Em phải in hai lần, em ạ, bản đầu, gọi là âm bản, tất cả màu sắc đều ngược lại, em lấy bản đó, in lần nữa, em sẽ có dương bản, nghĩa là các màu sắc lại trở về trạng thái cũ, tóc lại đen và mặt lại trắng.

À, may quá há anh!

— Thế nhưng, trong các tấm ảnh phong cảnh, đôi khi âm bản lại hay hơn dương bản đó em. Có một

Hình 3: Để giữ hình cho lâu, và ánh sáng không làm đen nữa, bạn phải nhúng ngay vào một chậu nước hòa tan hai muỗng cà phê hyposulfite de soude, trong 10 phút.

(Sau đó bạn mới đem ngâm nước 1 giờ, để cho rã thuốc, kéo thuốc lại làm hư tấm hình).

Hình 4: Theo cách rất đơn giản này, bạn có thể chụp hình được tất cả một bàn tay như hình trên đây, hay những món đồ đủ kiểu, đủ cỡ như một bộ về lá cây tuyệt đẹp, và xếp loại đủ các giống bướm, hay những con mà ta bắt được.

Hình 5: Chúng ta hãy in lại một tấm hình người, nếu dày, phải bóc cho mỏng bớt ra. Ta phải làm hai lần: lần đầu được một âm bản, và lần thứ nhì được một dương bản

Hình 6: Bất cứ tấm carte bưu điện nào, hoặc bức hình phong cảnh nào, cũng có thể được đem in lại bất cứ tấm hình nào, mà không cần dùng đến máy ảnh.

cậu bé, chuyên môn dán album cả hai bức cạnh nhau, đôi khi cậu ta so sánh hai bức, và cậu ta còn thích tấm âm bản hơn tấm dương bản nữa kia, vì nó trông lạ mắt hơn.

Thí nghiệm nhiều lần, em sẽ cảm thấy có nên giữ âm bản thôi

hay là phải in thêm dương bản, nữa đấy.

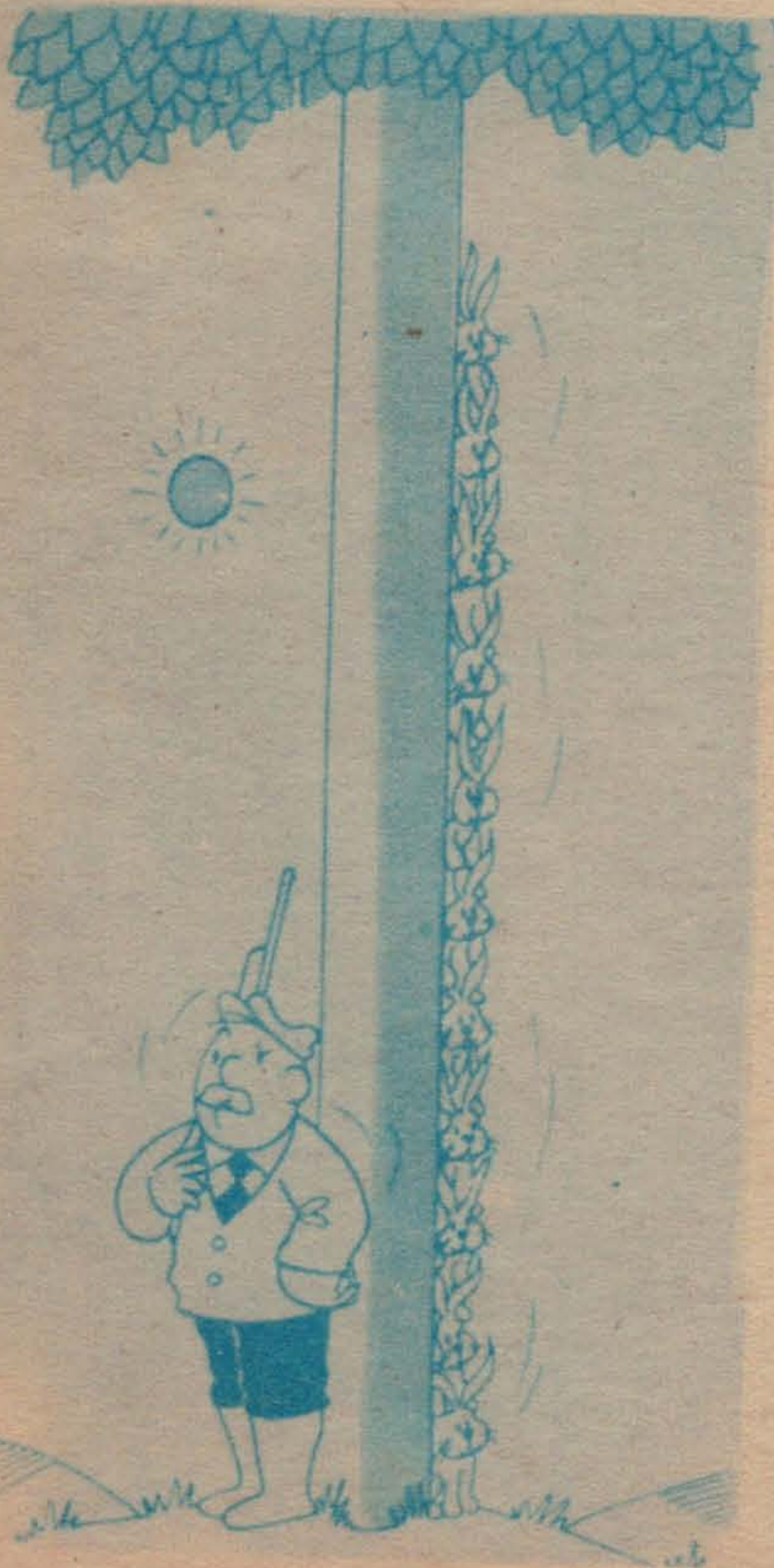
A này, nếu em có phim chụp hình em xài nó làm âm bản và in lên giấy ảnh cũng được đấy.

Thôi anh đã chỉ hết cho em rồi, em đã có thể tự mình làm lấy được

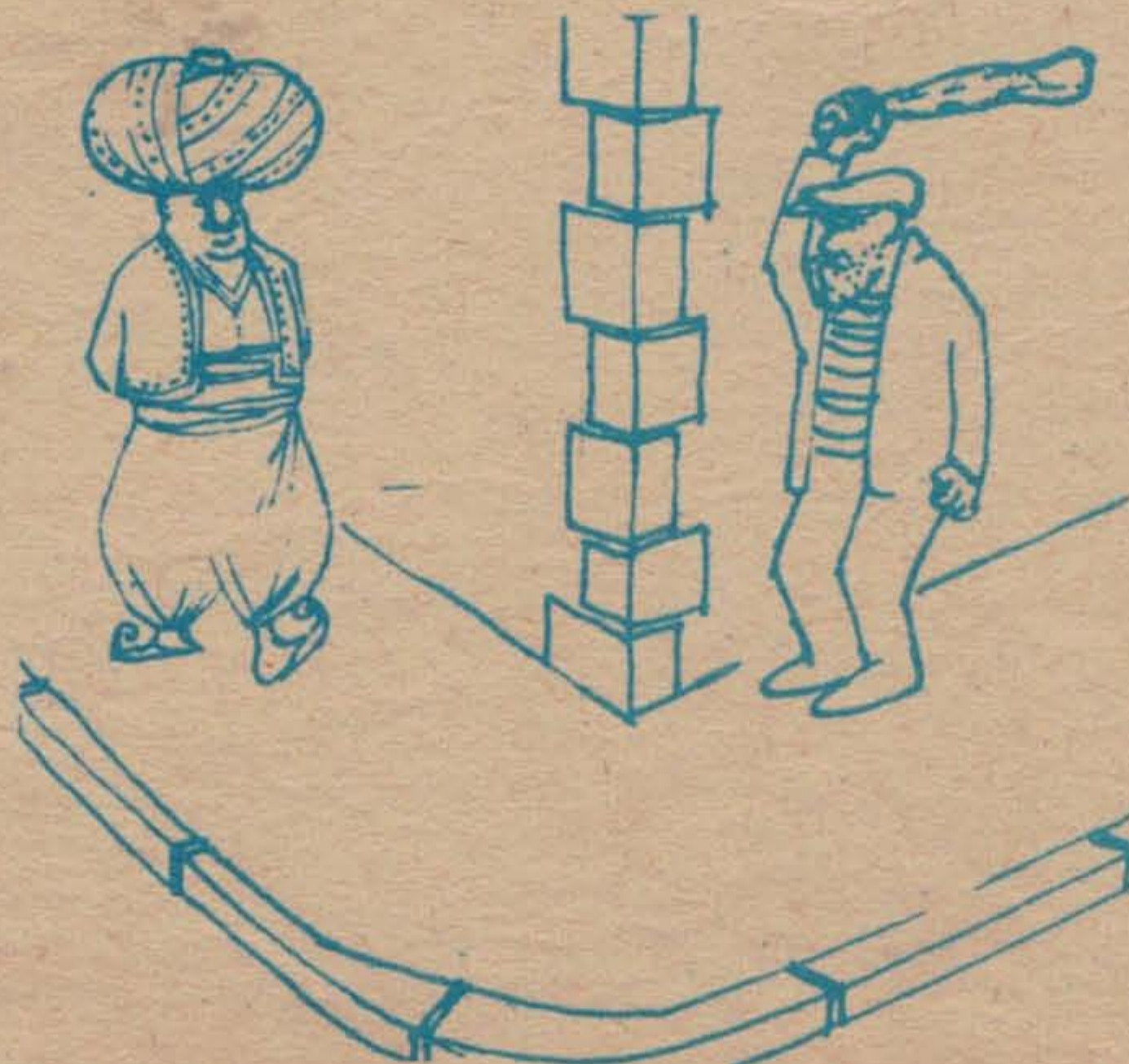
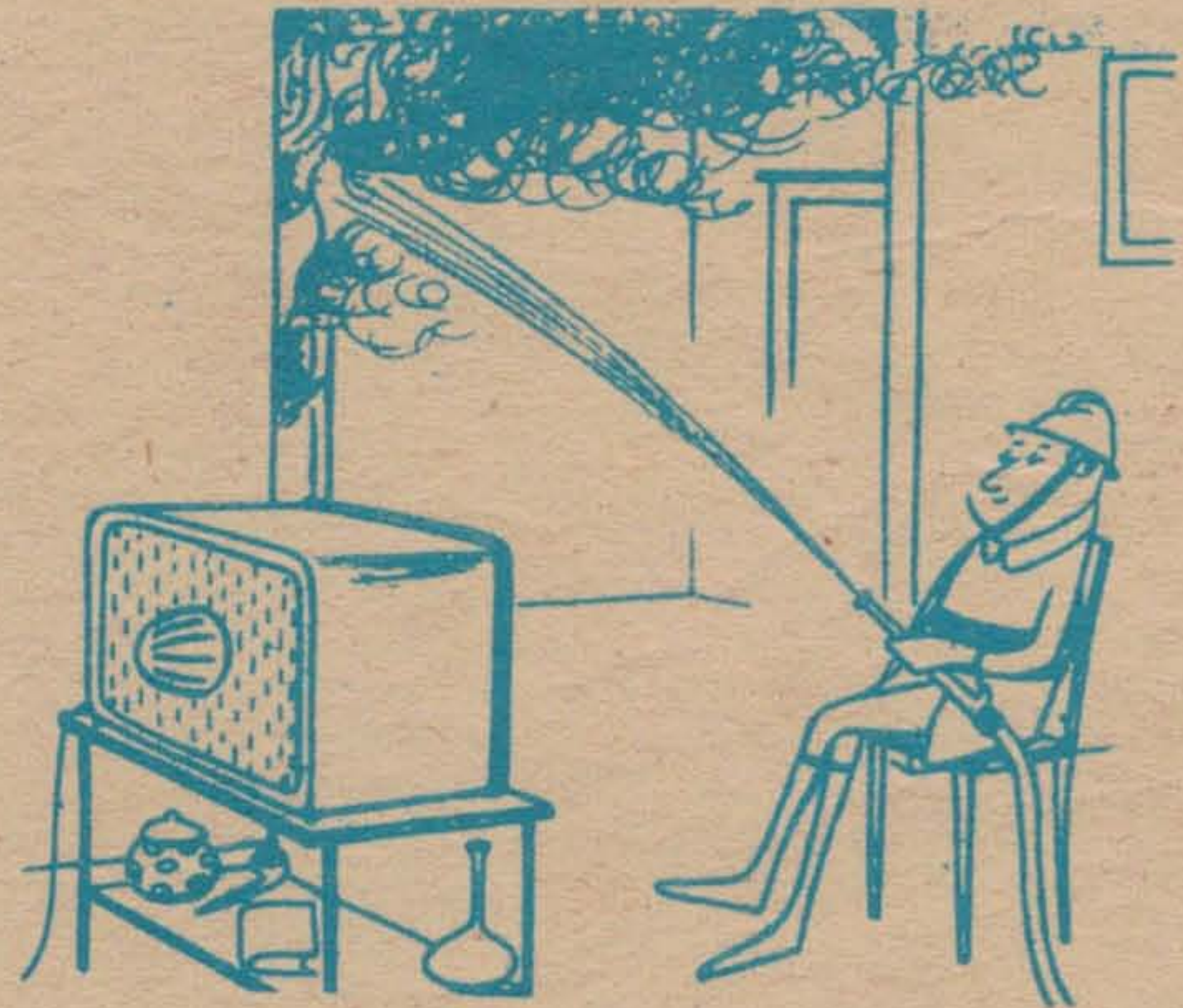
rồi đấy nhé. Em thích không?

— Vâng, anh ạ, em thích lắm. Em sẽ đi kiếm các lá hoa, về làm liền!

Còn các bạn Thiếu Nhi, các bạn có bắt tay vào làm với em Thiếu không thể nhỉ?

Tranh không lời

CHUYỆN LẠ

Cô học trò ngoan nhất thế giới có lẽ là bà Anne Rutherford Scott, mẹ của Sir Walter Scott (văn sĩ nổi tiếng của Anh) hồi nhỏ, bà đi học được cô giáo bảo không nên ngồi dựa lưng vào ghế. Bà đã nghe lời cô giáo trong suốt đời bà, cho tới lúc bà chết vào năm 80 tuổi, không bao giờ bà dựa lưng vào bất kỳ một cái ghế nào!

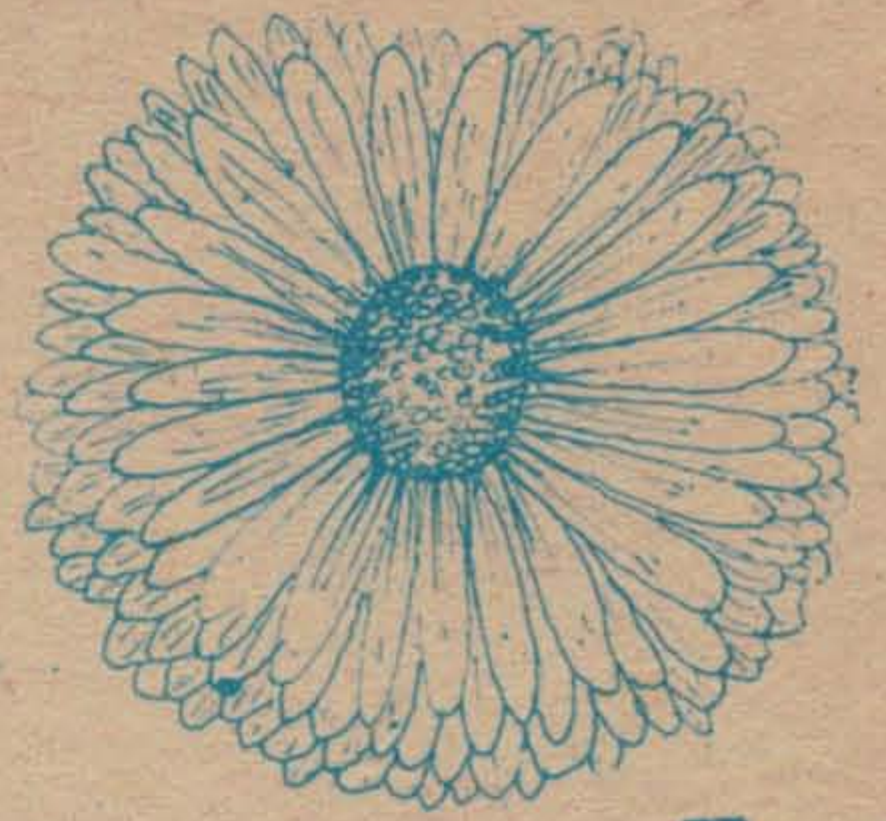
LÊ MAI KHANH

LOÀI VẬT TỰ VỆ

NHƯ THẾ NÀO?

SUU TÀM CỦA RONG HỒNG

TRÁI TIM HỒNG

ANH HÙNG LÊ ĐỘ

TRỌNG ĂN phụ trách

Đã lâu lắm, hôm Chủ Nhật tôi có dịp đi xe buýt. Chiếc xe vừa ra khỏi bến, kông kênh di chuyển trên đại lộ Hưng Đạo Saigon. Xe ghé vào trạm, nhiều hành khách tranh nhau bước lên.

Ở trạm thứ bốn, xe vẫn ghé vào để khách lên xuống, tôi chú ý tới bà cụ già chừng 70 tuổi, đi với cô cháu (?) Cô gái nhìn những hàng ghế ấy một cách thất vọng, vì tất cả đã ngồi kín hết. Cô cầm tay bà cụ đặt lên cây sắt vịn gần tôi.

Xe phanh gấp, bà cụ mất thăng bằng, buông tay xô hẳn về phía cô cháu, may không té. Cùng lúc ấy hai em bé gái ngồi cùng ghế nhảy nhau đứng lên lễ phép thưa:

— Chị đề cụ ngồi vào ghế này kéo té.

— Cảm ơn hai em lắm.

Cô cháu dịu bà cụ ngồi xuống ghế của hai em vừa nhường...

Cứ chỉ nhường ghế cho người già nua tuổi tác, cho người thương binh hay cho người mang thai trên xe buýt hay xe đò, tuy nhỏ nhặt, nhưng thiết tưởng cứ chỉ ấy đã đánh mất một trình độ được giáo dục của đứa trẻ, và biểu được nền văn minh của dân tộc. Hai bé gái trong cử chỉ nhường ghế trên xứng đáng là những cô bé có TRÁI TIM HỒNG vậy.

Tư cách là kim cương, nó cắt được tất cả những ngọc quý khác»
BARTOL

— Những con Cú, Đà Điểu, Đại Bàng, nhờ những móng chân rất sắc và khỏe để chống lại kẻ thù, những loài vật ăn thịt như Chó, Mèo thì có bộ răng dài và khỏe để xé thịt. Cặp ngà của con Voi, cái răng nanh nhọn có nọc độc của Rắn đều là những khí giới để tự vệ của chúng.

— Tôm, Cua, thì tự vệ bằng những cặp càng có gai sắc.

— Ong, Kiến, Bọ Cạp tự vệ bằng cách chích hay đốt kẻ thù bằng những vòi có nọc độc.

— Có những loài Cá Biền có ngạnh ở trên đầu, dài và sắc nhọn như lưỡi kiếm để tấn công kẻ thù.

— Con Lươn Điện (Electric-EEL) có dòng điện trong một bộ phận đặc biệt ở thân mình khi gặp kẻ thù thì phát ra dòng điện đó để chống lại.

— 1 vài loại Cóc và Nhái có chất nhựa độc ở da để chống lại kẻ thù.

— Con SỐC (Opossum) và 1 vài giống Bò Sát khi gặp nguy thì giả vờ chết để đánh lừa kẻ thù.

— Con Rắn Rattle (Rattle-Snack) Rắn có quả vồ ở đuôi, thường báo động bằng những âm thanh « Lạch tách » ở đuôi trước khi mồi kẻ thù.

— Con Chồn Hôi (Skunk) trước khi dựng đuôi lên để chống và dọa nạt kẻ thù thì nó phun ra một mùi hôi đặc biệt để xua đuổi kẻ thù.

— Con Chuột Đại Thử Kan Ga Ru (Kangaroo-Rats) thì bới cát để hất cát vào mặt địch.

Và sau hết 1 cách dễ dàng nhất của vài con vật để tự vệ là khi gặp biến thì chỉ việc chui thụt vào trong hang ẩn náu là yên trí lớn

« Chạy trốn xa khỏi chỗ nguy hiểm » là 1 phương cách tự vệ giản dị nhất của 1 con vật. Có nhiều loài vật đã làm như vậy bằng cách tự tin vào tốc độ chạy nhanh, và sự nhanh nhẹn của mình để tránh xa khỏi kẻ thù. Thêm vào đó có vài giống vật đã dùng mưu mẹo và sự khôn ngoan để tránh khỏi kẻ thù, như con Cáo Đỏ (Red Fox), một loại cáo ở Bắc Mỹ Châu có thể chạy nhanh với tốc độ 80 cây số 1 giờ, thường hay lừa cho kẻ thù đuổi theo trong 1 vòng tròn có viên chu rộng lớn để lại những dấu chân, rồi bất thành linh nhảy ra xa khỏi vòng tròn đó và trốn đi để lại cho kẻ thù ngớ ngẩn tìm theo những dấu chân trên vòng tròn rộng lớn đó.

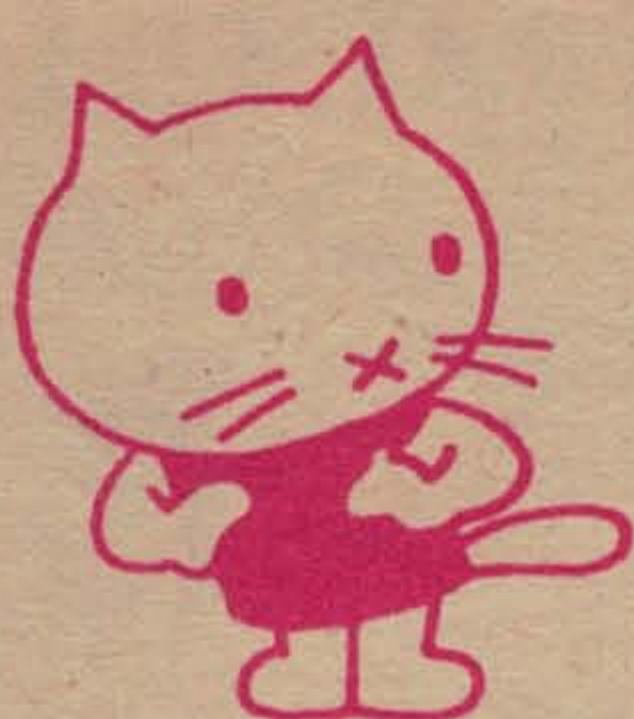
— Những loài vật chậm chạp thì có những phương tiện để tự vệ riêng như con Rùa, có bộ mai cứng như giáp sắt, khi gặp nguy chỉ việc thụt đầu, rút chân vào trong bộ mai, lúc đó con rùa chỉ còn như là một hòn đá trơn khiến kẻ thù không làm gì được.

— Con Nhím, thì có bộ lông cứng và nhọn, khi gặp kẻ thù thì dựng đứng bộ lông lên thành một hàng rào nhọn kiên cố để chống lại kẻ thù.

— Con Cá Nhím (Porcupine Fish) thì mình được bao phủ bởi 1 lớp gai nhọn và sắc, có vài loài Cá Nhím còn có chất độc ở các gai nhọn để tự vệ.

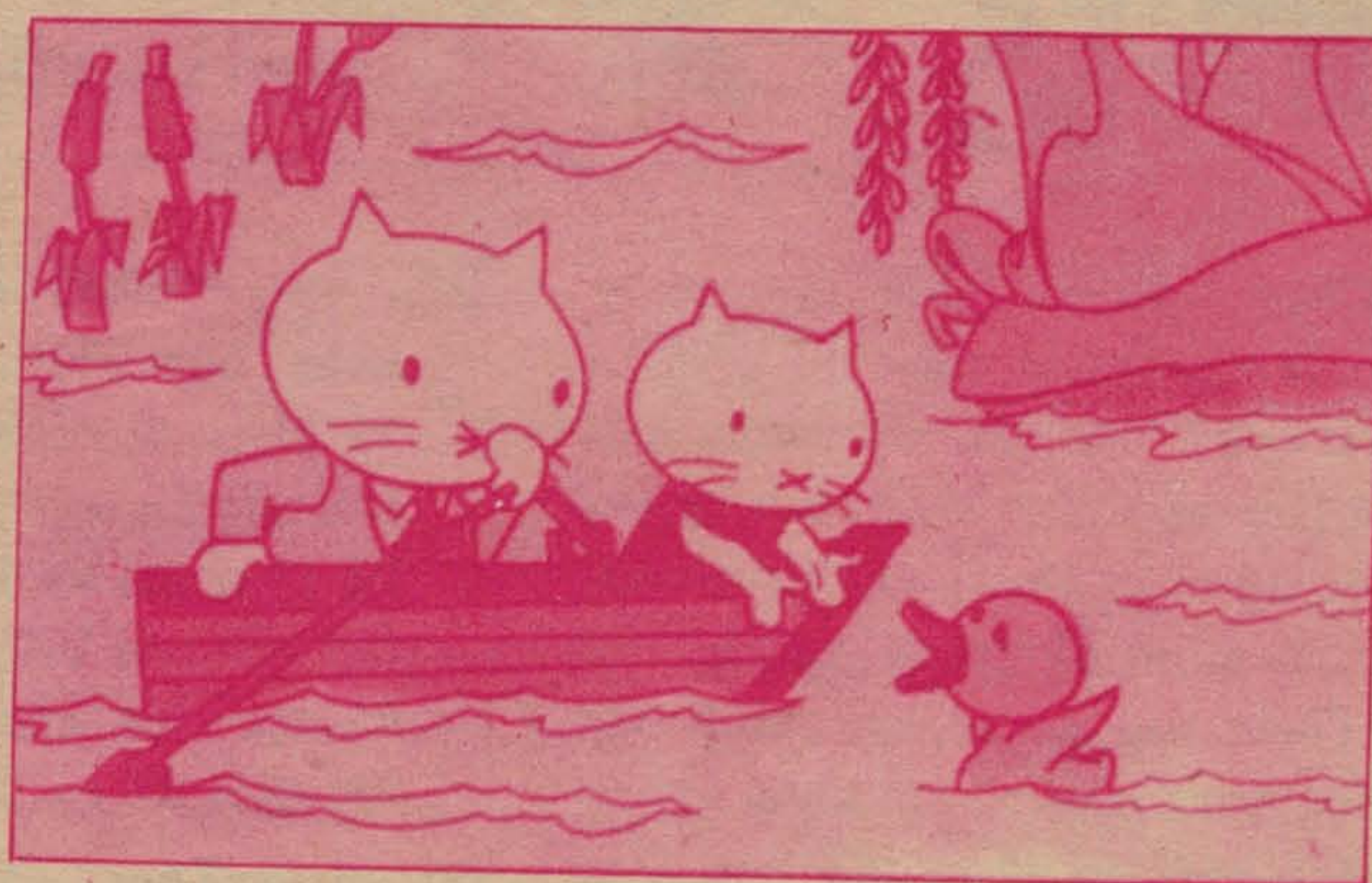
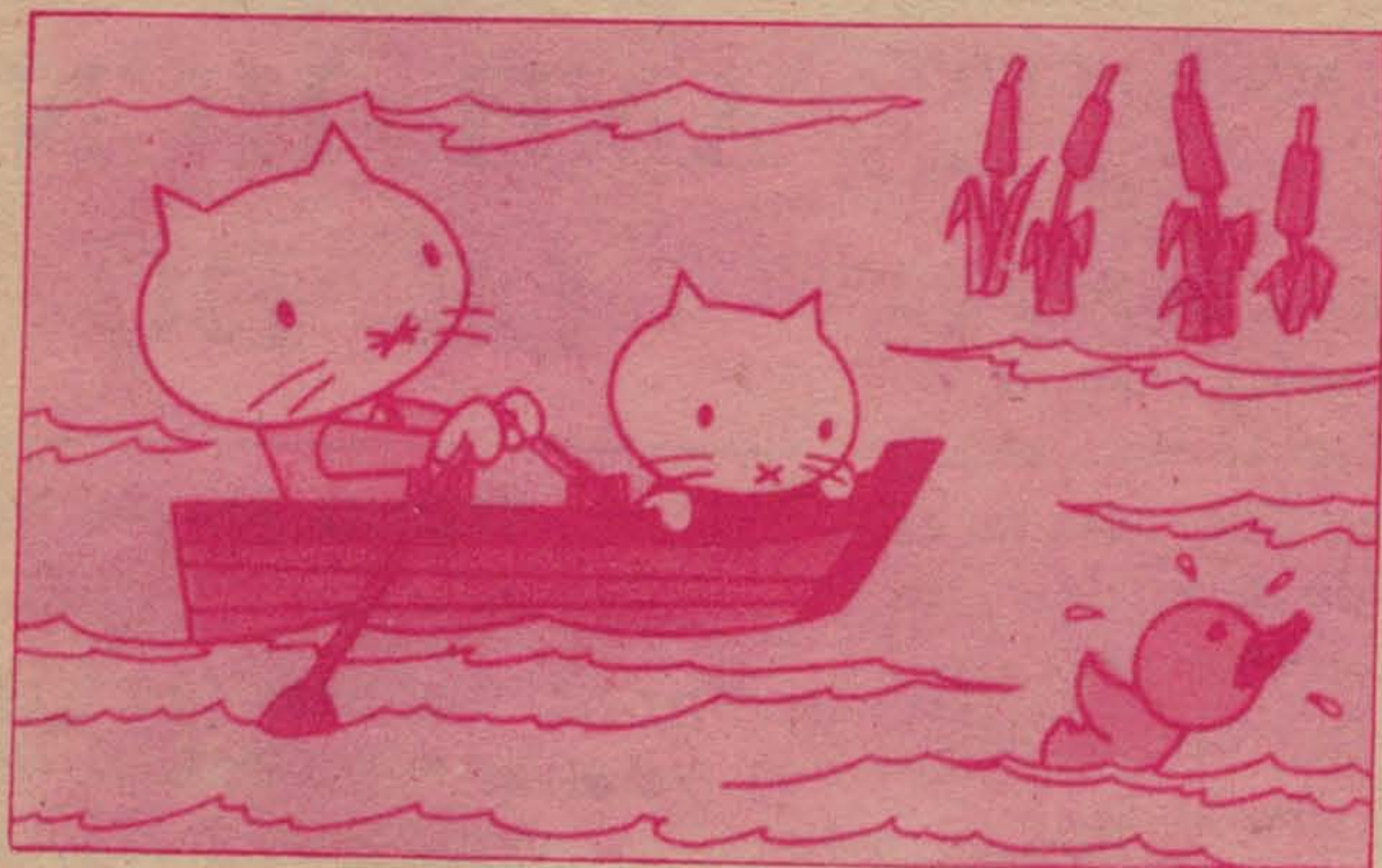
— Một vài loại vật cũng có khí giới để tự vệ, như cặp sừng của các con Hươu, Nai, Trâu, Bò v.v...

— Những vuốt và móng nhọn sắc cứng là 1 thứ khí giới tự vệ của con HỒ, BÁO, CỌP, GẤU, CHÓ, MÈO, v.v...

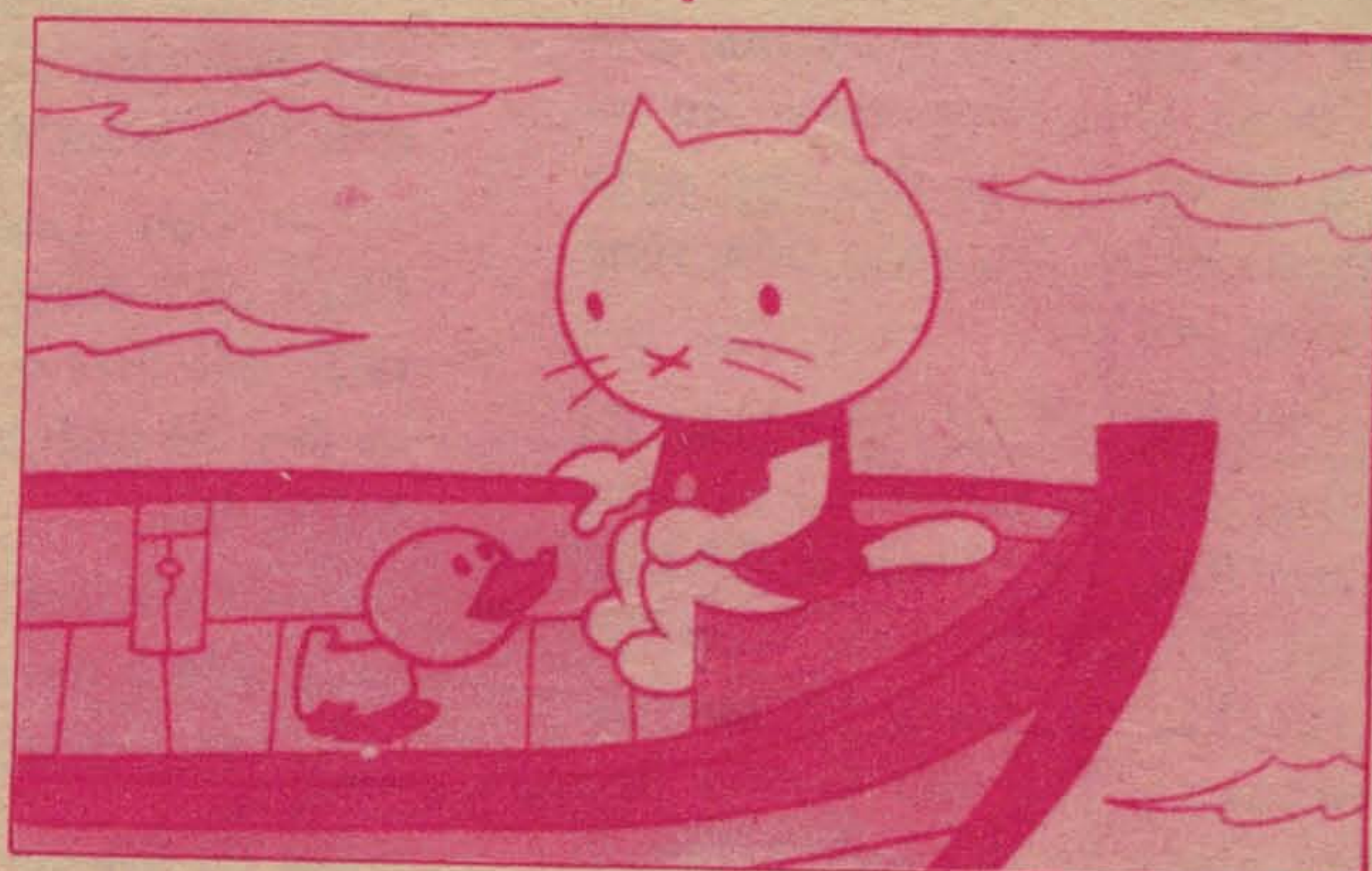
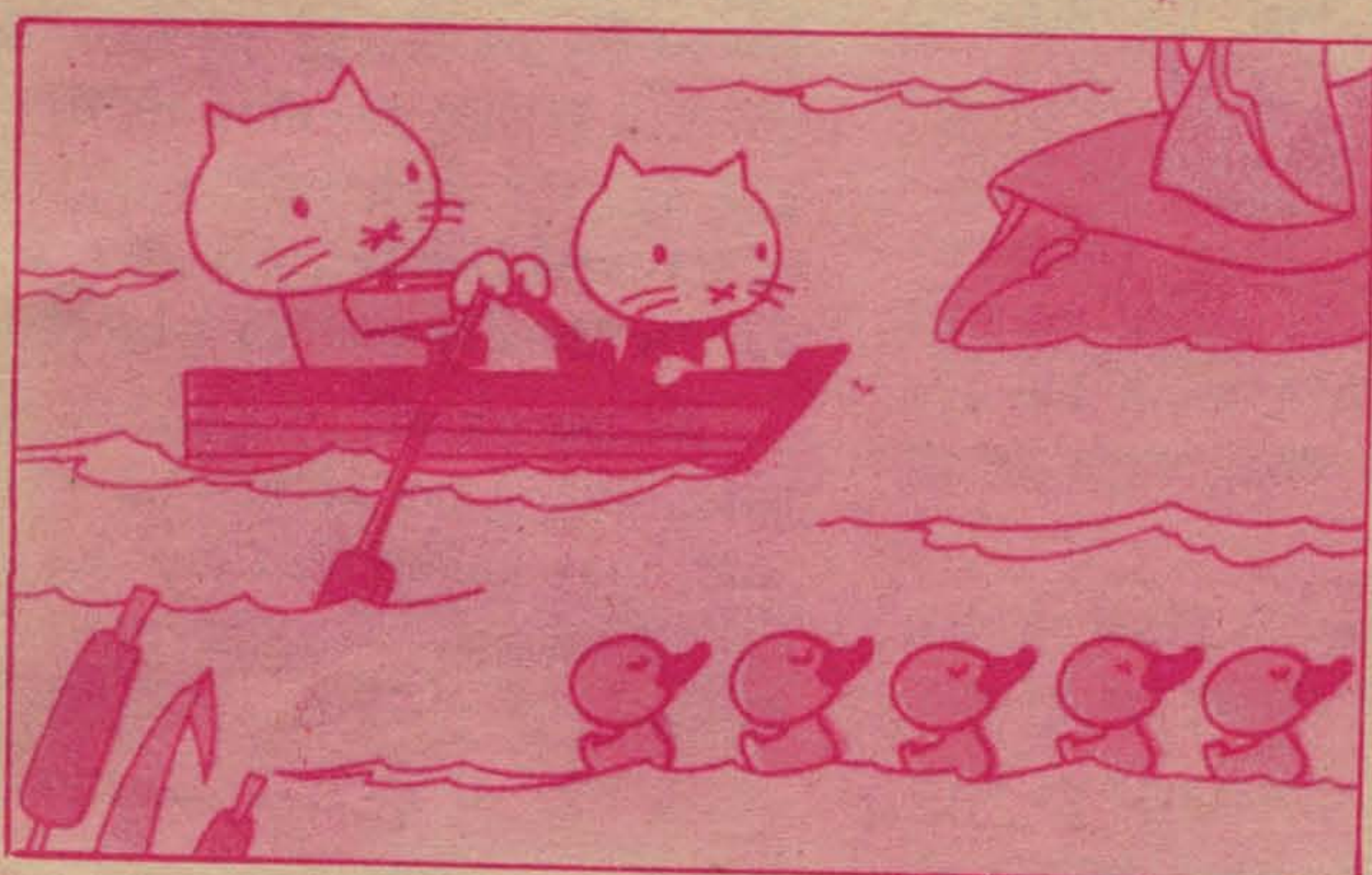
BẠN CỦA CÁC EM LÊN SÁU :

MIU MIU

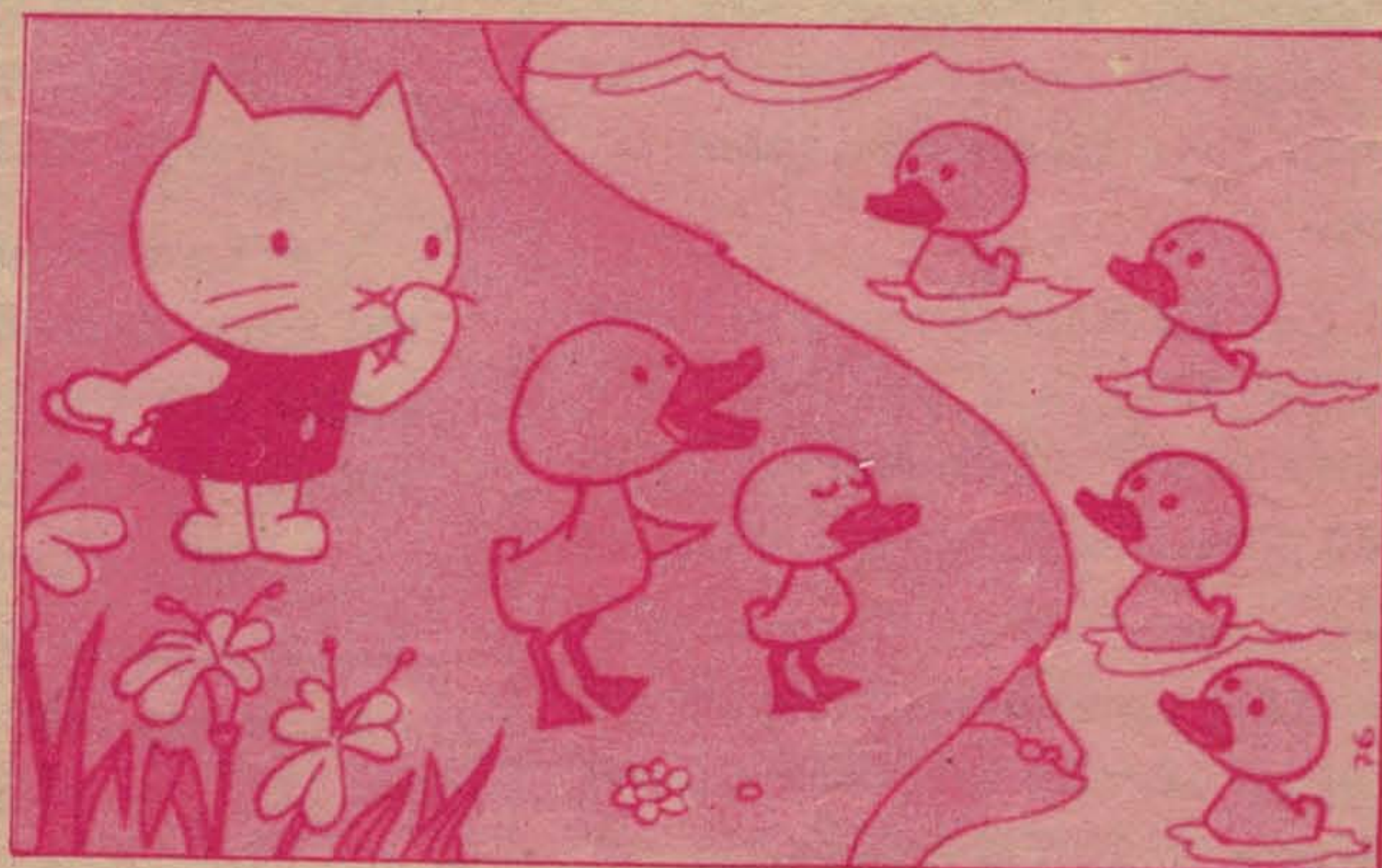
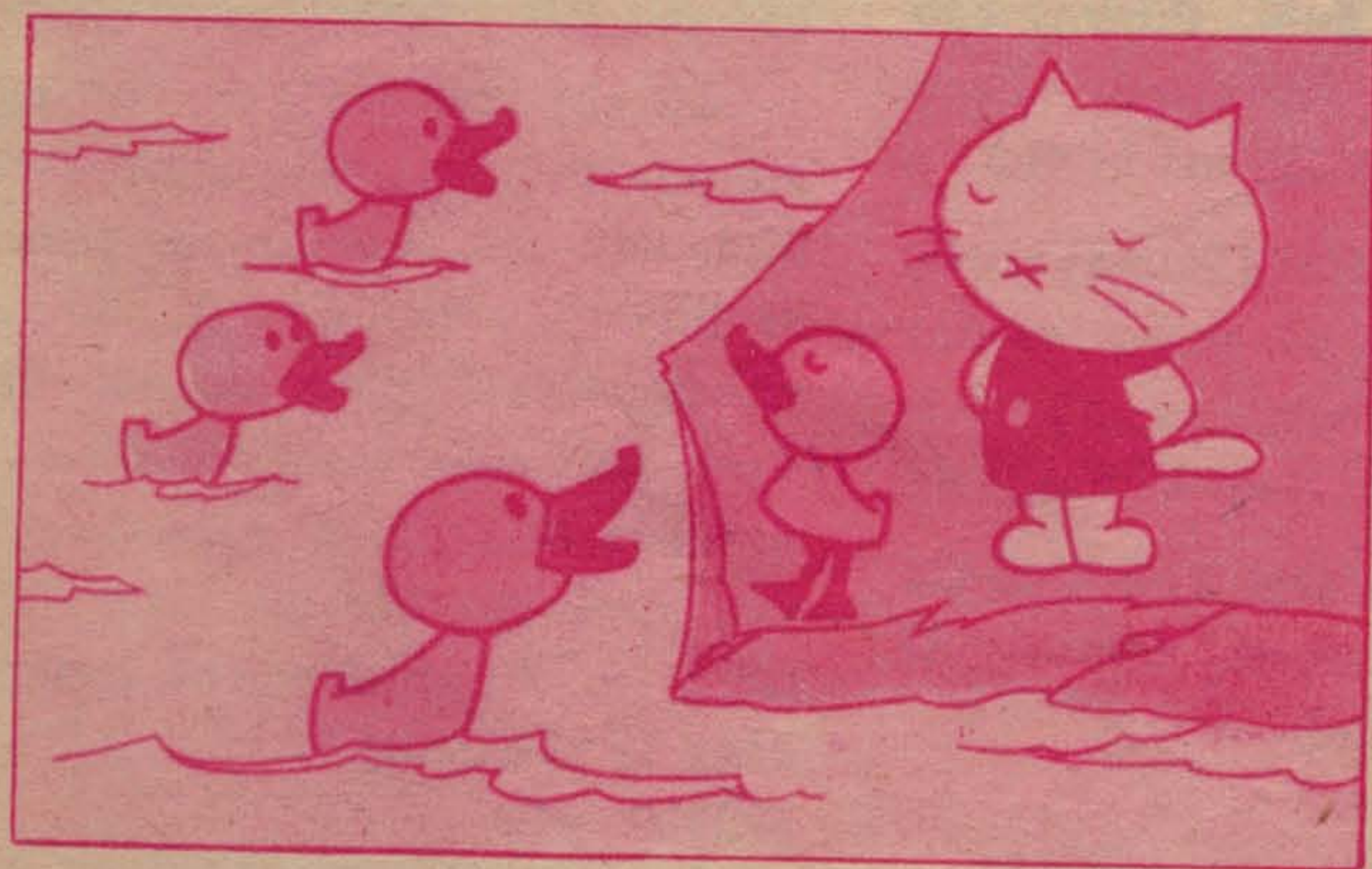
1 — Một hôm, cha con Miu Miu chèo thuyền trên con rạch, bỗng gặp một chú vịt con đang bơi ì ạch.

2 — Vịt than thở : Tôi bơi chậm quá, bị bọn họ bỏ rơi. Miu nói : Vậy mời bồ lên đây. Ngồi thuyền nhanh mà sướng hơn, phải không ?

3 — Hà ! Hà ! Các chú bơi chậm như sên !

4 — Bồ thấy chưa ! Mình vượt xa họ rồi !

5 — Và chú vịt con đến bờ trước tiên làm cả bọn lác mắt : Chú Út học bơi bao giờ mà tài quá ta !

6 — Mẹ vịt nói : Các con phải năng tập thể thao luôn để rồi sẽ bơi giỏi như thằng Út vậy !

BÀI LUẬN

hay nhất lớp

Đề : Tả ngôi trường cũ của anh và nói cảm tưởng khi gặp lại.

Trường : PÉTRUS KỲ

Lớp : 7/8

Tên : TRẦN VĂN SINH

Điểm : 15

Lời phê : KHÁ

BÀI LÀM

Đã hơn năm năm rồi, tôi mới có dịp trở lại Vinh Long, thăm lại ngôi trường cũ, nơi mà tôi đã gói gắm không biết bao nhiêu kỷ niệm thời thơ ấu.

Ngôi trường tôi học ngày xưa nay vẫn còn đó. Mái nhà lá nay đã được lợp tôn ; tôi còn nhớ rõ ngày xưa mỗi lần mưa là thầy cho về vì mái nhà dột quá nhiều chỗ. Cái bàn tôi học vẫn còn đó, trên mặt bàn còn nổi lằn khác rất sâu hai chữ i, u đó là kỷ niệm của ngày đầu tiên tôi mới biết viết và biết đọc. Chiếc bàn thầy cũ ngày xưa với ba chân dài một chân hơi thấp đã được thay bằng một chiếc bàn mới đẹp hơn và đầy đủ bốn chân.

Ngày xưa, trường chỉ vồn vện có ba phòng xây bằng vách ván, nền đất, nay trường đã có thêm ba phòng nữa với những tường vôi nền gạch, tất cả đều tốt đều đẹp cả, nhưng chính những cái tốt, cái đẹp đó nó đã làm mất đi của tôi biết bao nhiêu kỷ niệm ; nó không còn những thảm cỏ xanh chạy quanh trường, những bãi đất mềm mà tôi thường khoét lỗ bắn đạn hay tán u. Những cảnh vật đó nay đã mất cả, tôi chỉ còn tìm lại được kỷ niệm ấu thơ qua chiếc bàn con khắc chữ i, u được đề tận góc lớp.

Năm năm trời lao đầu vào cuộc sống phồn hoa, đô hội của Saigon,

tôi tưởng sẽ tìm lại được tất cả tuổi thơ ở tỉnh lỵ nhỏ bé này, hay nói đúng hơn là ở ngôi trường này, nhưng tôi đã hoàn toàn thất vọng, vì cuộc đời không bao giờ chiều mình. Tôi thăm nghĩ những văn minh, những tiến bộ của khoa học ngày nay, có phải là nhằm mục đích hủy diệt đi những kỷ niệm ấu thơ ?

Những bạn bè cùng học với tôi nay đã tản mác nơi đâu, vị giáo già với gương mặt nghiêm nghị nay đã không còn. Bây giờ tôi chỉ thấy những gương mặt xa lạ những nụ cười xã giao lạnh nhạt khi gặp tôi, tôi muốn hét to lên cho họ hiểu tôi đã từng là học sinh ở đây để họ đừng nhìn tôi với ánh mắt xa lạ như thế nữa, nhưng không ai hiểu tôi.

Tôi nhìn lại ngôi trường lần nữa nó vẫn đó, vẫn với vẻ uy nghiêm, nhưng lòng tôi đã cảm thấy xa lạ đối với nó, tôi không còn hăng hái như khi bước vào trường. Tôi đã học một bài học ở ngôi trường đó ; một bài học cho biết đừng bao giờ tìm lại tuổi thơ vì thời gian đã làm mất nó rồi, mà hãy tiếp tục nhìn vào hiện tại và tương lai mà thôi.

Tôi lặng lẽ bước chân ra khỏi trường, đầu trường đã phụ tôi, nhưng đầu sau nó vẫn sẽ là nơi em tôi cháu tôi học sau này và tôi hy vọng sẽ đào tạo nên những thế hệ tốt hơn thế hệ nó đã tạo, tôi vẫn hy vọng thế...

Trường Tiểu học TÂN LÂN

Lớp : 5

ST số : 51

Tên : TRÀ THỊ KIM KHA

Lời phê : KHÁ

Điểm Luận : 7/10

Đề : Nhân dịp khai trường mẹ em có mua cho em một cái cặp da. Hãy tả cái cặp đó.

1 NHẬP ĐỀ : Nhân dịp khai trường mẹ em có mua cho em một cái cặp da rất đẹp.

2 THÂN BÀI : Cái cặp hình chữ nhật, làm bằng da màu nâu, dài độ ba tấc rưỡi, rộng độ hai tấc rưỡi. Nhìn vào, cái cặp có nắp dày và có một cái quai trên nắp, một cái khóa làm bằng đồng mạ kền bóng loáng. Bên trong có hai ngăn, một ngăn em dùng để đựng sách vở, còn lại một ngăn dùng để đựng bút chì và thước mực.

Nhờ cái cặp đó mà sách vở em không bị rách hoặc ẩm ướt lúc trời mưa. Nhờ vậy mà bút, viết, thước gồm không bị rớt ra ngoài được. Mỗi lúc đi học về hoặc mỗi lúc rảnh em lấy cặp ra để lau chùi cho thật sạch, và em sẽ giữ gìn nó, không bao giờ liệng bừa bãi, và để nó có ngăn nắp để cho cặp em được luôn luôn sạch sẽ, cho cặp được mới mẻ như mới mua vậy.

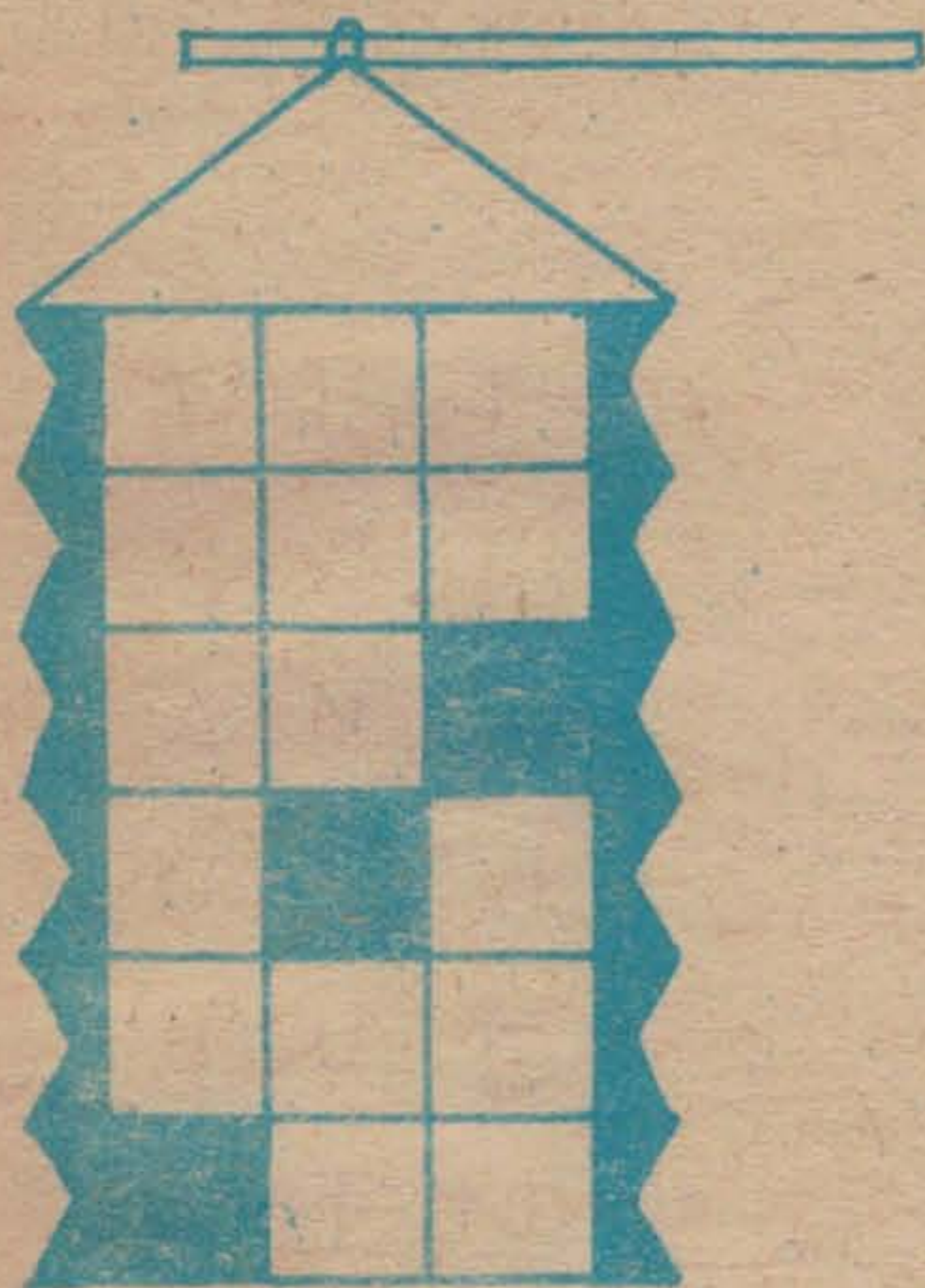
3 KẾT LUẬN : Em sẽ chăm nom nó như một đứa em, nhìn cái cặp mà em nghĩ đến sự cực nhọc của cha mẹ đã mua cho con một cái cặp thật đẹp, em mong rằng một ngày kia em sẽ đền ơn cha mẹ một cách đáng đáng.

GIẢI TRÍ

Ô CHỮ : ĐÈN XẾP

NGANG

1) Ngày mười lăm tháng tám âm lịch người ta gọi là ngày gì? (viết tắt)

- 2) Uống rượu rất có...
- 3) Việc cần làm nhất khi đói.
- 4) N — H.
- 5) Không ăn mà cũng không thua.
- 6) Tờ báo chúng ta đang đọc.

(viết tắt)

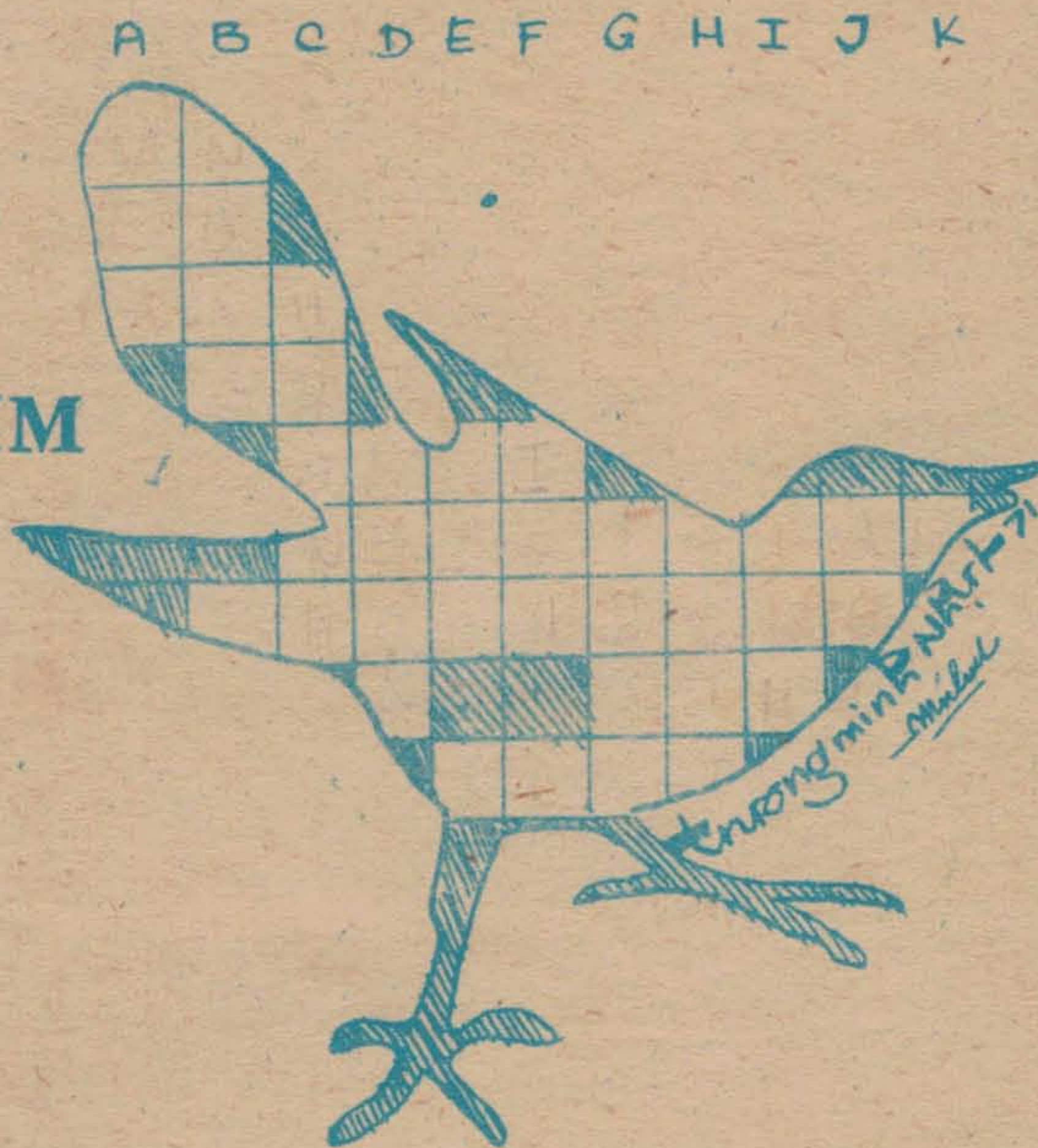
DỌC

- A) Kẻ được tôn sùng.
- B) Trái nghĩa với Cự —
— Nhỏ nhất trong gia đình.
- C) Tuổi con rắn — Không xui.

NGỌC PHƯƠNG

Ô CHỮ

CON CHIM

1
2
3
4
5
6
7
8
9

NGANG :

- 1) Tên tác giả ô chữ này (viết tắt)
- 2) Trái có nhiều hột (viết ngược)
- 3) Hình cũng thế.
- 4) Cây.
- 5) Khuyên giải, vỗ về.
- 6) Các phương pháp phân chia nhiệt độ.
- 7) Tha thứ cho kẻ có tội lớn.
- 8) Nờ — Trước Em.
- 9) Không sâu.

DỌC :

- A) Tô ý chế nhạo người một cách

kín đáo.

- B) Việc làm ruộng — K
- C) Ngang. (chữ Hán)
- D) Người
- E) UIA — anh.
- G) Tuổi con khỉ.
- F) IEN — Dù.
- H) Hình cụ bằng tre hay gỗ đeo vào
cổ tội nhân.
- I) Ôn ào.
- J) Kê (viết ngược)
- K) Một nguyên âm.

TRƯƠNG MINH NHỰT

ĐỐ VUI

- 1— Cây xanh, lá đỏ, hoa vàng,
Hạt đen, rễ trắng, đố chàng biết chi?
- 2— Ngà lưng cho thể gian nhò,
Vừa êm, vừa ấm lại ngò bất trung
- 3— Trục trục như con chó thui,
Chín mắt, chín mũi, chín đuôi, chín đầu.

4) Thân em vóc mỏng như tờ
Tâm tư giữ kín trọn niềm trung can
Kề từ lãnh ấn lên đàn,
Bước đi chẳng ngại, dạ càng đĩnh
ninh

Trách ai ăn ở bạc tình,
Được lời tâm sự bỏ mình bơ vơ.
5— Dáng em xấu lạ xấu lung,
Cái mặt thì gầy cái lưng thì cồng
Theo đuôi tuân lệnh hết lòng,
Lưỡi to mà chẳng kể công bao giờ.
Đố là những cái gì?

Một chiếc xe hơi đã đi được
20.000 cây số.

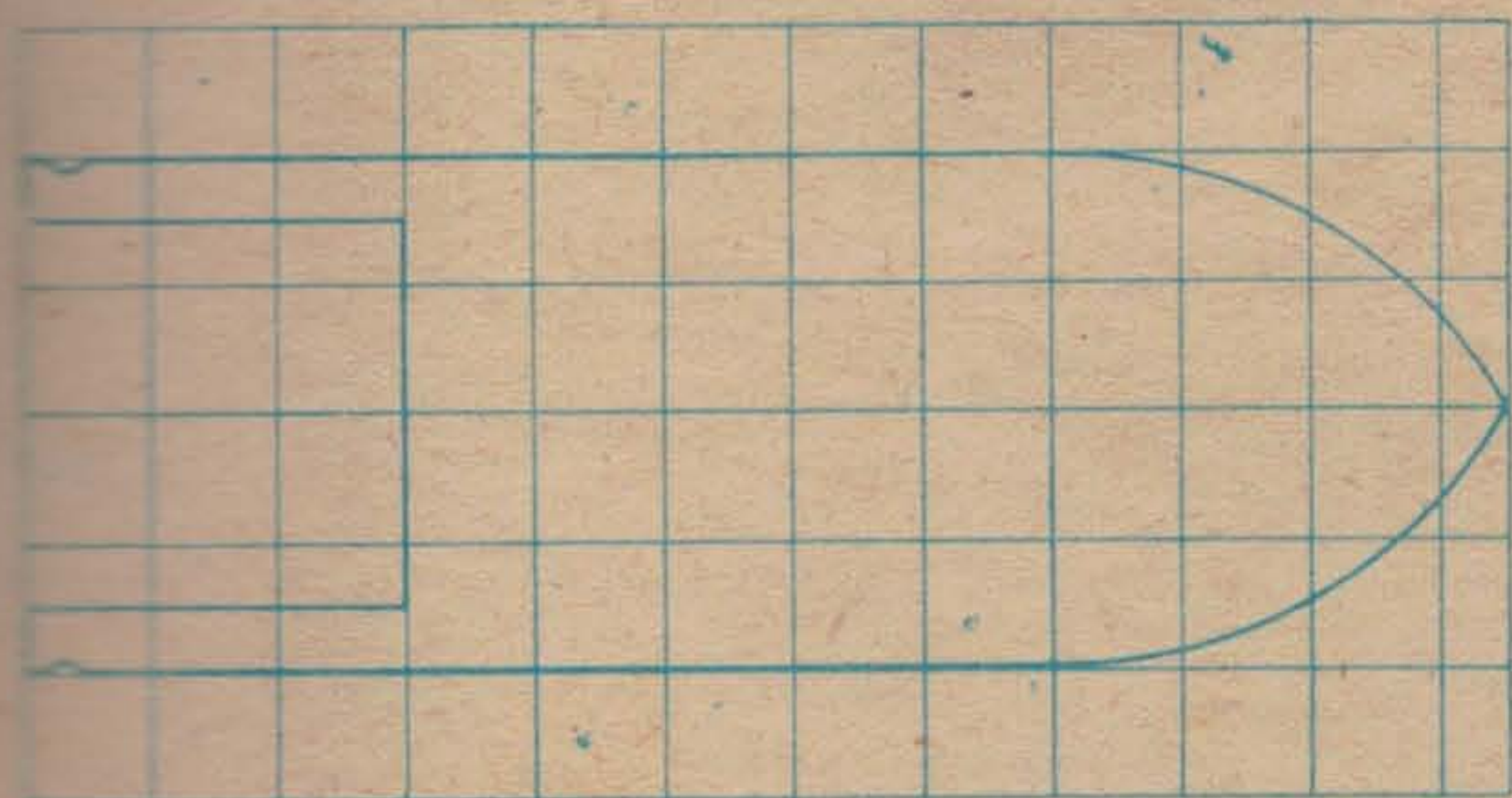
Để có thể chạy được số đường
đất kẻ trên người ta đã dùng 5 chiếc
vỏ đồng đều nhau, mỗi chiếc vỏ đã
chịu đựng được bao nhiêu cây số?

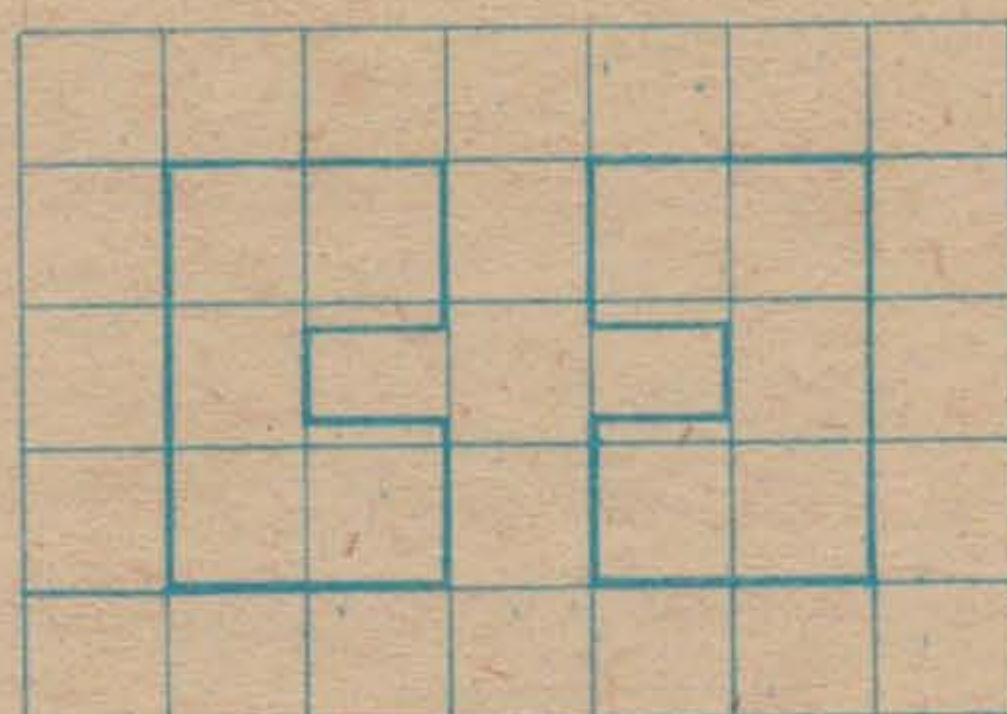
(xem trả lời trang 25)

Thuyền chạy cánh quạt

2,5 cm

①

VẬT LIỆU

A. Một tấm gỗ thùng dài 28,75 phân rộng 27,5 phân, mỏng (non nửa phân).

B. Ít sợi thung.

C. Sơn.

ĐỒ NGHỀ :

— Cưa, đục

— Cọ sơn

— Bút chì

CÁCH LÀM :

1) Kẻ tấm gỗ A thành các ô vuông mỗi cạnh ô vuông 2,5 phân theo hình.

2) Cưa đục đáy thuyền và cánh quạt theo mẫu (hình 1).

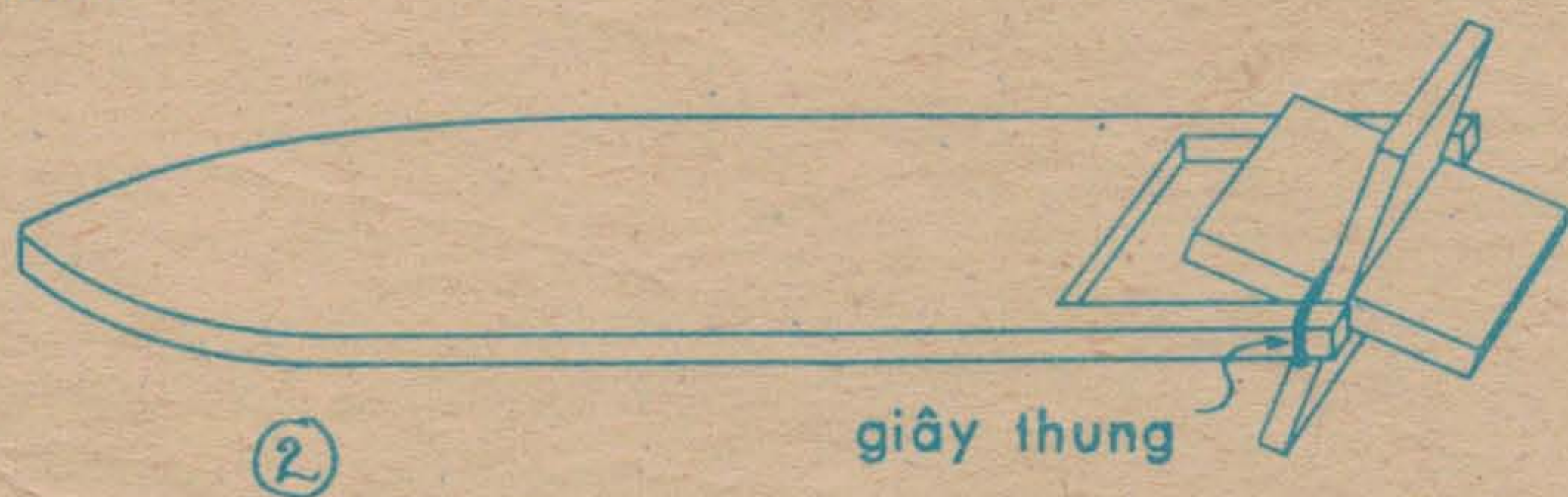
3) Ráp 2 cánh quạt (hình 2) ràng giấy thung (hình 2) xoắn cánh quạt nhiều vòng rồi cho chạy thử trong thau.

4) Nếu không trục trặc gì, em cánh quạt ra gắn chắc lại rồi ràng lại như cũ.

5) Sơn vẽ, thêm các phần thuyền bên trên : tùy ý.

Bây giờ chúng ta có thể tổ chức lễ hạ thủy.

Còn nhỏ đóng tàu gỗ chơi, mai này khôn lớn chúng ta đóng tàu tối tân không lỗ cho quốc gia dân tộc.

ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG NHIỀU EM ĐỌC

—thiếu nhi

là giúp cho tờ báo của các
em sống lâu dài

CON CHẤY

VÀ

CON RỆP

Sinh viên nọ vừa đi du học
Qua thủ đô Anh, Nhật, Hoa Kỳ
Trở về hãnh diện tu - mi
Nhân ngày Chủ nhật ngủ khi
thảnh thơi

Một con Chấy bám nơi chân tóc
Đợi giấc say lúc ngóc bờ ra
Bỗng đầu gặp chú Rệp già
Chấy liền gọi lại ba hoa chuyện trò

Rằng — «Ta mới viễn du Ngoại
quốc
Tới Luân đôn, Nữ ươc, Đông
Kinh

Đi xem Nguyên Tử, Vệ Tinh
Ra công nghiên cứu văn minh
xứ người

Thế mới biết mọi nơi đều tốt
Riêng xứ mình là dốt mà thôi !
Kìa như thân Bác thật tồi !
Xó nhà, kẻ chiếu, mùi hôi xì xì !...

Chú Rệp già cười khi khi
Rằng — «Sao Chấy nói những gì
khó nghe ?
Thân Chấy Rệp cùng bè hút máu !
Ăn bám người, nói xấu chỉ nhau ?

Dù anh qua Mỹ qua Tàu.
Nhưng anh nằm sát da đầu biết
chỉ ?

Sinh viên nọ thường khi đội mũ
Nhớ! anh vào trong hũ tối thui
Thân anh có mắt như đui !
Thì đi ngoại quốc, hơn tôi nước
gì ?

Được đi xa, về thì khoác lác
Rồi chê bai bẻ bác xứ mình

Tưởng rằng ta đã... Văn minh
Dám lên cái mặt coi khinh họ hàng
Dơ thay !... cái mặt làm tăng !

QUỐC BẢO

em Gái

duyên dáng

Lời chào

Đáng lẽ bài này phải ra mắt các em từ số 1. Nhưng, « không có cái gì toàn hảo ở đời », cho nên chị cũng lăm lăm mà quên phăng mất tầm quan trọng của nó. Nhưng « lăm lăm mà biết sửa chữa vẫn được tha lỗi » phải không các em. Cho nên, đầu trẻ còn hơn không, hôm nay, ta nói về tiếng chào.

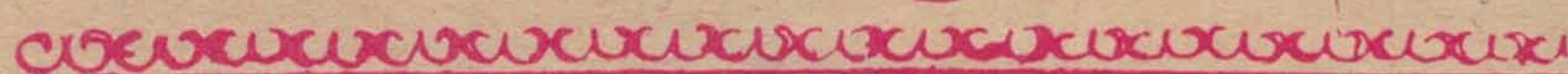
Xưa các cụ nói : « Tiếng chào cao hơn mâm cỗ », đó là các cụ ví dụ cụ thể cho dễ hiểu. Rằng người ta quý tiếng chào hơn là món quà vật chất. Các em ơi ! Tại sao đáng lẽ phải bàn về lời chào trong số 1. Vì thế này. Các em có đồng ý rằng khi em gặp

người nào đó, mà họ chào em, lòng em nảy ngay một mối thiện cảm, còn nếu họ chẳng chào gì em mà cứ nhìn em căng căng thì em ghét ghê lắm phải không nào. Thí dụ nghe tiếng chuông, em ra mở cổng, gặp một cô bé hay cậu bé, nó chẳng chào gì em, nó chỉ hỏi thăm đến em của em mà thôi, thì chị nghĩ, có mát tính đến mấy, lòng em cũng thấy bưng bực, sao mà cái nhỏ này vô lễ thế. Đứng không nào. Vậy thì chính em, em phải ráng nhớ nhé. Đến nhà ai, em phải chào hỏi lễ phép. Gặp bất cứ ai ở nhà bạn, em phải tùy theo tuổi tác mà xưng hô, chào hỏi cho có lễ phép. Em cứ nhận xét mà xem chị nói có đúng không, là nếu

Vui Ở

em mà chào rồi thì chắc chắn trăm phần trăm là họ phải chào lại, nét mặt họ sẽ bớt vẻ căng thẳng, biết đâu họ sẽ thấy vui lòng hơn và có thể sẽ tránh được buồn bực. Vậy là ta giúp ích mọi người rồi đó. Như thế, thay vì đem bộ mặt khó đăm đăm nhìn mọi người để được nhận lại những bộ mặt khó chịu không kém, em vui vẻ và lễ phép, em sẽ được nhìn thấy những nét mặt tươi tỉnh dễ thương. Vậy chào thế nào ? Gặp bất kỳ người quen nào ở ngoài đường, nếu có đội nón, em dỡ nón ra và cúi đầu chào :

— Thưa ông, (bà, bác, chú, cô, dì, thím, anh, chị v.v...) với nét mặt

tươi tỉnh. Tới lớp, em chào thầy, chào bạn, đến nhà ai, em chào tất cả mọi người.

Luôn luôn, với nét mặt tươi tỉnh, em sẽ được đời trả lại bằng cả bầu trời tươi đẹp chung quanh em. Chia khóa của sự vui sống chính là tính thần cởi mở, mà lời chào là tên quân tiên phong đó.

Một lần nữa chị xin nhắc lại:

« Lễ phép không hề là sợ sệt hay hèn kém, mà chỉ chứng tỏ một điều duy nhất rằng một người có lễ độ chính là một người được lãnh hội một nền giáo dục hoàn hảo.

Mẫu Thêu

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

BUỐM TRONG VƯỜN

NẮNG

Ưu ái về Th-Thủy
Nắng tràn đồng nội thôn quê
Nắng lên trên núi nắng về biển khơi
Thị thành tràn ngập nắng rơi
Em đi dưới nắng chơi vui nổi sầu
Đứng nhìn nắng cuộn theo cầu
Em ru ngủ gió bằng câu hát mềm
Sông xanh tràn ngập nắng êm
Biển khơi chói sáng như xem nắng về

Con đường trải nhựa lê thê
Cũng tràn bóng nắng cây che đầu rồi?

Nắng nằm trên tóc mọi người
Từ đàn em bé đến người nông phu
Riêng em thấy thích mây mù
Nên em ghét nắng lu bù bạn ơi

TRƯƠNG THỊ THU NGUYỆT
(ĐÀ NẴNG)

VỀ THĂM BỐN MÙA

(cho quê ngoại buồn muốn thuở)

Còn gì khi về quê
Một sáng mai mùa hạ
Có nắng hè gọi đến
Êm đêm như trong mơ

Còn gì khi về quê
Một chiều thu ảm đạm
Có lá vàng rơi tả
Ngây ngất thoáng trong lòng

Còn gì khi về quê
Một xế mùa đông lạnh
Có mưa li ti nhỏ
Đâu có hương sầu

Còn gì khi về quê
Một sớm bưng mùa xuân
Có tiếng cười rộn rã
Đâu đây tiếng pháo đùng...

THANH TOÀN
(buổi chiều ở phố Phan)

MÂY VỪA BAY

Hôm nay mây vừa bay
Giá em với được tay
Sẽ giữ mây ở lại.
Cùng em mãi nơi này
Nhưng mây đã bay xa
Em buồn lệ nhạt nhòa
Thương cho mây ghê quá
Mây ơi! Nhớ em nhá

NGUYỆT THANH
(bút nhóm giảng mơ)

XIN CHO TÔI

Xin cho tôi được một lần sống lại
Quãng thời gian xưa cũ ở nhà quê
Chiều lại chiều gọi ghé, đuôi trâu về
Còn vắng vắng đâu đây lời mục tử
Xin cho tôi được một lần yên ngủ
Trong vòng tay triu mến của mẹ hiền
Ru tâm hồn vào giấc mộng triền miên
Sống yên lặng trong khung trời phẳng lặng

Xin cho tôi được một lần cắp sách
Đến ngôi trường yêu quý học ẽ a
Lên lớp năm rồi lại tư, ba.
Đem sự học hiền dâng cho đất nước
Xin cho tôi được một lần thụ hưởng
Cùng quê hương dân tộc cảnh thái bình

Hai mươi năm đầy máu lửa đao binh
Theo mây khói đi vào dòng dĩ vãng.

NGUYỄN VĂN NHÂN

XA RỒI

Xa rồi không khí cao nguyên
Xa miền đất đỏ xa triền đồi thơ
Xa rồi xa những cơn mơ
Xa hồ phẳng lặng cỏ tơ xanh rì
Xa rồi xa cả những gì
Mà ta mới được một kỳ viếng thăm
Xa rồi áo tím xa xăm
Mà ta thích thú trăm năm chẳng tàn
Nguyễn Khánh Lê Hoàng Yên

MÙA THU

Gió nhẹ thoảng lá vàng rơi xuống đất
Lên lên bay qua cửa sổ nhà tôi
Mùa thu ơi, thu đã đến đây rồi
Vội trắng sáng với giọt mưa rỉ rả
Mùa thu đến qua rồi cơn nắng hạ
Từng cơn mưa tưới thừa ruộng
khô cằn

Gió heo may rung rinh ngọn cỏ xanh

Thổi mát cả lòng tôi đang bức tức
Mùa thu đến bao trẻ thơ đang nô nức

Lòng hân hoan mong đợi Tết Nhi Đồng

Mùa thu ơi! Bao con trẻ ngóng trông

Bằng tất cả tấm lòng chân thật nhất.

TRIỀU DƯƠNG

TRƯỜNG CŨ THẦY XƯA

Kính tặng Thầy Tạo

Có một sáng tôi về thăm trường cũ
Bóng dáng mờ còn in rõ trong sương
Trông hàng cây tôi nhớ buổi tựu trường

Cùng chúng bạn đùa vui trong nắng sớm

Ôi! Hồi ấy tóc tôi còn để chỏm
Dưới cờ kia nghiêm giọng hát quốc ca

Và giờ đây thầy giáo tuổi đã già
Giọng sang sảng vẫn còn vang trong lớp

Lòng tôi đây bỗng nhớ người năm cũ

Vội kính đeo thầy đạo mạo làm sao
Trang Quốc sử thầy neo những anh hào

Và « gương mẫu » để chúng mình theo nổi

Mà giờ đây có thầy dẫn lối
Ta khỏi lo bị gạt gẫm con đường

Đường ta đi chớ ngại chẳng bị vương

Và đất tổ quê hương còn giữ mãi
Thầy hỡi thầy không bao giờ con sợ hãi

Vì lời thầy còn in rõ trong tâm
Thầy hỡi thầy dù nước biển có lâm
Con cố giữ quê hương cùng vọng tộc

ĐÀNG LINH
Nguyễn Đường

thán tố

(CARBONE)

Trải suốt mấy ngàn năm, kim cương đã được coi là bảo vật quý giá và lạ lùng nhất. Nhiều người nghĩ rằng nó có năng lực ma thuật và trị liệu (chữa được nhiều chứng bệnh.) Nó chống lại tác dụng của mọi loại ă-xít và không bị suy chuyển bởi thời gian.

Mọi sự tin tưởng này, đều được các nhà luyện kim bênh vực, đã hoàn toàn bị đánh đổ vào năm 1694 bởi hai môn đồ của Galilée. Hai người này bầy một số hạt kim cương dưới tia mặt trời chiếu qua những thấu kính cực mạnh. Họ nhận thấy những hạt kim cương trở thành vật liệu bị đốt cháy và có thể biến mất tiêu vì bốc thành hơi do tác dụng của nhiệt độ. Họ tường thuật cuộc thí nghiệm như sau : «kim cương, mà mọi người cho rằng không có gì làm suy chuyển được, đã chịu đựng tác dụng của nhiệt độ (lửa) yếu hơn bất cứ loại đá quý nào khác. Không những nó bị soi mòn mà còn biến mất hoàn toàn dưới nhiệt độ cao.»

Gần một thế kỷ sau, Lavoisier là người đầu tiên đã cắt nghĩa hiện tượng này. Sau khi phân tích hơi bốc ra do sự đốt cháy hoàn toàn một viên kim cương, ông kết luận rằng giữa kim cương và than có sự liên hệ «huyết thống» tức là cả hai có chung một nguồn gốc. Ông phải bỏ dở công trình vì ông bị tử hình năm 1794 bởi hoạt động chính trị của ông. Ít năm sau một nhà hóa học Pháp tên là Tennant đã tiếp tục cuộc khảo cứu của Lavoisier. Con đường khảo

cứu thật gian lao vất vả mới thành công trong việc chứng minh quan điểm của ông là đúng. Người đương thời đã ngần ngại rất lâu trước khi chịu chấp nhận quan điểm của ông vì với trình độ khoa học sơ khai người ta khó mà dễ dàng tin rằng hai vật thể khác nhau lại được cấu tạo bởi cùng một chất.

CÁC TRẠNG THÁI KHÁC NHAU CỦA THÁN TỐ NGUYÊN CHẤT

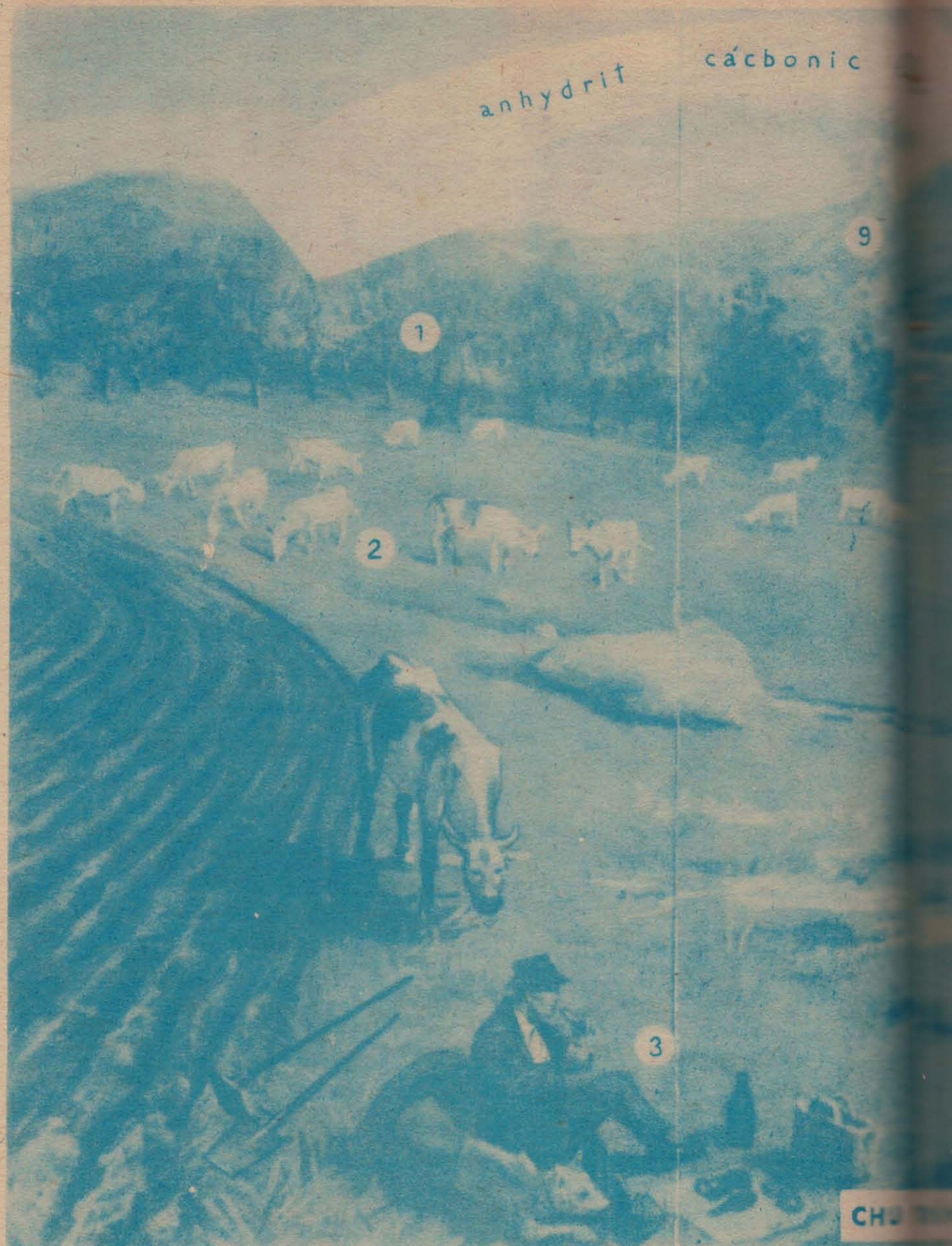
I. Kim cương : vật trong suốt lấy từ hầm mỏ Nam Phi, Ba Tây, Úc Đại lợi hoặc Ấn Độ.

Người ta cắt xén kim cương bằng cách chẻ nguyên khối theo những góc cạnh thích hợp, đoạn mài dũa trên những tảng thép rồi đem nung lửa chỉ những viên kim cương ròng mới có giá trị cao.

Kim cương thể dẫn và nặng (tỉ trọng từ 3 đến 3,5), thường không có màu sắc, đôi khi có màu vàng hoặc đen.

Nó là chất cứng nhất trong những chất mà người ta biết. Nó có thể rạch được kiếng và thép.

Do vậy mà ngoài công dụng chính là để làm đồ trang sức người ta

TRÌNH THÁN TỐ

1) Cây cối xanh dùng khí thán tố trong khí trời để chế tạo các chất hữu cơ. Người ta tính rằng có như vậy, người ta tiêu thụ khoảng 60 tỉ tấn khí thán tố dự trữ trong khí trời bị rút đi hàng năm. Nhờ đó, thán tố vô cơ trở thành thán tố hữu cơ.

2) Khác với cây cỏ, sinh vật không có khả năng tạo lập các chất hữu cơ. Vậy mà sinh vật lại cần các chất hữu cơ được tạo lập từ chất au-hi-đrít thán tố (anhydrite carbonique) trong khí trời. Do đó mà thú vật ăn rau cỏ.

3) Loài ăn thịt và con người ăn thịt thú vật ăn cỏ

4) Mọi sinh vật trong lúc thở thải khí thán tố ra khí trời.

5) Than (do thảo mộc hóa thành) là nguồn dự trữ thán tố lớn lao.

6) Dầu lửa (do các chất hữu cơ tan rã nơi không có khí trời nhưng có vi khuẩn) cũng là nguồn thán tố quan trọng.

7) Việc đốt cháy nhiên liệu (từ dầu hỏa) trong các máy nổ thải thán khí ra khí trời.

8) Máy hơi nước đốt than hay củi cũng tạo ra thán khí.

9) Cuối cùng núi lửa cũng góp phần đắc lực trong việc cung cấp một số lượng au-hi-đrít thán tố (anhydrite carbonique) lớn lao.

còn dùng nó để chế tạo đồ thương mại (dao cắt kiếng) hay kỹ nghệ (lưỡi khoan để đục xuyên những khối đá quá cứng khi tìm dầu)

2. Than chì vật dẫn màu xám đục được tìm thấy ở Ma-da-gat-ca (Madagascar) Gia Nã Đại, Bô-hêm (Bohême)

Than chì nhẹ hơn kim cương (tỉ trọng là 2,2)

Nó có ba đặc tính quan trọng là rất dẫn điện, chịu sức nóng rất cao (chảy ở 3600 độ) và rất mềm. Do vậy nó được dùng để chế tạo điện cực, trét bên trong nhiều lò nấu kỹ nghệ

và làm ruột bút chì.

THAN

Có nhiều loại than khác nhau do sự thay đổi tỉ lệ lượng thán tố và chất bẩn quặng trong mỗi loại. Người ta chia làm 4 loại chính như sau:

1. Than đá già (chứa 90 đến 95 phần trăm thán tố) : Màu đen, óng ánh, cháy rất tốt và để lại thật ít tro.

Ngoài ra nó còn là vật rất cách điện.

2. Than đá (chứa 75 đến 90 phần trăm thán tố) : vật liệu đốt phổ thông, được dùng để chế tạo hơi đốt và than «cốc». Kỹ nghệ còn được gọi là than luyện.

3. Than đá non : (chứa 50 đến 70 phần trăm thán tố) : ít cháy vì thảo mộc chưa hoàn toàn biến thành than, được dùng để làm các loại hạt huyền.

4. Than bùn (chứa 20 đến 40 phần trăm thán tố) : rất ít giá trị về tiền được dùng trong các xứ nghèo nàn.

NHỮNG THUỘC CHẤT CỦA THÁN TỔ

Thán tố được trộn với khí oxy và các chất khác như can-xi-um (Calcium), Sô-đi-um (Sodium) Pô-tát xi-um (potassium) sẽ cho vô số hợp chất thuộc dòng thán tố gọi là các chất các-bô-nát (carbonate). Nhiều chất này có sẵn dồi dào trong thiên nhiên như là chất phấn (viết bảng)

Công thức của phấn viết bảng là :
 CaCO_3

Những nguyên tử thán tố có tính chất đặc biệt là có thể dính với nhau thành xâu chuỗi rất dài. Tất cả các phân tử làm thành chất hữu cơ đều chứa các nguyên tử thán tố.

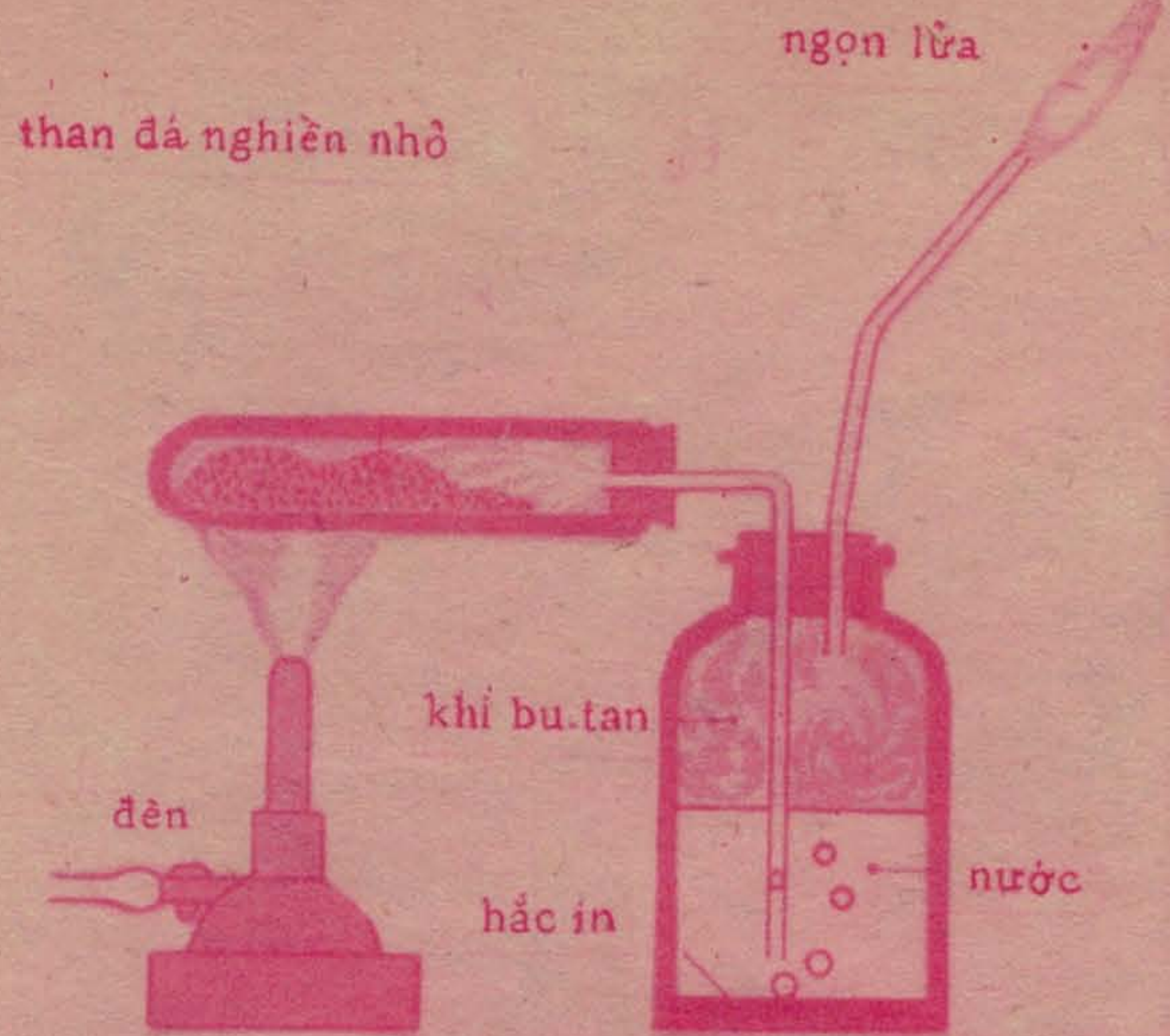
Được tổ hợp riêng với khí Hydro thán tố sẽ cho một loạt hợp chất hữu cơ tiên khởi gọi là các chất hít-đrô-cac-bua (hydrocarbures) là những chất rất quan trọng trong thế giới ngày nay.

Dầu hỏa và những hơi thiên nhiên đều là hít-đrô-cac-bua. Nếu đem lọc chúng người ta sẽ tạo được nhiều chất liên hệ như khí bu-tan (butane), xăng, dầu, dầu cặn (mazout) dầu mỡ (mỡ bò), dầu hắc.

Khí thán tố trong khí trời là yếu tố cần thiết cho việc lục hóa của cây xanh : Diệp lục tố hút quang năng cho cây để tổng hợp thành các chất đường.

Các chất đường làm thành thực phẩm nuôi cơ thể sống, còn các chất hít-đrô-cac-bua làm cho máy có động cơ nổ chuyển vận.

Thán tố quả là vua của các chất.

cuộc thí nghiệm của Lavoisier.

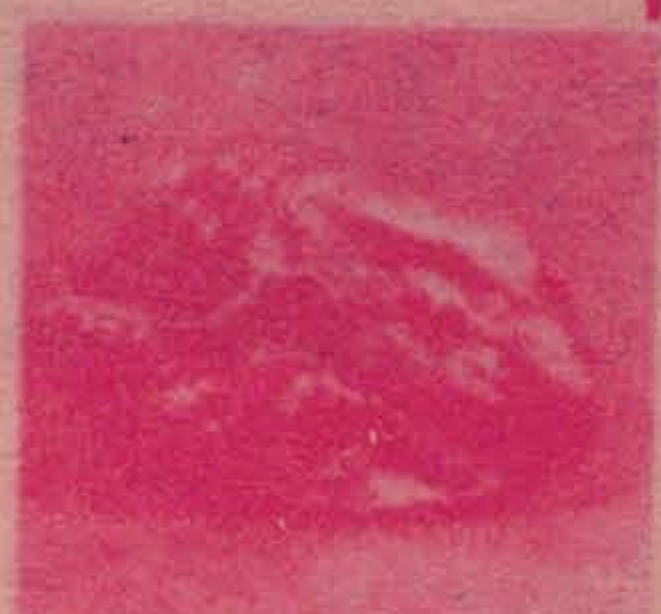
kim cương bị soi mòn và biến mất hoàn toàn dưới nhiệt độ cao.

Kim cương

Than chì

Than đá giẻ

Ở Việt Nam chúng ta có các nguồn cung cấp than quan trọng:

Về than đá có hai mỏ chính

- 1) Mỏ than Hòn Gay ở Bắc Phần
- 2) Mỏ than Nông Sơn ở Trung phần

Về than cây có các lò than ở nhiều nơi. Đặc biệt tại Năm Căn Cà Mau có những lò than cây sản xuất rất nhiều.

CUỘC

THI

SÁNG TÁC

BÀI CHỌN ĐĂNG SỐ 12

BUỔI TỐI

TRONG NHÀ

NGUYỄN SĨ ĐÔNG

Như thường lệ, sau bữa cơm tối, khi cổng nhà đã được đóng kín thì cả gia đình tôi đều có mặt đông đủ ở phòng học. Bên chiếc bàn dài cạnh cửa sổ, cha tôi ngồi xem báo, anh Huy loay hoay lật tự điển, chị Liên hí hoáy vẽ hình vạn vật và tôi vừa lăm nhăm học bài công dân vừa đưa mắt nhìn mẹ tôi lúc đó đang ngồi đan áo trên chiếc phản kê ở góc phòng. Cạnh mẹ tôi, bé Tuấn đang ngồi ê a tập đọc với quyển văn của nó. Tay thoăn thoắt đan, mắt mẹ tôi vẫn không rời trang sách đề thỉnh thoảng sửa cho Tuấn một vài chữ sai. Đọc một lát, Tuấn gấp vở lại ngáp một tiếng lớn rồi lăn ra nằm cạnh mẹ tôi phụng phịu:

— Mẹ ơi! Con buồn ngủ.

Anh Huy đang chăm chú dò cây bút chì trên trang tự điển Larousse đầy cộm liền ngừng lên sừng sộ:

— Buồn ngủ thì vào buồng mà ngủ chứ! Bộ phải có người hầu nữa à?

Mặc dù từ trước đến giờ vẫn sợ oai anh Huy, bé Tuấn cũng không chịu tụt xuống đất vào buồng ngủ vì quả thật là bây giờ nó đang ngán cái bóng tối âm u của gian buồn kia đến nỗi sẵn sàng chịu muỗi đốt để được ngủ ở phân cạnh mẹ tôi. Khỏi phải nghe cái giọng đánh vần đã đứt của bé Tuấn nữa, mẹ tôi vừa ngồi đan vừa suy tính việc nhà, sau cùng bà cất tiếng u Dấn lúc đó còn đang lục đục quét dọn ở nhà sau.

— U này! U đã cho gà vào chuồng rồi chưa nhỉ. Có tiếng u Dấn huýt soa rên rĩ như vừa gặp phải một chuyện gì đau lòng lắm:

— Thôi chết tôi rồi! Sao mà chiều nay lại ngớ ngẩn đến quên đầu quên đuôi thế này không khéo chuột nó vồ mất lại công toi.

Rồi dù cho mẹ tôi hết đe dọa là mắt kém như u thế nào cũng bị vấp ngã ngoài vườn lại cam đoan rằng lũ gà đã theo thói quen cứ mỗi chiều là tự động kéo vào chuồng, u Dấn cũng nhất quyết đòi ra vườn xem xét. Sau cùng để làm cho bà yên lòng, tôi được «phải» ra vườn để kiểm soát lại bầy gà. Tay xách cây đèn bão do u Dấn trao cho, tôi thận trọng bước ra vườn tiến lại phía chuồng gà. Chị gà mái đang xù cánh úm con bị ánh đèn chiếu vào mặt liền la lên quang quác. Tôi kéo gà mẹ ra góc chuồng để dễ bề quan sát, các chú gà con mất chỗ trú nên kêu chum húp và thi nhau chạy nhảy loạn xạ làm cho tôi phải lấy tay vệt chúng qua một bên để đếm. Vừa đưa tay ra tôi bị gà mẹ mổ «cọc» một cái đau điếng, tuy vậy sau một hồi nhìn ngược ngó xuôi tôi đã kiểm soát được chúng: còn đủ chín mạng. Giá mà thiếu mất một con u Dấn dám chong đèn thức tìm suốt đêm lắm. Tôi vừa nghĩ thầm như thế vừa đóng cửa chuồng lại và trở vào nhà. Vì vô ý nên tôi bước hụt chân loạng choạng suýt ngã, cây đèn bão tôi xách nơi tay là một cây đèn cũ nên sau cây hụt chân của tôi, tim đèn tự động tụt xuống rồi phụt tắt. Ngoài vườn trở nên tối om, gió lùa nhẹ qua lá cây chạm vào nhau nghe rì rào như những lời kể lể, than vãn. Trong cảnh ghê rợn đó, tôi tuy không đến nỗi thỏ thẻ lắm có thể quăng đèn rồi vừa ôm mặt kêu khóc vừa chạy vào nhà nhưng cũng phải thu hết cam đảm mới dám dò dẫm từng bước trở vào nhà. Đến cửa bếp tôi bị u Dấn hỏi:

— Thế nào? Còn đủ cả chứ?

Sau cái gật đầu của tôi, những nét lo lắng trên mặt u mất đi nhưng khi nghe tôi căn nhắc đòi mua đèn mới thì bà lại la lên:

— Bày vẽ vừa chứ! Động đến là là đòi mua với sắm. Mua cho lắm vào rồi có thêm mớ tới đâu mà mua cho mất công.

Tôi định cãi lại nhưng cái lừ mắt của mẹ tôi đã làm cho tôi ngoan ngoãn ngồi vào bàn tiếp tục học bài. Ngoài Kia, trời bắt đầu mưa, mẹ tôi

phải chạy ra sau phụ với u Dấn gần máng xối hứng nước. Trở vào thấy bé Tuấn bị muỗi đốt dấy dụa khóc, bà liền bế nó vào buồng bỏ mùng rồi mới trở ngồi đan tiếp.

Ở bàn học, chị Liên ngừng vẽ hỏi mẹ tôi:

— Mẹ đan áo cho ai thế?

— Cho bé Tuấn chứ còn ai nữa. Đạo này nó lớn như thoi, cái áo len năm ngoái chật cứng xỏ tay không vào.

Chị Liên im lặng một lúc rồi vời vỉnh:

— Xong rồi mẹ đan cho con cái áo mới nghe mẹ!

Mẹ tôi mắng yêu:

— Áo cũ cô đâu? Mới may năm ngoái.

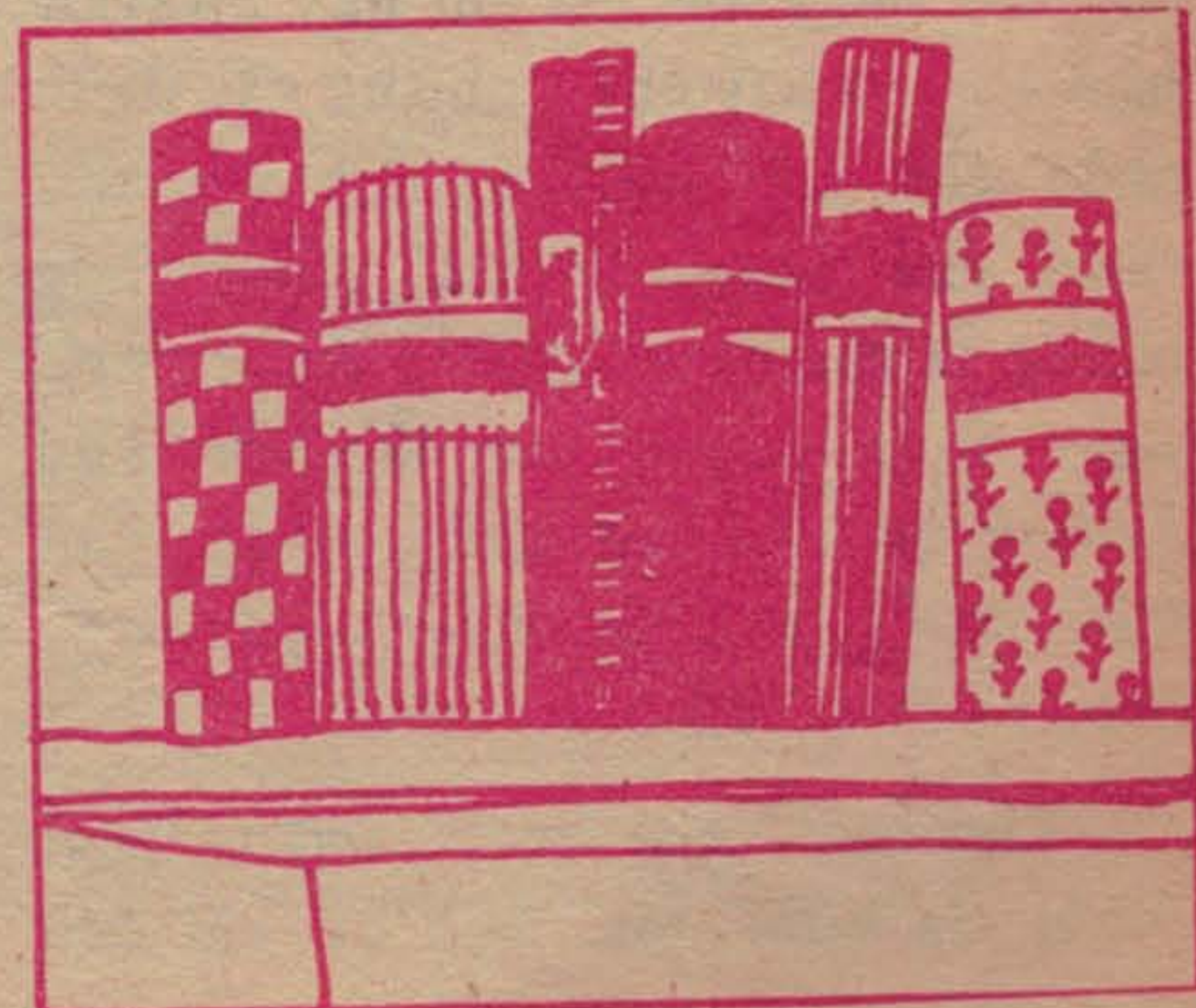
Thấy chị Liên phụng phịu mẹ tôi cười:

— Thôi được! chúa nhật này đi mà lựa áo. Muốn gì tôi chịu nấy thì lo mà học cho chăm đấy.

Chị Liên sung sướng cúi xuống học tiếp...

Đêm đã khuya, trời vẫn còn mưa tầm tã, chăm học như chị Liên cũng phải gấp vở mà đi ngủ vì gió lùa lạnh buốt. Chui vào màn, nằm rúc trong chăn chúng tôi thì thảo nói chuyện một lát rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Ở phòng ngoài mẹ tôi vẫn còn thức cặm cụi đan nốt chiếc áo để ngày mai bé Tuấn có áo ấm mặc đi học. Tôi biết rằng đã có nhiều lúc mẹ tôi cố hình dung ra vẻ mặt vui tươi rạng rỡ của bé Tuấn khi mặc áo mới để quên đi những mệt nhọc lạnh lẽo trong một đêm mưa gió

LŨNG SÂU NHUNG NHỚ

TRƯƠNG THỊ NGỌC DUNG
(Nguyễn bá Tông)

Sau buổi lang thang không mục đích qua những con đường có hai hàng sấu đông còn ướt đầm nước của cơn mưa cuối mùa, Em trở về nội trú với nỗi muộn phiền đầy ắp trong ngăn kéo tim hồng. Bữa cơm chiều nhạt nhẽo có món đậu phụ quen thuộc đến nhàm chán, chẳng thể làm em vui được. Lên phòng mình nằm khóc chán chê, bé con khoác manteau ra phía hành lang đứng nghĩ vu vơ.

Trời bây giờ đã sang thu. Đôi khi nhìn những hạt mưa nghiêng bay lất phất, tự nhiên sự buồn nản thấm nhập vào tâm hồn em. Bé con lẳng mạn quá, bạn bè vẫn hay bảo thế. Vào nội trú hai tháng, em chưa với nổi nhớ nhà. Nhất là lúc nhận thư mẹ. Trông nét chữ trắng hoa tuyệt đẹp của bà, mèo ồm cảm động đến có thể khóc được. Khoảng khắc ước mơ mình là loài chim di yếu đuối, nhẹ đôi cánh mong manh bay về Saigon nhìn mặt ba mẹ, lũ nhóc. Ơi, trong mèo ồm chất chiu nhiều tình cảm sâu xa quá. Bao giờ cũng như bao giờ, câu đầu tiên viết trên giấy pelure trắng của lá thư, Mẹ hỏi dạo này bót ho chưa hờ con gái. Biết Sóc May khờ lắm, nhưng chả có cách nào thay đổi được cả. Thôi con gái cố tập chịu đựng, hãy lấy việc xa gia đình làm một bông hồng hy sinh dâng lên Chúa cao cả. Mẹ viết thư hay ghê cơ, lại âu yếm nữa. Khiến con gái cứ đọc đi đọc lại nhiều lần đến thuộc lòng. Ba thì ít âu yếm bằng mẹ, ba chỉ hay khuyên nhủ em, và hay chép những câu danh ngôn cho con gái đọc. Tỷ dụ như «Đời chả phải là thiên đàng cũng chẳng là địa ngục, mà là một chuỗi ngày sung sướng xen lẫn với khổ đau» hoặc «Không chấp nhận đau khổ người ta chả thực hiện được điều gì đáng kể!.....»

Thứ bảy ở nội trú thật vắng lặng. Nhất là buổi tối, bạn bè em đều

được bố mẹ đón ra cả. Chỉ còn mình mèo ồm thui thui ở lại. Giá đừng mắc phải chứng lao phổi, đừng theo lời bác sĩ dặn dò. Em đã không một lần nhận diện thành phố mù sương đẹp ướt át nhưng cũng buồn hiu hắt này. Rồi cam chịu ghép mình vào kỷ luật khắt khe của nội trú. Đời sống ở đây được ngăn cách với thế giới bên ngoài bằng chiếc cổng sắt to luôn đóng kín. Biết ba mẹ yêu con gái lắm nhưng người chả thể làm khác hơn. Khi xa với mái ấm mới thấy gia đình dấu yêu. Tình thương là chất liệu ngọt ngào, ví như trái cây đầu mùa chín, lịm ngát cả tâm hồn con trẻ.

Bên salle nội trú của các anh chị sinh viên đã thấy những ánh néon rực sáng. Trời dần dần tối. Gió từ phía dưới lung thoảng phả vào buốt lạnh cả mặt em. Mèo ồm ngược lên nhìn các tinh tú le lói trong đêm. Ngày xưa còn bé, mẹ vẫn hay bế con gái, kể cho nghe huyền thoại các vì sao và hỏi May yêu tinh tú chứ! Em mỉm cười, Sóc May cơ mà mẹ, không yêu tinh tú sao được. Thế là người hiểu ý con gái nói. Nhớ hoài những buổi học vui về với cô Nguyễn khắc Kim Đan, cô giáo dễ thương, mến Sóc May. Cô bảo khi nào đổi ba mẹ, buổi tối ra bao lơn nhìn lên bầu trời. Em tìm chòm sao bò cạp, Scorpion í mà, trông thì nó thật gần đấy nhé! Nhưng chúng ở rất xa phải mất mấy triệu năm mới gặp nhau. Và hãy nghĩ rằng mình mà xa bố mẹ như thế chắc sẽ nhớ nhưng ghê lắm. Rồi thôi không đổi nữa. Ơi, cô Đan ưu ái, cô giáo hay mặc áo xanh có một giọng Bắc thật ấm. Khiến học trò hồn nhiên tự hứa chỉ yêu cô giáo Đan nếu cô hoài hoài mặc áo xanh.

Trong một thoáng nhẹ ước muốn hình ảnh lũ nhóc hiện đến mơ hồ ở tiềm thức em. Thương ghê Tí cận, chú bé xinh xắn nhất nhà. Cu cậu có chiếc miệng hồng chum chim tựa con gái. Đề ba vẫn hay trêu là nửa nhón khối cô xi mầy đấy nhé. Bé út bụ bẫm ngây ngô nói ngọng nghịu cho ăn «cà nhốt». Trên Tí cận là nhỏ Minh Uyên hợp «gu» mí em đó. Hai chị em đều thích có một căn phòng riêng. Tối tối mùa đông trùm chăn kín đến cổ, vừa nghe nhạc họ Trịnh vắng ra từ chiếc cassette nhỏ, vừa

nhai những hạt ngô còn nóng. Nhưng nhà ba mẹ chật lắm cơ! Ba làm thầy giáo mà, đâu có nhiều tiền.

Về đám bạn bè. Thân ghê gồm em có Đông Nghi, con bé thất bím cười đưa chiếc răng khềnh thật xinh. Làm bánh sinh nhật tuyệt cú mèo là Thụy Miên. Nghịch nhiều nhất có nhỏ Ái. Ngăn ấy tạo nên một thế giới thánh thiện chất chứa ở một ngăn kéo nhỏ trong tim em. Nhiều bữa ở đây, các soeur làm bánh xèo dọn lên cũng ngon lắm lắm. Nhưng sao mèo ồm không thích nhiều bằng cái hồi Giáng Sinh năm ngoái. Mẹ làm cho cả bọn ăn. Vừa nghe lũ nhóc đàn hát mí nhau vui kinh khủng. Bạn bè em phải nói «mãng» cứng nhỉ! Tội nhỏ Titi ghê nhà hần giàu đi học bằng xe hơi. Nhưng mẹ hần đánh bạc tối ngày ít trông nom con cái. Có lần nhỏ í ngây thơ thì thăm Sóc May nhường mẹ cho mình một hôm đi.

Em trở lại phòng, mở quyển Grammaire ra, vô tình lá thư của mẹ rơi xuống đập vào mắt bé con. Thôi không xem nữa, người ta thuộc rồi cơ mà. Những làn khói muộn phiền vương nhẹ ở mắt tan biến đi như tơ trời. Ba mẹ, thầy cô lũ nhóc bạn bè ời, ngăn ấy là hành trang đưa mèo ồm đến lý tưởng tuyệt vời.

Đừng buồn nữa nhé chim di yếu đuối của mẹ.....

CHUYỆN LẠ

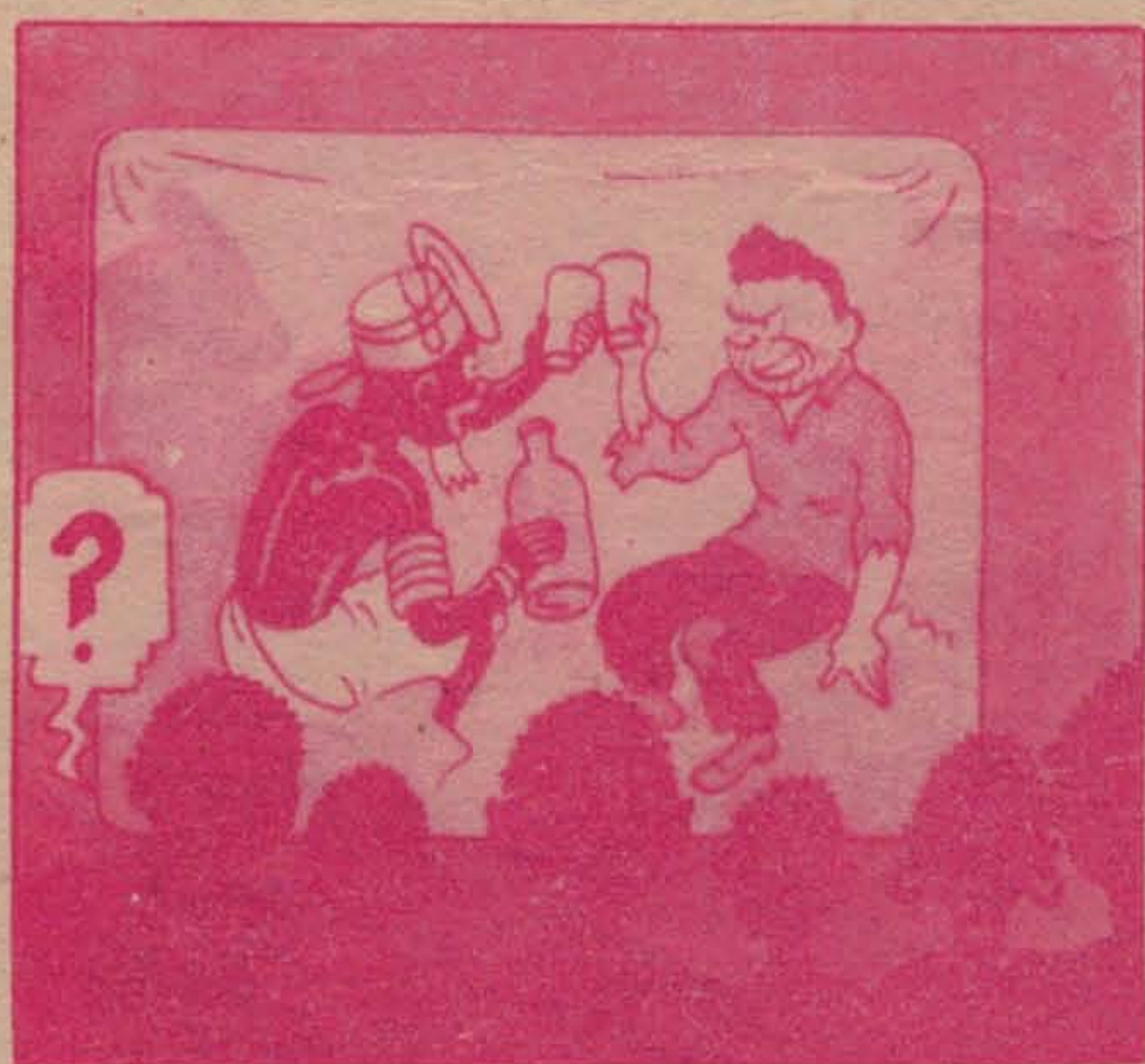
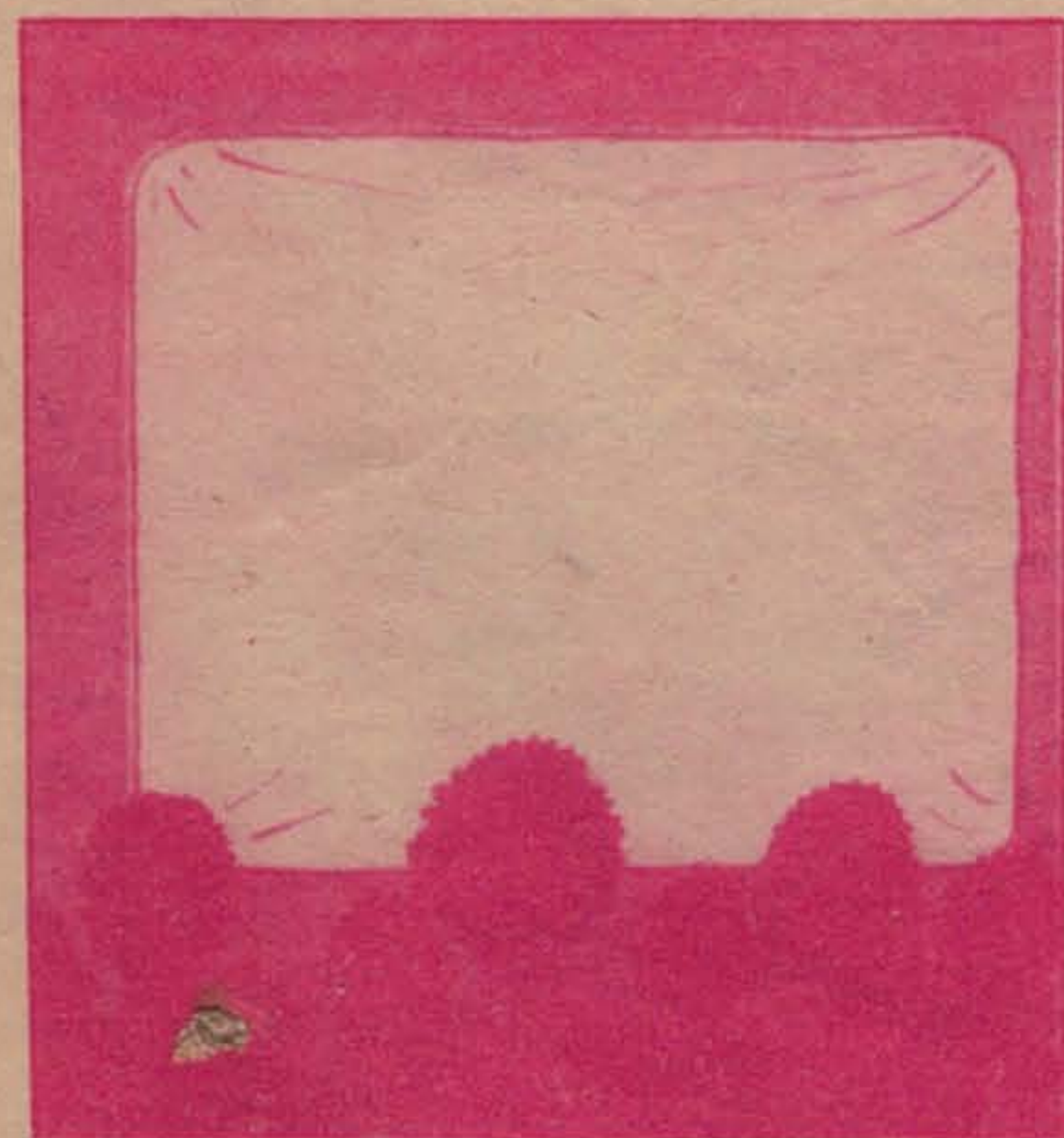
★ Chức Hercule có lẽ phải về tay Louis Cyr, người Gia Nã Đại gốc Pháp. Anh ta dư sức búng một cây to bằng bắp vế bằng tay không! Nằm ngửa anh ta có thể nâng một sân thượng nặng 1930 ký bằng tay và chân! Nhưng anh đã chết khi nhận lời khiêu khích ăn trọn 1 con heo sữa nặng 10 ký trong vòng 15 phút!!

★ Một giống Mèo ở đảo Matte cụt đuôi! Rất thích ăn sò ốc và uống dầu ô liu có thể sống đến 22 tuổi.

★ Một cây cò thụ ở Cortsorphine, Tô Cách Lan, đã chứng kiến một vụ án mạng xảy ra dưới gốc nó cách nay 282 năm, từ ngày ấy tất cả các lá của nó đã biến thành màu vàng trong tất cả các mùa.

LÊ MAI KHANH

MIÊN !

Miên mở choàng mắt, đôi môi hồng khê nhoẻn miệng cười như đóa hoa hàm tiếu. Miên vừa nằm mơ, cô bé mơ một giấc mơ thật đẹp nhưng ngắn ngủi. Cô bé mơ thấy được đi dạo với mẹ ở những con đường thật đẹp có cây xanh trồng dài xa hun hút, dưới các gốc cây những nụ hoa đủ màu sắc đua nhau nở và đường đi đầy ngập xác lá vàng cô bé sung sướng chạy tung tăng trên lá mặc cho mẹ gọi. Cô bé vừa trông thấy một chú bướm trắng đậu trên một khóm hoa mười giờ màu tím sẫm, đưa khê tay định bắt chú bướm trắng... vụt một cái chú bướm trắng bay đi, cô bé cướp một hòn đá, cô bé ngã nhào... rồi tỉnh dậy.

Vén mừng, Miên chui ra nhìn đồng hồ, mới có 6g hơn, nhìn qua giường của mẹ, không thấy mẹ đâu cả, biết mẹ đã dậy và ở dưới bếp, cô bé sẽ mỉm cười và rón rén đi xuống nhà bếp.

Mẹ đang nấu nước pha trà cho ba, Miên nhẹ nhàng đến bên mẹ và mẹ « hù » một cái. Mẹ giật cả mình quay lại thì thấy Miên đang cười hăng hắc, đánh khê vào mông Miên mẹ nạt đùa :

— Chó con, làm mẹ hết hồn, mẹ đánh chết bây giờ.

Miên cười to để lộ hàm răng sữa chiếc mắt còn nói :

— Eo ôi ! mẹ đánh Miên đau, mẹ hồng thương Miên à ? !

— Suyt, chó con để ba ngủ, mẹ đánh như vậy mà đau ư — mẹ không thương Miên thì thương ai, anh Cường thì đã lớn rồi.

Miên ôm cõ mẹ chu môi nói :

SÁNG TÁC CỦA CÁC EM :

muôn hồng nghìn tía

— Mẹ chờ Miên đi rửa mặt đánh răng nha mẹ. Hôm qua Miên được lãnh bằng danh dự hạng nhất đấy mẹ, không biết ba lại có thưởng Miên gì không nữa mẹ ạ ! Miên chỉ thích búp bê thôi.

Nói rồi Miên chạy đi ra sau nhà. Lúc trở lên thì ba và anh Cường đã thức dậy. Trông thấy Miên anh Cường trở mắt hỏi :

— Ủi dào ! hôm nay bé Miên dậy sớm thế cơ à, sao không chờ mẹ đánh thức như mọi hôm nữa nhỉ ?

Ba thì từ tốn hơn :

— Hôm nay trời thế nào cũng khốc vì cảm động.

Cả nhà đều cười làm Miên méo mặt lăm băm nhưng đủ để cho cả nhà nghe :

— Biết như thế phải lúc nãy mình ngủ tiếp cho yên.

Miên giúp mẹ rán trứng ăn sáng và pha cà phê cho gia đình, ai cũng khen Miên làm Miên đỏ mặt.

Ăn sáng xong, Miên lo sửa soạn để anh Cường đưa đi học. « Ủi dào ! hôm nay anh Cường điệu quá ta, gì mà chở mình đi học mà làm gì... ăn cắp bi ăng tin của ba chải tóc nữa, À ! biết rồi chộc quê mí được ».

Miên dục anh :

Nhanh đi anh Cường, eo ôi sửa soạn gì mà khiếp, đợi chị Loan chứ gì.

Anh Cường hốt hoảng la lên :

— Ôi giờ ! con khi làm gì mà nói to thế, ba mẹ nghe là chết anh.

Miên chộc tiếp :

— Hôm qua Miên đi học Miên gặp chị Loan... cái...

Nghe nói đến chị Loan mắt anh Cường sáng lên hỏi tới tấp :

— Miên gặp chị Loan hử, này nói anh nghe nói nhỏ nhỏ đi Miên.

— Thì Miên gặp rồi... Miên cười... cái... chị Loan cũng cười... cái Miên chạy...

Anh Cường thở một hơi — Miên giục :

— Thôi, đi anh ui trễ giờ học của Miên kia.

Miên đi học về đã lâu mà ba chưa về, sốt ruột ghê, hôm nay là cuối tháng thì thế nào ba cũng có quà cho Miên. Bỗng có tiếng xe ngoài cổng. Miên mừng rỡ chạy ra :

— A ! ba về.

Ba mỉm cười trêu ;

— Miên mừng ba hay mừng quà.

Miên chu môi phụng phịu mặt, ba đưa gói quà cho Miên, cô bé chạy vụt vào sau vườn. Gió buổi trưa hè nhẹ thổi làm mát tóc « bum bê » của cô bé bay bay. Bước chậm chậm đến bên cây ngâu già cần cỗi, cô bé nhẹ mở gói quà. Con búp bê Nhật mặt váy hồng chớp chớp mắt nhìn cô bé, nổi vui mừng tràn ngập tâm hồn, siết chặt búp bê vào lòng, cô bé khê chớp mắt. Quyện trong gió cô bé nghe tiếng mẹ gọi sau nhà..

CAM THẢO

MỘT NGÀY THÁNG HẠ

PHẠM HOÀNG MINH SƠN

Bây giờ là thời gian của mùa thu. Mùa thu thật êm đềm. Buồn tẻ. Em vẫn thích ti người lên khung cửa sổ nhỏ và ngước mắt ngắm mây tím bay thật êm đềm. Khung trời màu tím nhạt có những cụm mây trắng đang di chuyển vô tư, lạc lõng. Vài cánh chim rời một đàn chim thì nhau trốn cái lạnh nhẹ nhàng mà đầm ấm của không gian. Ngoài kia đời sống chen đua vẫn tiếp diễn. Những chiếc xe hơi nối đuôi nhau chạy thật nhanh, vút qua rồi biến nhanh sau hàng cây dài trờ cành. Mùa hạ thật oi đã qua nhanh nhường khung trời màu xanh lại cho mùa Thu. Không khí lạnh sũng nước. Những chiếc lá vàng vọt, xanh xao thật yếu đuối rụng rơi tã. Những cành cây trơ lá còn dư giữ lại vài giọt nước mưa khi nãy, em tưởng tượng nếu được phủ bằng lớp bông mỏng như lớp tuyết thì cành cây chắc sẽ không còn luyến thương lá nữa. Những vũng nước nhỏ sau cơn mưa lúc nãy lồi lõm và rải rác khắp quãng đường. Con đường T.Q.C này, bờ là cát nên những lúc cơn mưa dứt con đường thật dơ làm các con « bướm trắng » phải vén « hai đôi cánh » bước thật chậm sợ có những vết bùn bắn lên « đôi cánh » trắng ngần. Em yêu những đôi chân rón rén ấy vô vàu! dễ thương làm sao!

Em yêu cả những chiếc lá me yếu ớt, rơi là tả khi cơn gió thoảng như những con thuyền nhỏ lăn lộn với những chiếc lá vàng úa trong vũng nước bùn. Em chợt nhớ mùa thu năm nào, cũng con đường T.Q.C

vô vàn kỷ niệm này. Em và Quân, Vinh cùng che chung một chiếc áo mưa... Chúng em lạnh cả người quên mất việc vén « đôi cánh nhỏ », và lại còn những chiếc bánh chuối nóng hôi thơm phức đã được chiếu cố. Về nhà em, hai đứa lại bắt em khao một châu bánh Paté chaud làm em sạch cả túi. Buổi chiều ấy cũng mùa thu, trời chắc cũng âm đạm và nhiều mây tím nhưng thật vui; Phòng em rộn rã tiếng cười nói. Vậy mà bữa nay, im vắng, buồn tẻ nhạt. Vinh, Quân chắc cũng đang tựa cửa mơ mộng như em. Tuổi trẻ chúng em mơ mộng nhiều như những cụm mây tím trên trời và vô tư, yêu đời như những cánh hồng nở muộn đợi ánh bình minh. Em yêu tất cả vì em là người tuổi trẻ, dễ xúc cảm và mộng mơ. Em muốn mình mãi mãi là con bé mười hai tuổi, khoác tà áo dài ngượng ngùng nép sau áo mẹ đến trường. Và em muốn sao mùa thu vẫn còn mãi suốt đời để những cô bé dễ thả hồn theo mây.

SÓC LỬA BỊ BẮT HÀN SINH

Đầu mùa thu năm đó, sóc Lửa đang sống hạnh phúc trong khu rừng có nhiều bụi dâu nặng trĩu bên các anh chú thì một buổi chiều nọ, trong khi anh em chú đang nô đùa nghịch ngợm dưới một gốc thông nhỏ không xa cây thông nhà chú bao nhiêu, bỗng có tiếng kêu chít chít của mẹ chú, lập tức sóc Lửa và các anh chú vội nhảy lên cây núp. Anh em chú biết rõ ý nghĩa của tiếng kêu đó lắm. Bọn chú hiểu là nguy hiểm đang kề bên nên chẳng ai bảo bầy sóc cùng cố dán sát mình vào cành thông.

Bầy sóc con nghe rõ tiếng bước chân đều đặn xen lẫn những bước chân rón rén tiến về phía cây thông.

Tiếng sột soạt ngày càng gần và bỗng nhiên bầy sóc không còn nghe thấy gì nữa. Người cảnh lâm và đứa con trai vừa dừng lại, ác thay lại ngay dưới gốc thông đó.

Sóc Lửa liếc nhìn hai người. Chú chưa bao giờ thấy những con vật lớn đến thế xuất hiện ở trong rừng. Thật là những con thú kỳ lạ, chú thầm nghĩ vậy, những con thú đi bằng hai chân, trông đến tức cười.

Đề nhìn thấy rõ hơn, sóc Lửa quên cả sợ hãi, nhồm dậy và ló đầu khỏi cành thông. Lập tức người cảnh lâm nâng súng lên, chia thẳng về hướng sóc Lửa và bóp cò. Đoàn! Một tiếng nổ kinh hồn làm tai chú ù lên đồng thời chú cảm thấy đau nhói ở chân phải và chú mất thăng bằng nhào ngay xuống đất.

Sóc Lửa muốn nhồm dậy để chạy trốn, nhưng vết thương ở chân làm chú tê buốt, chú không còn sức nhảy đi nữa. Chú đang còn choáng váng đầu óc thì người cảnh lâm đã túm lấy hai chú trong khi cậu bé nhảy cõn lên reo hò sung sướng. Sóc Lửa lịm đi trong bàn tay hộ pháp của viên cảnh lâm cao lớn, tuy vậy chú vẫn còn biết mang máng là chú đang được mang đi xa, xa hẳn cây thông già yêu dấu, ngôi nhà của chú.

Khi sóc Lửa tỉnh lại, chú thấy mình nằm trong một cái lồng chim bằng tre, cạnh chú là một cái máng nhỏ đầy trái thông với hạt dẻ, lại có cả một cái ống nhỏ đựng nước trong vắt. Chú nhớ lại dần dần những chuyện vừa xảy ra. Chú húc đầu vào thành lồng mấy cái, nhưng vô ích, chỗ nào chú cũng đụng phải mấy cái nan tre cứng như sắt. Chú tuyệt vọng nhảy lên nóc lồng, đầu chú cùm vào chóp lồng một cái cộp đầu đinh cả người. Hiên nhiên là chú đã bị cầm tù rồi. Thế là hết! Chú không còn được trông thấy những người thân yêu nữa, không còn hy vọng trở về khu rừng tươi mát với những cây thông cao vút, những bụi dâu chín đỏ bên bờ suối. Chưa bao giờ chú lại thấy nhớ nhà, nhớ bố mẹ, nhớ các anh đến thế: Càng nghĩ chú lại càng thấy giận mình kinh khủng. Cũng tại chú hết, nếu chú đừng tò mò ló đầu ra thì chú đâu có ra nông nỗi này. Chú hối hận quá, nhưng

Từ lúc bắt chú về, cậu bé lúc nào cũng quấn quýt bên chú. Cậu có vẻ mến chú lắm, mà chú thì cũng bắt đầu đề ý đến cậu bé. Nó làm cho chú một cái đu thật đẹp nhưng chú chẳng màng đến. Cái đu trông đến hay hay như nào có bằng những cành thông tươi mà chú thường đánh đu hàng ngày với các anh chú đâu. Cậu bé lại tìm cho chú nhiều loại hạt dẻ no đầy trông đến ngon mắt. Nhưng dù đói thì đói chứ chú cũng không thèm ăn vì những thứ

Dịp may đã đến, sóc Lửa chợt chú ý đến phía cửa lồng he hé mở, hình như cậu bé đã quên gài lại thì phải. Chú lấy chân kêu kêu cánh cửa, tức thì cái cửa bung ra. Rất khẽ, sóc Lửa lộ đầu ra nhìn qua bên phải rồi bên trái : chẳng có ai ở đó cả !

Chân phải của chú cử động mạnh lại rỉ máu ra, nhưng mặc, chú như không biết đau vẫn nhảy nhót như điên. Chú vừa chạy vừa nhảy, rất nhanh, nhanh đến nỗi chính chú cũng không ngờ tới và chỉ thoáng sau chú đã về tới khu rừng, rồi đến nhà. Chú trèo lên cây thông già, nhưng chẳng có ai cả nhà đã đi vắng. Chú hơi buồn nhưng cái buồn của chú chỉ như một cơn gió nhẹ thoảng qua. Chú chợt nhớ lại là chú vừa

Sáng hôm đó, như thường lệ, vợ chồng sóc già dẫn các con đi hái dâu chín còn sót lại ở mấy bụi cây đề dành cho mùa Đông. Bầy sóc đang chăm chú vào công việc thì bỗng nhiên, sóc mẹ ngẩng đầu lên, đánh hơi nhiều lần rồi ra hiệu cho bầy sóc với vẻ sững sốt ngạc nhiên. Kể đó bầy sóc con cũng vừa nhận ra cách đó không xa lắm, một con sóc nhỏ rất đẹp đang chạy tới. Bộ lông của nó hung hung đỏ như lửa. Sóc cha kêu lên chít chít mấy tiếng, con sóc

lạ cũng đáp lại. Con sóc đó chẳng phải ai xa lạ chính là chú sóc Lửa nhà ta. Khi chú lại gần hơn nữa bầy sóc đã nhận ra vết thương ở chân của chú. Nhưng hình như chú không biết đau đớn là gì, chú vẫn không ngừng phóng tới thật nhanh. Bầy giờ thì bầy sóc đã nhận ra chú rồi. Sóc mẹ nhận ra trước tiên, bà kêu lên mừng rỡ: « Trời ! Con Lửa của tôi đây mà ! » Cả bầy vội xúm lại chung quanh chú, khẽ kêu lên những tiếng chít chít vui vẻ và nhảy nhót sung sướng. Sóc cha và sóc mẹ vui cũng chẳng kém gì ngày lễ sóc con mở mắt chào đời.

HÀN SINH

Giàtri

TRẢ LỜI ĐỒ VUI

Ô CHỮ

'ĐÈN XẾP

 Khi chiếc xe chạy 1 cây số, mỗi chiếc vỏ trong số 4 chiếc chịu đựng 1 cây số. Bởi vậy, khi chiếc xe đã đi được 20.000 cây số, tổng cộng các vỏ xe đã phải chịu đựng 80.000 cây số. Vì người ta đã dùng 5 chiếc vỏ, mỗi chiếc vỏ đã được dùng cho 16.000 cây số.

Giải Đáp :

- 1— Đó là cây Rau Sam.
- 2— Đó là cái giường.
- 3— Đó là con chó thui.
- 4— Đó là cái phong thư
- 5— Đó là cái cây.

MẶC-LINH HOÀI-THU
(BN Sao Đêm)

Ô CHỮ

CON CHIM

Gia Đình Thiếu Nhi

NGHIÊM XUÂN HUY

LÊ CHÍ THANH

PHẠM QUỐC HƯƠNG

NGUYỄN HOÀNG NAM

NGÔ VŨ
HOÀI HÀ

NGÔ VŨ
HAI SƠN

ĐINH HỮU NGHĨA

NGUYỄN VĂN LIÊM

NGUYỄN ĐÌNH
VĨNH THẮNG

LƯU THANH TOÀN

NGUYỄN QUANG VINH

NGUYỄN HUỲNH SƠN

NGUYỄN VĂN PHÁT

TÀNG TẤN THỊ

NGUYỄN VĂN TƯƠI

TRẦN VIỆT CƯỜNG

NGUYỄN NGỌC ANH

NGÔ MINH MÃN

CHU NGỌC QUỲNH

LÊ TẤN HƯNG

NGUYỄN VĂN NHÂN

TRẦN HÙNG

TRẦN PHƯỚC MỸ

ĐINH HỮU TRUNG

NGUYỄN THU TRANG

NGUYỄN THỊ
NGỌC TRẦN

PHÙNG THỊ
KIM HƯƠNG

TRÚC HOÀNG LAN

LÊ THỊ MINH

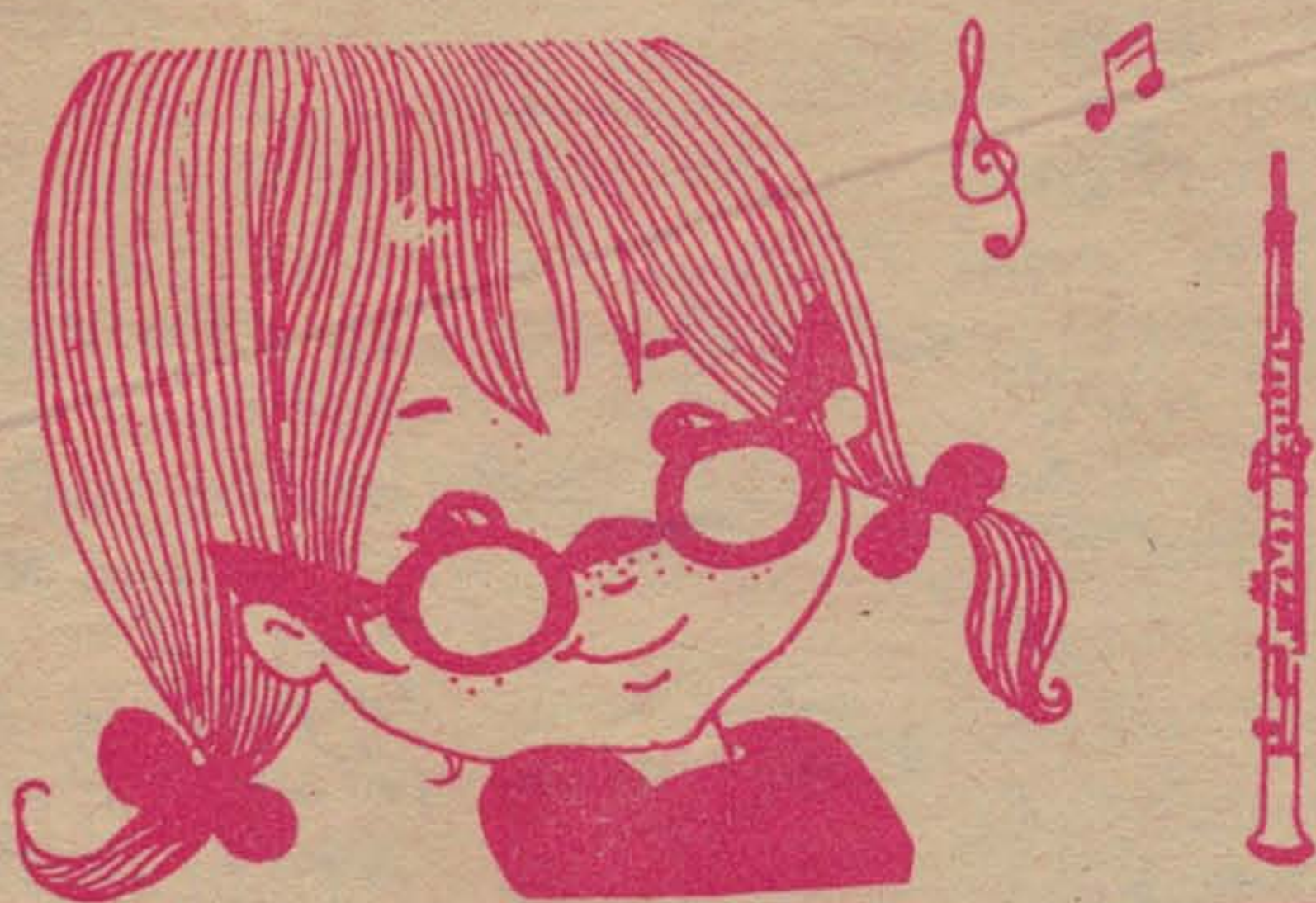

NGUYỄN THÀNH
BẢO LOAN

em học

nhạc

Chào các bồ,

Hà mong mỗi được gặp lại các bồ để bàn chuyện của chúng ta: «âm nhạc». Đúng rồi, Hà thú thực với các bồ rằng hồi này Hà ham mê học nhạc quá! Đến nỗi ngoài giờ học bài ra là Hà ôm cây Măng Cầm (Mandoline) tập dượt liền. Vừa gảy vừa đọc nốt nhạc... Mặc dầu mấy ngày đầu, Hà gặp nhiều khó khăn, nào là đau tay, nào là đọc nốt nhạc chưa thông v.v... nhưng bây giờ Hà đã cảm thấy say sưa và vượt qua được bài tập đầu tiên.

Đến bài tập thứ hai có một vài chỗ Hà quên ở phần «dấu lặng» và «dấu chấm», nên Hà phải mở vở ra coi lại bài đó, bây giờ thì Hà thuộc lắm rồi, để Hà nhắc lại cho các bồ coi.

Song song với các hình thê nốt nhạc ta có các dấu lặng tương ứng: dấu lặng tròn, dấu lặng trắng, dấu lặng đen, dấu lặng móc, dấu lặng móc đôi, dấu lặng móc ba, và dấu lặng móc tư:

Hà nhắc lại đề các bồ cùng ôn kỹ phần trên và hôm nay chúng ta học bài «Nhịp và Phách». Nhìn vào bản nhạc chúng ta thấy có rất nhiều đường kẻ cắt khuôn nhạc ra làm nhiều phần, mỗi phần như vậy có một số nốt nhạc nhất định, có một trường độ đều nhau và được gọi là «Nhịp». Những đường kẻ cắt khuôn nhạc

đó cũng được gọi là «vạch nhịp đơn», còn hai đường kẻ thường dùng để chấm dứt bài nhạc được gọi là «vạch nhịp đôi». Mời các bồ xem hình vẽ dưới đây:

Nhịp được phân chia thành hai loại:

— Nhịp đơn

— Nhịp kép.

1) Nhịp đơn gồm các nhịp sau đây:

2, 3, 4, (C) 2,
4, 4, 4, 2,

2) Nhịp kép gồm các nhịp sau đây thường được dùng

6, 9, 12,
8, 8, 8.

Trong những bài kế tiếp, Hà sẽ chép kỹ lưỡng từng chi tiết của mỗi loại nhịp để các bồ nghiên cứu.

Sau đây, chúng ta cùng học về «phách» một cách tổng quát, để chúng ta có một ý niệm trước.

Vậy «phách» là gì?

— «Phách là phần trường độ chia đều trong một nhịp.»

Người ta tạm ấn định mỗi dấu đen (●) là một phách. Vậy:

— Nhịp 2/4 trong mỗi ô nhịp có hai phách.

— Nhịp 3/4 trong mỗi ô nhịp có ba phách

— Nhịp 4/4 trong mỗi ô nhịp có bốn phách.

Hôm nay chúng ta học khá nhiều rồi, Hà xin tạm biệt các bồ và chúc các bồ học giỏi.

PHẠM ĐỨC HUYỀN
và ANH TUYỀN phụ trách

**QUỐC NGỮ LÀ CHÌA KHÓA ĐỂ MỞ CỬA NHÀ TÙ
KHI TA BỊ GIAM HẮM VÀO VÒNG NÔ LỆ**

ĐỜI NGƯỜI VÀ CHIẾC TRUNG THU 15.8

NHƯNG
MÁY BAY
KHÔNG CÓ
MÁY LÂM
SAO CẤT
CÁNH ĐƯỢC
?

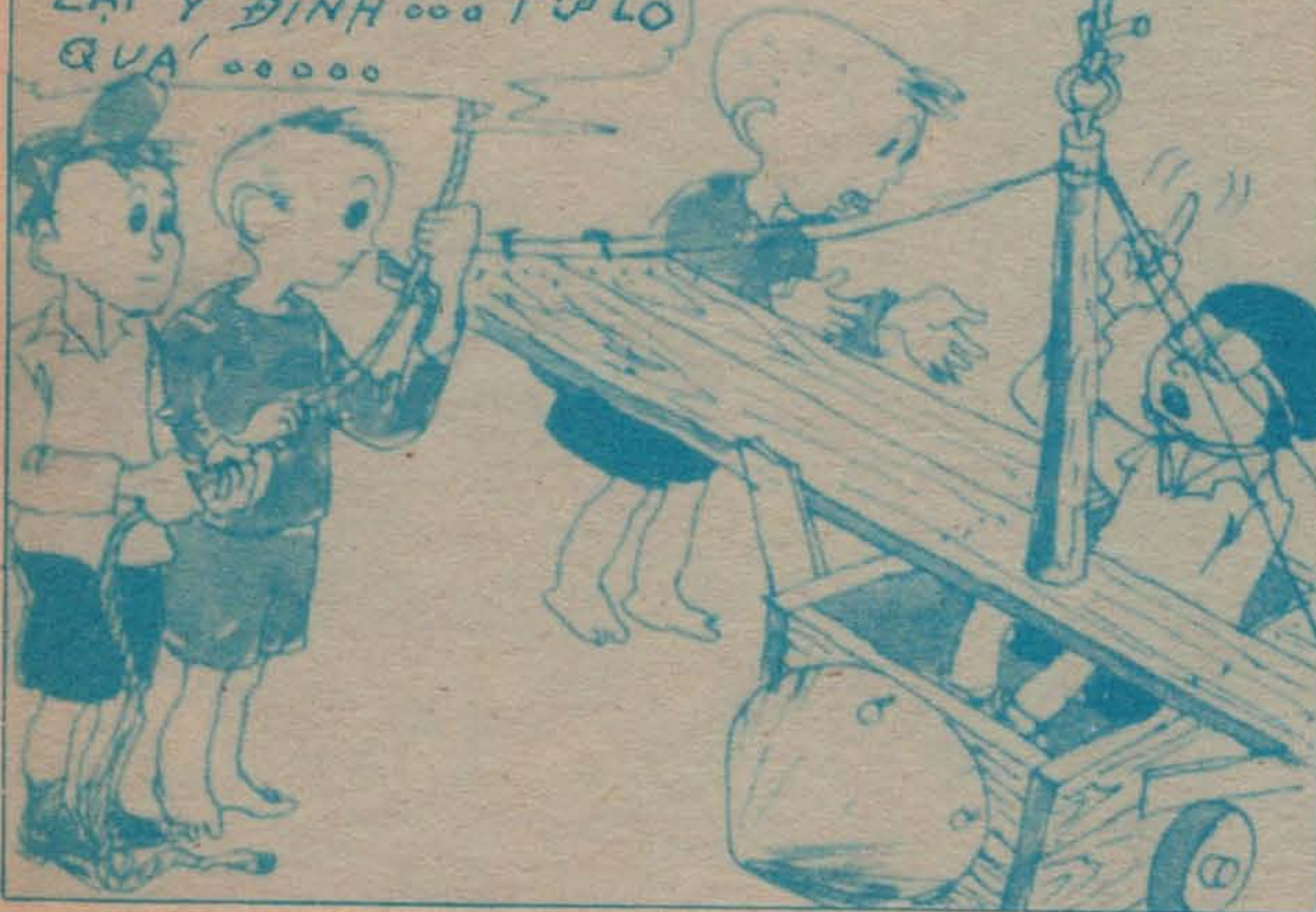
"LỜI NÓI ĐI ĐÔI VỚI VIỆC LÀM"
TÌ PHẢI THỰC HIỆN 1 CHUYẾN BAY
TRÊN TRỜI SẴI GỒN VÀO ĐÊM TRUNG
THU!

"ĐỪNG NÓI ĐIỀU
GÌ MÌNH KHÔNG
BIẾT"
TÔI KHÔNG BIẾT
TÌ GÌ VỀ KỸ
THUẬT BAY
BƯỚM CÁ?"

KHÔNG CÓ THẮC MẮC GÌ CA?
CHUẨN BỊ ĐƯA TA LÊN GIÀN
PHÒNG!

NGUY HIỂM QUA!
TỰ ĐỀ NGHỊ TỰ RÚT
LẠI Ý ĐỊNH... TỰ LO
QUA!

CHUẨN BỊ
CƠI TA RỜI
GIÀN PHÒNG
3. 2... 1

ĐÃ BÁO MÃ! ..
KHỔ QUÁ!
ĐÃ BÁO KHÔNG
BAY ĐƯỢC MÃ!

KHÔNG BAY HẢ?

TỰ THẤY NÓ KHÔNG BAY HẢ?
THẬT, NÓ KHÔNG BAY SAO TỰ?
CHẮC TẠI TÌ QUÊN MỘT BỘ PHẦN
NAO ĐÓ? ☆ @ CỨM ☆

Tất cả những thư gửi về mục thắc mắc về điện tử xin ghi rõ từng chi tiết. Ví dụ kiểu máy, hiệu nào v.v... thì mới trả lời rõ ràng được.

em Lê văn Chiến. (Sàigòn)

Em viết văn tắt quá anh không thể nào chỉ cho em được em chịu khó viết rõ là cassette Vivico kiểu nào anh mới chỉ cho em sửa được. Bây giờ tạm thời em lấy bông gòn chấm vào cồn 90° lau cái đầu của nó đi xem sao, đầu máy là chỗ cuộn băng chạy qua đó,

em Nguyễn Cim Biên Hòa.

Lần đầu tiên anh mới thấy tên như em. Nó có một cái văn kỳ lạ quá. Thôi anh trả lời thơ của em đây. Chiếc máy thu băng, hiệu SHARP model RD707 của em không thể làm cái việc râu ông nọ cắm cho cằm bà kia được, vì đầu thu và đầu xóa khác nhau nhiều lắm. Cái đầu thu của máy em nó liền luôn cả phát nữa nên giá độ khoảng hơn ba ngàn gì đó. Em có thể mua đầu National model RS755 thay thế cũng được. Chúc em được việc. Cờ động cho Thiếu Nhi nhé.

em Trần văn Glầu 841 Nguyễn cảnh Chân.

Tivi Denon, của nhà em như vậy là phải đem đi tiệm mới được vì bộ phận Vertical nó bị yếu rồi. Nó gồm có Condensateur và Resistance phải thay mới đi. Nếu tiện em có thể đem đến số 262 Nguyễn huỳnh Đức Phú nhuận cạnh công xe lửa số 6 là có người sửa bảo đảm cho em giá rẻ rề. Hơn ngàn bạc thôi, nhưng trước khi đem đến phải nói rõ là độc giả của Thiếu Nhi nhé.

Một Bạn tên Nguyễn (Cần được).

Tủ lạnh của ông như vậy là cái ống bơm ga lên ngăn đá bị tắc rồi (Freezer) không phải tại cái nắp ở đó bị mất rồi. Nếu không có nắp thì nó chỉ lâu đông đá một tý thôi. Tủ lạnh của ông có thể bị bệnh này nữa là cái Bloc có bị chạm nên chạy yếu không đủ tua đề bơm ga lên. Vì bị chạm nên khi ông cắm tủ lạnh làm đèn bị tắt hay là đứt cầu chì. Còn vấn đề cái cassette Panasonic của ông như vậy là cái đầu phát bị yếu

TRANG

KỸ THUẬT

1 bên, có thể 1 Ampli, bên bị yếu nữa. Tại sao ông đã đem đến hãng của nó mà không chỉ cho đúng bệnh để họ sửa cho. Nếu tiện lên Saigon ông có thể đem đến hãng chúng tôi sửa hầu ông. Địa chỉ hãng chúng tôi 262 Nguyễn Huỳnh Đức cạnh công xe lửa số 6 Trương minh Ký.

Em Nguyễn hồng Giang Ban mê Thuột.

Đọc thơ của em làm anh nhớ đến Ban mê Thuột vì cách đây vài năm anh có lên B.M.T anh còn nhớ B.M.T có những con đường mang tên kỳ cục i-út i-út gì đó phải không em.

Vấn đề em hỏi bộ phận khuếch đại Antena nó tên là Boosteur đúng antena trời cao quá chưa nói đến Boosteur cũng nguy hiểm vì xét đánh rồi hưởng chi lại có thêm nó nữa. Cầu chì em nên đề ở chỗ 110 v hơn là đề ở chỗ 100 v. Vì điện thường là 110 v. Còn bệnh của Tivi em không cho anh biết máy hiệu gì thì không trả lời được.

Cháu Trần quốc Thống.

Câu hỏi của cháu nêu ra tổng quát quá, Chú giải thích sơ lược qua thôi nhé. Điện trở có thể định nghĩa một cách khái quát như thế này:

— Mỗi vật dẫn điện biểu thị về phương diện tác dụng joule bằng một đại lượng gọi là điện trở R.

Điện năng chuyển thành nhiệt ở một vật dẫn điện cho dòng điện không thay đổi chạy qua trong 1 thời gian tỷ lệ với điện trở của vật dẫn điện này trong công thức joule $W=RI^2t$ thừa số R gọi là điện trở của vật dẫn điện.

Có vài loại điện trở như điện trở làm bằng than, hay bằng dây v.v...

Em có thể mua quyển sách mang tên Vô Tuyến Điện yếu lược của

giáo sư Lý kim Chân.

Chú vui lòng nhận Thống làm cháu vì bản tính hiếu học đây nhé chịu chưa.

Cháu Trần văn Tuyên,

Tivi Denon của nhà cháu như vậy có thể đèn ở bộ phận tuner bị yếu rồi phải thay mới.

Em Châu quốc Quân Lớp 8 kỹ thuật Đ.N

Cái tape Panasonic RQ 706S của em như vậy là đứt cầu chì rồi, mở ra mà thay cầu chì mới lại chạy tốt ngay, không có hỏng gì đâu chớ đánh các em bé tội nghiệp. Còn cái tape crow của em hãy mở ra xem courroie có bị đứt không, nếu đứt thì cầm cái cũ đi mua về thay vào.

Em Phạm hoàng Sơn số 97 Phan thanh giản Saigon

Nếu Anh không làm thì Sơn học Cao Thắng và có đến nhà anh một lần với người bạn. Anh em mình bà con rồi, vì cùng học 1 trường cả Anh học trước em nhập học đệ thất năm 1956. Nếu đúng thì những câu hỏi mà em hỏi trong thơ anh đã trả lời thẳng cho em biết rồi, thỏa mãn chưa.

Huỳnh thiện Đức Trần hưng Đạo

Đòi hỏi của Đức cả một vấn đề khó khăn vô cùng. Vì phải dùng đến máy phát (Emetteur) mà, ở nước mình máy phát không được chính phủ cho xử dụng nếu không có giấy phép. Thành ra làm sao chú dám chỉ dẫn cho cháu trên thiếu nhi được.

BÌNH ELECTRONIC

Đường lên núi THIÊN MÃ

Sơn không được vui vẻ, hồn nhiên như mọi ngày, chị cũng ít cười hơn, đôi mắt của chị bỗng xa vắng hẳn đi, chắc là chị vẫn còn bị ám ảnh bởi những câu thơ quái gở.

Cuộc đi chơi không giúp ích cho hai chị em được gì hơn, trái lại cả hai người cũng cảm thấy mệt mỏi hơn lúc bình thường. Nhìn đồng hồ tay đã hơn mười một giờ, chị Thu Dung uể oải rủ Sơn đứng dậy trả tiền, và chị lẳng lặng ra xe. Trên suốt quãng đường về, chị vẫn giữ cái vẻ yên lặng, trầm buồn ấy.

Lúc chia tay với Sơn, chị hẹn gặp lại nó vào sáng ngày mai ở tòa báo Ánh Sáng, rồi chị quay xe trở về. Trong đầu óc của chị không ngớt vấn vương bài thơ kỳ cục trong bao thư lượm được. Chị tự nhủ phải áp dụng phương pháp làm việc khoa học hơn mới có thể hy vọng soi sáng được vào những dòng chữ mù mờ khó hiểu. Sau khi ngâm mình thật lâu trong nước lạnh cho tâm hồn thật sáng khoái, chị lại tiếp tục vào bàn làm việc. Lần này chị ghi trên một mảnh giấy những chữ được dùng trong bài thơ mà chị cho là mang vẻ ngây ngô một cách cố ý. Chị khởi đầu

bằng ngay câu thơ thứ nhất :

Bài từ thói xấu tật hư

Theo sự xuy xét của chị hai chữ « bài từ » nghe thật chướng. Nhưng giả sử hoán vị (đổi chỗ) hai phụ âm đứng đầu thì được chữ TÀI, có thể là một lời lẽ bí ẩn ở trong thư. Vậy Chị tạm coi là phải khởi đầu bằng nguyên tắc thứ nhất : « cứ hai chữ một, nếu đem lấy phụ âm đứng đầu của chữ sau thế chỗ cho phụ âm của chữ đứng trước sẽ thu được một chữ có nghĩa » (Như Bài Từ thì trở thành chữ TÀI). Nhưng chị vấp ngay phải cái khó khăn ở mấy chữ kế tiếp : như Thối xấu thành Xói, tật hư thành Hật, hai chữ không có ý nghĩa ăn nhập gì cả. Sau một hồi lâu suy nghĩ, Chị lại ra nguyên tắc thứ hai là : « mỗi một câu thơ dù lục hay bát thì chỉ mang một chữ có nghĩa mà thôi » (như câu lục thứ nhất thì chấp nhận chữ TÀI) — Qua đến câu bát kế tiếp « mới hay còn lắm công tu triệu lăm » nếu áp dụng cách chấp nối phụ âm ở trên, thì 8 chữ sẽ cho chị 4 tiếng sau này : Hới (mới hay) lòn (còn lăm) tông (công tu) liệu (triệu lăm). Chị vụt khám phá ra rằng tiếng sau cùng rất phù hợp với tiếng tài ở trên thành hai chữ « tài liệu »

— Chị reo lên mừng rỡ như một đứa trẻ thơ hồn nhiên được mẹ cho quà và chị nêu ngay được nguyên tắc thứ ba, là « Trong bài thơ lục bát, câu lục chỉ lấy hai tiếng đầu, còn câu bát thì lấy hai tiếng cuối » — Rồi cứ dựa vào ba nguyên tắc căn bản ở trên, chị hăm hở nhặt ra được những đôi chữ sau này :

BÀI TỪ — TRIỆU LĂM — ĐẤT MÌNH — KẾT HOA — VÙNG LÊN — CHẤP GÌ — TÂM TÌNH — HÈ QUA — KÈ ĐÀU — CÂU CHỜ — THỂ VÌ — HỢP HÔN — CỔ PHƯƠNG —

Sau đó chị lấy phụ âm đầu của chữ sau, thay thế cho phụ âm đầu của chữ trước, chị phăng ra dễ dàng nguyên văn bức mật thư mà anh Tư Bạch Đằng phải gửi đến « Công Ty Ấn Loát Hai Cây Dừa. » :

« TÀI LIỆU MẤT HẾT — LỪNG GẤP TÂM QUÈ ĐỀ CHÀU VỀ HỢP PHỔ »

Như trút được một gánh nặng ngàn cân đè chiu tâm hồn của chị suốt

— Sao lại hỏi ông ấy được ?

— Bởi vì ông ấy là thi sĩ. Làm thơ được thì chắc là phải hiểu thơ chứ.

Chị Thu Dung mỉm cười :

— Thơ gì thì thơ chứ cái kiểu này đến thi hào Nguyễn Du cũng chẳng hiểu nổi. Bởi tác giả của nó có định làm thơ đâu. Họ chỉ dùng hình thức bài thơ để chuyển đi một bức mật thư...

— Mà muốn giải mật thư thì phải có chìa khóa. Chìa khóa ở đây đâu ?

Chị Thu Dung vụt rạng rỡ hẳn mặt lên, chị vội chạy lại chộp lấy tấm bao thư giơ lên coi lại. Sau câu nói của Sơn, Chị hy vọng chìa khóa của lá thư này sẽ nằm ở đâu đó ngoài phòng bì. Nhưng chị thất vọng ngay, bởi vì ngoài dòng chữ « gửi công ty ấn loát Hai Cây Dừa », chị không còn thấy bao thư có dấu hiệu gì khác. Chị thất vọng ra ngồi phịch xuống chiếc ghế salon, và đầu óc không ngừng quay cuồng những lời thơ quái gở « Bài từ thói xấu tật hư. Mới hay còn lắm công tu triệu lăm ». Trên vầng trán phẳng của chị bắt đầu lăm lăm những giọt mồ hôi. Một lát sau, chị đứng dậy :

— Thôi dẹp nó đi. Bây giờ có ngồi đến sáng thì cũng chẳng mò ra được cái gì. Theo nguyên tắc làm việc của chị, thì lúc nào gặp chuyện không giải quyết được, ta hãy vứt nó đấy đi làm việc khác thoải mái hơn. Chờ một lúc khác, đầu óc sáng suốt trở lại, biết đâu chẳng nảy được ý kiến hay. Chú có đồng ý như thế không ?

Sơn mỉm cười :

— Em đồng ý !

— Vậy hãy dẹp nó qua một bên. Hai chị em mình đi ăn một chút kem rồi chị đưa chú về nhà. Còn bài thơ này, để mai hãy tính.

Hai chị em lại tiếp tục dẫn nhau ra xe, chị Thu Dung đưa lên đường Nguyễn Huệ vào một tiệm kem quen thuộc. Tuy chị nói là gạt bỏ lá thư qua một bên, không thêm suy nghĩ, Nhưng rồi chị cũng không dấu được vẻ ưu tư. Câu chuyện giữa chị và

một buổi tối đầy ưu tư, chị nhay chân sáo khắp quanh nhà, vận nhạc lên thật to và hát theo bản nhạc một cách ồn ào như kẻ say sưa. Một lát sau, chị mới lấy lại trầm tĩnh và ngồi biên ra ba câu hỏi mà chị thấy cần phải giải đáp được:

1) thứ nhất: Tài liệu bị mất đây là tài liệu gì? Nó có liên quan gì đến

vụ vượt ngục của Đông Hưng và nhất là những con đom đóm trời của giáo sư Thomas Vincent nằm ở đâu đó trên giải Thiên Mã trùng điệp?

2) thứ nhì: Tâm què là ai? Một hội viên của Hội Hoa Phù Dung? Một kẻ phản bội? Hay một tay thân tín?

3) thứ ba: Công ty Ấn Loát Hai Cây Dừa là cái gì? Một tổ chức? Một cơ sở nhà in? Hay một ám hiệu? Để trả lời cho ba câu hỏi này, chị thấy cần phải nhờ đến nhiều người cộng tác và sự hoạt động của chính mình nữa. Về tập «tài liệu bị mất hết» phải mất nhiều công phu mới có thể biết nó là tài liệu gì, nhưng tông tích của Tâm Què chị có thể nhờ ông Thanh Tra Mạc Kính, người am hiểu khá nhiều về các nhân vật tứ chiếng, còn về công ty ấn loát Hai Cây Dừa thì việc điều tra không gì tốt hơn là nhờ Sơn và cả tiểu đoàn trẻ con bán báo mà Sơn quen thuộc. Một mật lệnh sẽ được ban ra, là «đi sưu tầm tất cả những hãng buôn, những cơ sở, những công ty ấn loát những quán ăn nào lấy bằng hiệu Hai Cây Dừa.» — Đáy bể mò kim thật đấy, nhưng trong kỹ thuật điều tra, không ai có quyền bỏ sót một cây kim giữa một rừng sắt vụn. Và sau đó, một phần lớn sẽ phải trông vào may rủi. Biết đâu, các cụ ngày xưa đã dạy «Có công mài sắt có ngày nên kim mà»

(còn nữa)

Thắc mắc của Em

HỎI:

Em coi trong Thiếu Nhi số 4 có đăng đoạn tại sao mùa xuân én đậu đầy trên dây điện. Em thắc mắc là điện ngoài đường mạnh gấp ngàn lần điện nhà mà sao én không chết. Anh giải thích cho em nhé.

(NGUYỄN VĂN VIỆT — Đà Nẵng)

ĐÁP:

Đúng, điện ở ngoài đường rất mạnh như từ Thủ Đức về các đường dây Sài Gòn, điện cao thế từ 15000 volt được giảm xuống 6000 volt, rồi được dẫn qua các máy biến điện để giảm xuống 220 volt hay 110 volt xài trong nhà. Sở dĩ chim đậu trên các dây cao thế mà không bị giật là vì nó chỉ đậu trên có một dây, khác với những người bị điện giật vì nạn nhân để chân xuống đất. Mặt đất được coi là dây âm, truyền điện.

HỎI:

1) Họa sĩ Vi-Vi, Vương Nghiêm vẽ đẹp ác, cho cháu biết tên.

2) Tại sao nhúng vào nước một cái muỗng có khói đèn ta lại thấy trắng như bạc?

(ĐẶNG LINH Quảng Tín)

ĐÁP:

1) Họa sĩ Vi-Vi tên thật là Võ Hùng Kiệt, còn họa sĩ Vương Nghiêm thì bút hiệu cũng là tên thật.

2) Khi muỗng bị hơi khói, nó trở nên không thấm nước. Lúc nhúng nó vào nước những hạt phân tử nước sẽ sắp xếp đều đặn nằm thành một mặt phẳng

trên lớp khói đen và có tính cách phản chiếu ánh sáng khiến ta thấy muỗng sáng như bạc.

HỎI:

1) Trong một máy chiếu phim, hình ảnh tụ được lại rồi tỏa ra lớn bằng một ống kính. Vậy kính đó có phải là kính thấu quang không?

2)

(NGÔ XUÂN BÌNH Phú Lâm)

ĐÁP:

Kính thấu quang là tên chung của nhiều loại thấu kính (danh từ cũ bây giờ ít xài) Tầm kính làm cho ánh sáng tụ tại tiêu điểm rồi tỏa lớn ra là thấu kính hội tụ. Trong máy chiếu bóng không phải chỉ có một thấu kính đơn thuần mà là một hệ thống vừa thấu kính hội tụ, vừa thấu kính phân kỳ được ghép lại với nhau, nhưng do sự sắp xếp sẵn, tác dụng của hệ thống này không khác một thấu kính hội tụ, và người ta gọi là vật kính (objectif).

2) Câu hỏi của em không rõ nên không đủ yếu tố trả lời. Em hãy cho biết em đã lấy điện dương ở dây trong nhà hay dây ngoài đường, điện của nhà em là điện câu hay có compteur chính của nhà đèn, điện thế 110 volt hay 220 volt?

HỎI:

1) Em thường nghe nói ánh sáng truyền theo đường thẳng. Vậy ai đã khám phá ra.

2) Giải nghĩa thật rõ ràng phương trình cân bằng của điện kể có khung quay.

(NGUYỄN VĂN LINH Sư Vạn Hạnh SG)

ĐÁP:

1) Trong một môi trường trong suốt và đồng chất, ánh sáng truyền theo đường thẳng, đó là phát biểu của Isaac Newton (1643-1727) Nhưng lý thuyết đó cổ điển rồi, vì hiện nay người ta công nhận ánh sáng truyền theo làn sóng.

2) Em có thể tham khảo câu trả lời trong sách Điện Học II. Vậy chị trả lời em vắn tắt:

— Moment của ngẫu lực điện từ với N vòng M = NBIS

— Moment của ngẫu lực xoắn: $M' = C\alpha$

Khi cân bằng: $M = M'$

$C\alpha = NBIS$

TIẾN G HÚ

TRÊN ĐỈNH NON

CHÀ - HỐC

• VŨ HẠNH •

(tiếp theo)

Một mình Kha Li chạy theo lão Sa Keo vậy nếu không tìm thấy được gì thì một lát nữa Kha Li trở lại, chúng ta cùng về Kha Li sẽ làm dấu cây bên đường, không có đề lạc nhau đâu.

Min Pay nhắm mắt gật đầu, hơi thở vẫn còn dồn dập. Kha Li đi xuống lại chỗ tảng đá, kê vai cho nó leo lên. Ít ạch một lát thằng bé lên được trên cao, rồi nằm vật xuống mê man như chết.

Kha Li quay lại chỗ suối l an nấy, lần mò tìm dấu chân ngựa. Đã quen sống đời rừng núi, biết men theo dấu vết chân của mọi loài thú nên trong thoáng chốc nó lần ra được con đường mà lão Sa Keo đi qua. Nó không dám chạy như trước, vì quá mệt mỏi, chỉ theo dấu ngựa trên đất mà bước lần tới thỉnh thoảng nó dùng chiếc rựa chặt lên thân cây ít lát làm dấu để lúc trở về khỏi lạc Min Pay.

Dốc núi càng ngày càng cao như muốn chống ngược trở lên, cây cối càng ngày càng thấy rậm rạp. Đường đi khó khăn thế này chắc lão Sa Keo cỡi ngựa cũng chậm chạp lắm. Nhờ thân hình nó nhỏ bé, nên nó lách khỏi những vùng dây leo chằng chịt, những cây chắn ngang một cách dễ dàng. Đến một tảng đá khá lớn có cây bù nhóc lá cành xum sê, nó bỗng nghe tiếng ngựa hí. Kha Li mừng quá, vội ngồi thụp xuống men bò lại gần.

Nó thấy con ngựa mình mảy ướt đầm buộc vào một nhánh bù nhóc sà ngang Sa Keo không thấy đâu cả. Sau cây bù nhóc lờn ngồn đá núi

chập chùng vút cao như những mái nhà ngất ngèo kéo dài đến tận mây xanh. Thằng bé cúi tìm hòn đá ném vào con ngựa. Con ngựa hí lên, dậm chân đi độp. Chung quanh vẫn là yên lặng mênh mông. Kha Li đánh bạo bò quanh rồi men lại gần chỗ con ngựa đứng. Nó cúi xuống tìm vết chân của lão phù thủy. Từng vết lờ mờ hướng về dãy đá chập chùng Thằng bé đèn đi theo về lối đó vừa cố tránh gặp Sa Keo.

Cứ thế nó bước lần đến và gặp một miệng hang lớn mở rộng như một ngôi nhà. Không khí bên trong mát lạnh. Nhìn những dấu chân trên đất, Kha Li đoán biết Sa Keo đã vào trong ấy nên nó tiến vào, cẩn thận cố thu người lại và nhón gót chân đề khỏi gây nên tiếng động. Bóng tối phủ đầy trên các lối đi, tuy có làm nó sợ hãi nhưng cũng giúp nó tránh lão Sa Keo một cách dễ dàng. Thỉnh thoảng vòm đá lờn nhòm bên trên có những kẽ hở để lộ một ít ánh sáng lờ mờ rơi xuống. Kha Li cố nép người sang một bên đề khỏi bước qua những khoảng sáng ấy vì sợ Sa Keo ở gần đâu đó có thể bất thần nhìn thấy. Càng đi sâu vào. hang đá thăm thẳm vút cao, dưới chân cũng lờn nhòm đá, sập dài như những lưng trâu. Nhiều lúc nó cũng thoáng thấy sợ hãi: biết đâu một con trăn đang chờ nó ở một kẽ đá, một con beo hay con cộp đang chực sẵn trong một miệng hang nào. Nhưng sự chú tâm theo dõi Sa Keo khiến cho thằng bé chấp gian nguy có thể đe dọa, tay lăm lăm cầm chiếc rựa tránh bèn nhọn, sẵn sàng chiến

đấu với loài thú dữ.

Đang lần mò bước chập choạng, nó bỗng nghe mùi khói thuốc bốc nồng. Một ngọn gió lạnh từ cao thổi xuống quạt trên mình nó hơi lạnh tỏa ra từ những vách đá âm u. Nó ngồi thụp xuống, nhìn lên. Không thấy gì hết. Chắc lão Sa Keo đang ở đâu đây. Nó lần mò bước, cẩn thận hơn lúc vừa qua. Đi được một quãng khá xa nó bỗng giật mình, thấy lão Sa Keo hiện lên ở trước mặt nó. Lão ngồi trên một mỏ đá chỗ có ánh sáng le lói từ trên vòm cao chiếu xuống, vừa bì bập rít từ hơi thuốc dài ở cái ống điếu đen bóng như mun. Kha Li ở trong bóng tối nên lão không nhìn thấy được. Nó vội né sang một bên, tìm chỗ nghỉ chân, dựa lưng vào vách đá lạnh cho bớt mệt mỏi. Sa Keo vừa hút vừa nhìn lơ đãng chung quanh. Hẳn lão đang cần nghỉ ngơi chứ không nghỉ ngơi gì hết. Rồi lão chống gối đứng dậy một cách nặng nề, tiếp tục bước đi. Đoảng chừng lão đã đi được khá xa thằng bé mới tiếp tục theo. Bây giờ nó mới cảm thấy mệt mỏi và sự nghỉ ngơi vừa qua càng làm cho nó muốn rã rời hơn. Nhưng nó tự nhủ: « Chắc không còn xa lắm đâu », rồi lại tiếp tục lê bước trên những tảng đá, nhiều lần vấp ngã tưởng không ngồi dậy được. Có lúc Kha Li nghe chày ướt cả ống chân. sờ xuống đầu gối thấy những mảng da đã bị rách toạc. (còn nữa)

Thư từ, bài vở xin đề:

NHẬT TIỀN

Tòa soạn báo Thiếu Nhi

159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận)

SAIGON

HỘP THƯ (Tiếp theo)

Em TÀNG LỆ THANH (Saigon) Em học lớp 8, sao lại ghi ngày sinh là 22-9-1971 (?). Hãy gửi phiếu gia đình khác về tòa soạn nhé.

Em VŨ KHUÊ HUYỀN (Saigon) Bài nghị dậy ở đó lâu rồi. Sẽ trồng Chậu Hoa của em trong vườn Thiếu Nhi. Bài thơ Vụng Dại rất dễ thương, sẽ đăng.

Em ký tên không rõ (Trường Tp. Bà Tổng—Cần Đức—Long An) Cảm ơn em về nhận xét đối với TN. Trong TN số 6 Anh Bình Electronic có chỉ cách đổi điện nhà thành điện pin 6v hay 9v. Em theo cách đó làm sẽ đỡ tốn tiền pin, chứ vài ngày hết 500đ thì chịu đâu cho thấu.

Em NGUYỄN NAM (Saigon) Sẽ đăng lại bài luận của em. Bài giảng Sinh số tết mới chỉ đề vào hồ sơ anh chưa chọn lựa.

Cháu PHAN THANH VÂN (Định Tường) Đang làm thẻ cho cháu. Sẽ gửi đi.

Em ĐỖ VĂN QUÝ (Saigon) Bài dự thi của em đã cho vào hồ sơ. Khi công bố thẻ lệ mới đăng tên bài lên báo. Em có thể ghé tòa soạn vào sáng chủ nhật.

Em DƯƠNG HIỀN DŨNG (Đà Nẵng) Đã nhận được thư của em. Không thất lạc đâu, vậy em yên tâm nhé.

Cháu KIM LAN (Đà Nẵng) Đã nhận được bài của cháu. Tòa soạn đang đọc. Thẻ đang làm, cháu đừng sốt ruột nhé.

Cháu NGUYỆT THANH (Tam Kỳ) Đã nhận được bài luận hay nhất lớp của cháu rồi.

Cháu LÊ PHƯƠNG THÙY TÂM (Huế).— Muốn khá quốc văn cháu nên đọc thêm nhiều tác phẩm, nhất là của các nhà văn trong Tự Lực Văn Đoàn.

Cháu VŨ HỒNG NGỌC (Nha Trang) Đã nhận được bài luận của cháu. Tòa soạn nhờ cháu chuyển lời cảm ơn tới ba má về sự ủng hộ nồng nhiệt của ba má đối với Thiếu Nhi.

Em PHƯƠNG TƯỜNG (Nha Trang) Tư tưởng xã hội của em rất đáng ca ngợi. Hãy đừng vì một vài cá nhân thiếu óc rộng rãi mà bỏ cuộc. Chúc em và các bạn luôn luôn tìm thấy nguồn an ủi trong ý nghĩa của các việc làm cao đẹp. Báo TN mà bị bán đến 60đ thì là cả một sự đáng buồn. Tòa soạn không thể làm gì hơn em ạ.

Em NGÔ VĨNH CHUÔNG (Nha Trang). Em rất có óc nhận xét. Lỗi ấy là do sự sơ xuất của tòa soạn đây thôi. Tim đen của chú chưa bị cháu đoán trúng đâu. Sao mà chú quan quá vậy nhỉ!

Em NGUYỄN KHẮC QUANG TRUNG (Nha Trang) Công chúa Thủy Tiên đã xuất hiện trở lại. Các mục kia sẽ cố gắng ra đều hơn, nhé.

Cháu TRẦN HU SINH (Saigon) Đã nhận được hình của cháu rồi. Báo đề chủ nhật, ra ngày thứ sáu thì càng tốt chứ sao. Ra trễ mới đáng trách chứ?

Em THY LAN (Saigon) Tờ báo của chú Lê tất Điều còn đang ở thời gian chuẩn bị, nhưng sẽ ra mắt một ngày gần đây. Em ráng chờ nhé.

Cháu ĐOÀN THỊ PHƯƠNG ANH (Gia Định) Tòa soạn đang làm thẻ cho cháu đấy.

Cháu BẠN CỦA THIẾU NHI (Vĩnh Long) Lòng sốt sắng của cháu đối với TN làm tòa soạn cảm động. Cảnh đạp xe bốn năm cây số trong mưa gió để mua 1 số TN là một trong những lý do để các cô chú trong tòa soạn cố gắng phục vụ cho tuổi Thiếu Nhi.

Cháu HOÀI ANH PHƯƠNG THẢO (Saigon) Bút hiệu của cháu hay lắm rồi. Vườn Hồng sẵn sàng mở rộng đón cháu vô. Luận mà được phê khá là khá lắm rồi còn gì.

Em TRẦN MẠNH TUẤN (Tuy Hòa) Em muốn cao thì tập bơi lội và nhảy dây. Khi có người chuyên môn phụ trách sẽ mở thêm mục em đề nghị.

Cháu LÊ LỄ (Bà Rịa) Bài dự thi của cháu không trễ đâu, đã vô sổ rồi.

Em LÊ VŨ (Saigon) Tòa soạn sẽ lưu ý đến 2 đề nghị của em.

Cháu LƯƠNG THỊ NGỌC LIỄU (Saigon) Các đề nghị của cháu tòa soạn đã nghĩ tới và đang tìm cách thực hiện. Rất cảm ơn về sự góp ý của cháu.

Các em trong BÚT NHÓM NGHÈO (Biên Hòa): Viết cho TN mà không gia nhập gia đình TN cũng được chứ sao. Thẻ đoàn viên chỉ có tính cách nội bộ mà không có giá trị pháp lý. Các em muốn thẻ có giá trị pháp lý thì đoàn của em phải có giấy phép của Bộ Nội Vụ.

Em NGHIÊM XUÂN HUY (Sai gon) Phiếu đính chính của em gửi về trễ, trong khi thẻ đã gửi đi cho em rồi. Em muốn sửa lại thì gửi về 1 tấm ảnh khác và 6đ tem nhé.

Cháu KHÔNG QUỐC HÙNG (gia đình) sẽ gửi cho cháu số 1 và 2.

Cháu ĐỖ NGUYỄN THẮNG (Đà Lạt) Tòa soạn sẽ chép lại giùm cháu khi bài được chọn đăng. Nhưng lần sau thì nhớ viết 1 mặt giấy thôi nhé.

Cháu VŨ HỒNG THU (Tam Kỳ) Đã nhận được bài dự thi của cháu. Mời cháu vô gặp gia đình Thiếu Nhi.

Em VŨ HỒNG DŨNG (Tam Kỳ) Tòa Soạn lúc nào cũng cố gắng trau dồi cho Thiếu Nhi lớn mạnh. Sẽ mở mục « Nhân Tài Đất Việt ».

Cháu PHẠM QUANG HAI (Đà Nẵng) Tòa soạn đang làm thẻ cho cháu. Cháu khó chờ nhé.

NHẮN TIN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1) Bài dự thi về gia đình mến yêu đã hết hạn, xin đừng gửi tiếp.

2) Thẻ gia đình TN tòa soạn gửi đi bị hồi lại rất nhiều vì địa chỉ các em không rõ. Vậy để tránh phiền phức, xin các em ghi rõ ràng các địa chỉ mà thư từ có thể tới được.

3) Đề ảnh của các em khỏi bị lạc và đỡ công cho tòa soạn, khi gửi ảnh về, các em đề tên của mình vào sau mỗi ảnh nhé.

4) Dưới mỗi lá thư viết về cho tòa soạn, các em nhớ đề tên và địa chỉ. Đừng ký tên không, rất khó cho tòa soạn phải tìm lại trên phong bì đã xé đi.

5) Các em đã có bài dự thi được chọn đăng mà chưa lãnh tiền nhận bút, xin cho tòa soạn địa chỉ chắc chắn để gửi bưu phiếu (với tên họ đúng căn cước hay thẻ học sinh được thị thực). Riêng các em ở Sài Gòn có thể tới lãnh trực tiếp ở tòa soạn vào mỗi sáng chủ nhật.

6) Trong tuần, nhiều em tới tòa soạn tìm gặp anh N.T. nhưng phải về không. Vậy để khỏi mất thì giờ của các em, anh NT sẽ có mặt ở tòa soạn vào mỗi sáng chủ nhật để tiếp các em. Vì bận nhiều việc, anh NT rất tiếc không thể tiếp các em vào những buổi khác, mong các em thông cảm.

QUỐC KỶ THỂ GIỚI

